

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η Κυρία Ριζανή
Ο Γαβριήλ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΜΕΤΕΠΕΜΒΕΝ ΥΠΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Γραφείο: Όδ. Δέμα 7

Ίδρυση κεφάλαια 1.000.000 Δρ.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ...

Έσοδα 81 εν έτος... Δρχ. 180
Έσοδα 82 > > > Δρχ. 180
Αγνός-Αγνός > > > Δρχ. 1
Αμερικής > > > Δρχ. 6

Αι έσοδα και τμήματα κατ' αναλογίαν.
Αι συνδρομαί δύνανται να αποστέλλονται ως εξής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2.50

Δημοσιεύσεις 6 σελίδες δαχμ. 5
Δι' Αγγλίας διατίθεται συμφωνία
Τα προηγούμενα τεύχη τιμούνται δεκάμ. 3
Γενικός αντιπρόσωπος του Μπουκέτου
έν Αμερική

ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

489 - 8th. ave.

New York, N. Y.

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ,
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΗΜΗΣΙΣ
Ζητείται την κάτωθι υπο-
γραφήν και το κάτωθι σήμα.

Ed. Pinaud

Συνιστάται εις το έ-
ραϊον φύλον να δοκι-
μάση τα είδη καλλω-
πισμού της «Q.I.T.A».
Πρώτη εμφάνισις βα-
φή τριχών πάσης απο-
χρώσεως, στιγμιαία και
άσυνανγώνιστος εις το
κεντρικόν πρατήριο
ART - GOUT - MODE

2-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-2
Πώλησις χονδρική και
λιανική και πολυτελές
= διαμέρισμα βαφής =

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάνει όμοιο δέμα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΑΥΛΟΥ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛ. ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

ΔΡΑΧΜΑΙ 15.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ & ΒΟΛΩ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΩΤΗΝ

6%

ΖΗΤΗΣΙΝ

ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑΝ

7%

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ

Διά μεγαλειτέρας προθεσμίας
ύψηλότεροι ανάλογοι τόκοι

ΤΑΜΙΕΥ

8%

ΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΑΣΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΙ ΜΕΤΑΔΕΙΤΕΡΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικόν Κεφάλαιον 10.000.000

Αποθεματικόν 1.400.000

25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Το πικνότερον δίκτυον άντητών εν Ελλάδι.

Έκτελει πάσαν Τραπεζικήν εργασίαν υπό λίαν
συμφέροντος όρους.

Δέχεται καταθέσεις όψεως προθεσμίας, και με
προειδοποίησην με έπιτόμια ανάλογα των εν
τη αγορά έπικρατούντων εις τας σημερινάς
τοποθετήσεις έπιτοκίων.

ΠΡΟΙΚΕΣ

Ρεκόρ τέχνης

Οικονομία χρήματος

Ιδανικόν κόψιμον

Κέντημα άριστον

Εύσυνειδητος έκτέλεσις

Σ. Ν. ΓΟΥΡΓΟΥΡΑΚΗΣ

22-ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-22

[Ανα Πατομ]

Αναλαμβάνεται ή έκτελεσις και
άποστολή παραγγελιών διά τας
Επαρχίας και τό Έξωτερικόν.

ODO-RO-NO

Θέλετε οικονομίαν ένδομικών;
Θέλετε να αποφυγετε την ένόχλησιν
του ιδρώτος από τας Μασχάλας και
Χείρας; Μεταχειρισθήτε το Απο-
κρινικόν Άνα-Ιδρωτικόν.

ODO-RO-NO

Σταμιτά τον ιδρώτα εν όσον να
μεταχειρισθώ.

Ποιείται εις όλα α Φαρμακεία,
Μυροπωλεία και Καταστήματα.

Αποκλειστική χονδρική πώλησις
δι' όλην την Ελλάδα:

Το Κατάστημα Άρωμάτων

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Όδ. Κανάρη 10. - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλεφ. 21-68.

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και

Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Έναντι Χρηματιστηρίου

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Τελεία φάρμακον περιώνυμον τριών
προσώπων και σφαιρικός δι' άντίστα-
σης ειδικού Ραδιολόγου του Έν-
του Βιέννης.

Ίατρικόν Α. Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατ. Κανίγγος, (Τρώες 6), Τηλ. 30-34

Κ. ΚΟΛΛΙΤΗΣ ΔΕΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τό όπ άρ. 5
φθλόν του «Μπουκέτου» άντι όρ. 10,
και πωλούμεν τό όπ άρ. 2 άντι
όρ. 5.

20 Ιουνίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

469

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η
Φ
Ω
Ν
Η
Τ
Η
Σ
Τ
Α
Ν
Ι
Α
Μ
Π
Ε

ΤΟΥ

JACQUES CÉZEMBRE

— Λοιπόν, είπα στο φίλο μου Στέρνευ βοηθώντας τον να λύ-
σει τις αποσκευές του, αυτή ή ζωή σ' ευχαριστεί απολύτως;

— Άνορθώθηκε χαμογελώντας μέσ' απ' τη μεγάλη ξανθή του γε-
νιάδα που τόσο τον είχε αλλάξει.

— Απολύτως, μου είπε. Δεν άρνουμαι ότι, κάθε τόσο, ή πλήξη
μ'αυτά σκεπάζει την καρδιά, μά είνε μεγάλη ή διαφορά αυτής της
άνετης και ένθουσιαστικής ζωής των άποικιών και της αποπνιγτι-
κής Παριζιάνικης ζωής σας. Αχ! ξανάειδα στην Αφρική πολλούς
φίλους μας που τόσο τους έτρώμαζε άλλοτε ή έξοδος τους από την
Αποικιακή Σχολή και ή στιγμή που θ' άφηναν τό Παρίσι... Τώρα
ή ζωή των μεγάλων δασών, τά κυνήγια τους έκαναν να ξεχάσουν
πά τά θέατρα και τά μπουλβάρτα.

Μέσ' σ' τις αποσκευές του ύπήρχαν ένα σωρό αναμνήσεις της
Γουινέας: δέρματα πανθήρων, όπλα, φυλαχτά και μικρά είδωλα
των άγριων και είταν όλος χαρά που με ξανάβρισκε.

— Μπα, του είπα παίρνοντας ένα στρογγυλό χαρτί από χαρτόνι
που είχε γραμμένη την επιγραφή: «Η φωνή της Τανιαμπέ», τί
έχει εδώ μέσα; Μου φαίνεται πως θα πρόκειται για τη μικρή
έκείνη Φουλάτζ για την οποία μου έγραφεσ σελίδες όλόκληρες στά
τελευταία σου γράμματα.

Είδα άμέσως πως κάποια ανάμνηση τον έμελαγχόλησε γιατί
έκανε κάμποσο να μου άπαντήσει και τό πρόσωπό του
σκοτεινίασε.

— Ναι, αυτό είνε ότι μου μένει κα άπ' αυτή. Φωνο-
γράφησα τη φωνή της.

— Αχ!.. έκανα κάπως συγχνημένος από την τα-
ραχή του. Και τί άπόγινε αυτή;

— Είνε μία όλόκληρη Ιστορία... μία
Ιστορία τραγική... Θέλεις να σου την πώ
άποψε; Βλέπω πως σου κέντησα την πε-
ριέργεια...

— Ναι, έχεις δίκαιο, λέγε.

— Ο Στέρνευ ξαπλώθηκε στο σοφά μου
στέλνοντας κατά τό ταβάνι τους καπνούς
του τσιγάρου του, και ή άρχα του τσιγारीού,
μου έκρυψε κάπως την όψη του.

«Θυμάσαι την κρίση του πυρετού που
μ'έπιασε πρό έφτά μηνών στο Μπόκε και
πως μ' έστειλαν να συνέλθω κάπως στο
Κονάκιο. Σού τά έγραφα όλα αυτά. Δέ
μπορεί να περάσει κανείς δύσμομη χρόνια
στη Σιέρρα Λεόνη, στον Τάφο των Λευ-
κών όπως την λένε χωρίς να πληρώσει
ένα φόρο στο κλίμα. Σέο γυρισμό, διορ-
γάνωσα ένα μικρό ταξίδι στο έσωτερικό
της χώρας, για να έπισκεφτώ τό Μπου-
σιέ, ό όποιος, από καιρό με είχε προσκα-

λέσει κοντά του. Τόν θυμάσαι τον Μπουσιέ, αυτό τό χοντρό
Μαρινικέζο που είχε φύγει για να κάνει έμπόριο στη Γουινέα.

— Α, ναι, τον θυμάμαι τό Μπουσιέ...

— Είνε διευθυντής ενός έμπορικού γραφείου κεί κάτω, σε τριών
ήμερών άπόσταση από τό Μπόκε και με δέχτηκε μ' ένθουσιασμό.

Σ' αυτά τά μέρη πολύ σπάνια δέχόμαστε έπισκέψεις.
Είχα μαζί μου τό μικρό Κάμπα-Κάμπα που τον χρησιμοποιούσα
για μάγερα, τη μικρούλα Φουλάτζα την Τανιαμπέ και μερικους βα-
στάζους για τις αποσκευές μου. Κοιμόμουν στη σιγή μου. Πρω-
τιμοόσα αυτό παρά να κλείνομαι τη νύχτα μέσα σε κάμαρες πρω-
τόγονες όπου οι άντρες, τά έφημερα, τά κουνούπια και τά φεί-
δια ακόμα μπαίνουν με μέσα.

Αχ! τί όρατες μέρες πέρασα εκεί κάτω! Τό κυνήγι άφθονεί
στη Γουινέα και σκότωσα κελεάνους, έλάφια και πάνθηρες ακόμα
άφθονους. Αυτά τά όρατα φτερά που βλέπεις έχει προέρχονται από
τά κυνήγια που σου λέω.

Όλημερίς ο Μπουσιέ είναν άπασχολημένος στο μαγαζί του.
Πουλούσε σ' αυτό κάθε λογής μηχανές κι' ότι άλλο θέλεις, από
τό φοινικόλαδο ως τις όμπρέλλες. Αδελφός τά καράβια που έρ-
χόντουσαν από τό Σουδάν πηγαιναν κι' άγδούζαν άπ' αυτόν κα-
ουτσούν ακατέργαστο. Είδα ότι ο Μπουσιέ τους μεταχειριζόταν
κτηνωδώς κάποτε. Μά έκτός από αυτό, εί-
ταν ή πιο ευχάριστη συντροφιά.

Τό βράδυ άνταμώνόμαστε για να θυμό-
μαστε τά παλιά μας και για να μιλούμε
για τό Παρίσι. Είχα μαζί μου τό φωνο-
γράφο μου. Να ένα όργανο που κερδίζει
πολύ όταν άκούγεται στα μέρη αυτά. Ξε-
νάει κανείς τη θραχνάδα του και την έλ-
λειψη άρμονίας που έχει και σε βεβαίω
ότι κι' οι μεγαλειτέροι έρασιτέχνη της μου-
σικής δεν θα τον περιφρονούσαν, αν βο-
σκόntonσαν εκεί.

Όταν ο καφές άχνιζε μέσα στα φυ-
τάκια μας κι' άκούγαμε τά τραγούδια του
φονογράφου, με λίγη καλή θέληση νομι-
ζαμε πως βρισκόμαστε σε κανένα μουζίκ
χαλ του Παρισιού.

Μά, τί ένθουσιασμός που έπιασε την
Τανιαμπέ! Ένωόθα αληθινή ευχαρίστηση
βλέποντας τη χαρά της μόλις έβρα τό
φονογράφο να παίζει.

Ξέρεις ότι κάποτε της είχα σώσει τη
ζωή, την ήμερα μάλιστα που τη γνώρισα.
Αυτό ήν έκανε να προσκολληθεί σε μένα
σαν αφοσιωμένος σκύλος και θά δεις από
τις φωτογραφίες της τι χαριτωμένη συντρο-
φίσα μου που ήτανε. Αυτές ή Φουλάτζες

Είταν άφοσιωμένη σε μένα.

γυναίκες έχουν ένα ξεχωριστό τρόπο στο χτένισμά τους, ένα τρόπο που δίνει στη φυσιογνωμία τους κάτι το έκτακτο. Η Τανιαμπέ είναι μάλιστα δημοφιλής.

Τις πρώτες μέρες είχα υποψιαστεί ότι ο ακόλουθός μου ο Κάμπα-Κάμπα ήταν έρωτευμένος μαζί της και δεν θα είχα καμιά αντίρρηση στην ένωσή τους, αλλά η Τανιαμπέ δε συμπεριζότανε διόλου τις απόψεις μου.

Η Τανιαμπέ άρεσε πολύ και στο Μπουσιέρ, ο οποίος για να διασκεδάσει την όδυνή του μοναξιά του, μου τη ζήτησε να την κρατήσει στην υπηρεσία του, όταν εγώ θα έφευγα. Έπειδή είχα σχεδόν πετύχει μια άδεια για τη Γαλλία, έπειδή στο βάθος ή αφοσίωση που μου έδειξε η καλή μου με σπινθηροποιούσε κάπως συγκινητικά να του τη δώσω.

Μα εκείνη αρνήθηκε. Δεν ήθελε να μ' εγκαταλείψει ποτέ. Αν έφευγα για τη Γαλλία, θα μ' ακολουθούσε, έστω και χωρίς να την πληρώσω, για να φροντίζει για μένα, μα ούτε ήθελε να ακούσει ότι θα την αφήνα.

Συγκινήθηκα από αυτή την αφοσίωση και της έταξα να την πάρω στην υπηρεσία μου όταν θα γυρίσω από τη Γαλλία, πράγμα που την έλπιζε με χαρά. Ο Μπουσιέρ άδικως επέμεινε, της επρότεινε μάλιστα να την πάρει γυναίκα του, έφερε εκεί κάτω αγοράζοντας μια γυναίκα για χίλια φράγκα και μερικά καρύδια του κολλά—μα δεν έκανε τίποτα.

Μια ψυχρότης απλώθηκε τότε μεταξύ τους, μα οι μικρές καλλιτεχνικές επιρροές μας εξακολούθησαν. Με την συνοδεία ενός πρωτόγονου μαντολίνου, η Τανιαμπέ μας τραγουδούσε, στη γλώσσα της, μελωδίες παραπονιάρικες που δεν είναι ιδιόμορφες χωρίς κάποια χάρη.

Η παραμονή της αναχώρησής μας ήρθε γρήγορα. Εύρισκε κάπως παιδικάσια εκ μέρους του Μπουσιέρ αυτή την ψυχρότητα που έδειχνε για την Τανιαμπέ τη στιγμή μάλιστα που θα χωριζόμαστε αντί να δείχνεται όπως πωτά χαρούμενος. Έκείνη την ημέρα μάλιστα με την πρόφαση κάποιων έμπειρων εργασιών είχε μείνει σπίτι του.

Επρεπε να ξεκινήσουμε την άλλη μέρα πρωί πρωί.

Το απόγευμα το προηγούμενο της αναχώρησής μας ήταν καταθλιπτικό. Προσκόμισα, μόνοι στη σκηνή μου, μετά το δείπνο, η Τανιαμπέ και εγώ, ενώ εγώ, καπνίζοντας την πίπα μου παραδινόμουν στη γλυκειά ιδέα ότι σε λίγες μέρες θα πατούσα το χώμα της Γαλλίας, η Τανιαμπέ, ξαπλωμένη μπρός στα πόδια μου, με κοιτούσε θλιβερά με τα μεγάλα αλλόκοτα μάτια της.

— Τανιαμπέ, της είπα, θέλεις να μ' ευχαριστήσεις; Τότε πάρε το μαντολίνο σου και τραγουδά μου μερικούς απ' αυτούς τους σκοπούς που μ' άρεσαν.

Έκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

— Ο Μπουσιέρ δεν τραγουδάει πιά. Εσύ φεύγεις, η Τανιαμπέ μεγάλη λύπη έχει.

— Δεν είσαι διόλου λογική. Τι κάθεται και μου λές αφού σου υποσχέθηκαν ότι θα σ' εμπιστευθούν σε μια φιλική μου οικογένεια στο Μπόνε και όταν γυρίσω από τη Γαλλία θα σε πάρω μαζί μου.

— Θα την ξεχάσεις την Τανιαμπέ.

Έκείνη τη στιγμή τα μάτια μου έπεσαν στο φωνογράφο και μια ιδέα μου πέρασε αβυσσικά από το μυαλό.

— Στάσου, της είπα, για να σου δείξω ότι δεν έχεις δίκιο. Θα κλείσω τη φωνή σου εκεί μέσα, ενώ εσύ θα τραγουδάς. Καταλαβαίνεις; Και σα θα βρισκόμουν στη Γαλλία, όταν θα ήθελα να σ' ακούσω, δε θα έχω παρά να βάζω μπροστά το φωνογράφο.

Χτύπησε τα χέρια της, άλλαξε στη στιγμή και έγινε σαν παιδί και ενώ εγώ έβαζα μια πλάκα καθαρή στο φωνογράφο για να πάρω τη φωνή της εκείνη εκούριζε το μαντολίνο της.

Αυτό με διασκέδαζε. Έβαλα το μηχανήμα σε κίνηση και η φωνή της Τανιαμπέ υψώθηκε μελαγχολική. Η μικρή είχε τις πλάτες της ακουμπισμένες στο πανί της σκηνής μου και εγώ επέβλεπα την πορεία του μηχανήματός μου που ερόγγυζε σιγά σιγά.

Αφάνα, η Τανιαμπέ, αφήνοντας το μαντολίνο της να πέσει, έβαλε μια σαλαγκιή κραυγή. Κλονίστηκε και με τα χαρακτηριστικά της διεσταλμένα έπεσε κάτω. Καθώς χτυπούσε, είδα στη μιάση πλατή της να τρέχει αίμα από μια πλατειά πληγή.

Το πανί της τέντας ήταν τρυπημένο με μαχαίρι και γεμάτο αίματα. Τη είχαν χτυπήσει απ' έξω από την σκηνή.

Μπρός σε μια τόσο ανανδρή δολοφονία έμεινα κατάπληκτος, μα άμεσως όρμησα έξω από τη σκηνή για να πιάσω τον άθλιο δολοφόνο.

Έκείνος δεν είχε φύγει. Είταν εκεί μπρός στην τρύπα που είχε ανοίξει στη σκηνή. Η σελήνη έλαμπε με όλο το φως της και τον αναγνώρισα άμεσα. Είταν ο υπηρέτης μου ο Κάμπα-Κάμπα.

Κρατούσε στα χέρια του το ματωμένο μαχαίρι.

Είμουν τόσο άναρχισμένος από το έγκλημά του ώστε δεν έδωσα διόλου, και πριν προφτάσει να πει λέξη του Άναφα, μα με το βρόδυ μου στο κεφάλι.

Οι μαύροι έτρεξαν απ' όλες τις μεριές. Χρειάστηκε κάμποσο για να συνέλθω. Όταν ξαναγύρισα στη σκηνή μου ο Μπουσιέρ προσπαθούσε τουλάχιστον να συνεφέρει την Τανιαμπέ, η οποία ξερνούσε άμεσως.

Τη θάψαμε την άλλη μέρα σε μια γωνιά του δάσους. Αυτό το κομμάτι κλείνει μέσα ότι απόμεινε από τη φτωχούλα Τανιαμπέ.

— Και δεν έμαθες ποτέ, τον έρωτήσα, γιατί ο μαύρος την έδολοφόνισε;

— Όχι ακριβώς. Σου το είπα, ο Κάμπα-Κάμπα αγαπούσε την Τανιαμπέ. Ίσως, εν αγνοία μου, θυελλώδεις σκηνές να είχαν γίνει μεταξύ τους. Ποιος ξέρει; ... Μυστήριο.

Ο Στέρνεβι έπαψε να μιλάει και κοίταζε γύρω του σαν άφηρημένος. Έγώ έβλεπα με συγκίνηση το δίσκο όπου είχαν χαράξει οι τελευταίες λέξεις της μικρούλας μαύρης.

— Από τότε, του είπα, δεν ξανόκουσες τη φωνή της;

— Όχι. Αυτό θα μ' έκανε να λυπηθώ. Και ξέρεis, δεν έσταμάτησα το μηχανήμα όταν έγινε το έγκλημα. Γι' αυτό πρέπει να ακούγονται στην πλάκα και όλα έγιναν κατόπι.

Κοιταχτήκαμε, συγκινημένοι, μη τολμώντας να ομολογήσουμε ο ένας στον άλλο την περιέργεια που μας κατείχε.

— Δόσε μου το δίσκο, είπε τέλος ο Στέρνεβι.

Τον έτοποθέτησα στο φωνογράφο, γύρισε το χειρόκι και ο δίσκος άρχισε να κινείται.

Εκοίταζε το Στέρνεβι. Είταν κατάχλωμος.

Μια φωνή υψώθηκε, η φωνή της Τανιαμπέ, αλλόκοτη, λυπημένη, συνοδευόμενη από ένα εγχόρδο όργανο.

Ακούγαμε νευρικοί, αθμαινόντας, με τα δάχτυλά μας σφιγμένα. Μια τρομερή κραυγή ξέφυγε τέλος από την πλάκα, συνοδευόμενη από ένα ήχο πτώσεως, αναποδογύρισμα καρεκλών και βήματα που έτρεχαν...

Επειτα ένας πυροβολισμός.

Πέντε λεπτά σιωπής. Τελείωσε... Όχι...

Αναπηδήσαμε άβυσσικά οι δύο μας. Στο φωνογράφο ή έτοιμοθάνατη Τανιαμπέ μιλούσε στο Μπουσιέρ που είχε μπη, όπως μου είπε ο Στέρνεβι, για να την περιποιηθώ!

— Εσύ, έλεγε η Τανιαμπέ, εσύ... εσύ...

Και η φωνή του Μπουσιέρ, υπόκοψη και απότομη, ακούστηκε:

— Ναι, σε σκότωσα γιατί δε με ήθελες. Σ' αγαπούσα, καταλαβαίνεις, σ' αγαπούσα...

Τα καταλόβαμε όλα. Αυτός ο διάλογος είχε διαμειφθεί την ώρα που ο Μπουσιέρ είχε μπη μέσα στη σκηνή για να περιποιηθώ ήδη την Τανιαμπέ, ενώ ο Στέρνεβι βρισκόταν έξω.

— Ο Μπουσιέρ! οδύριζε ο Στέρνεβι. Α, τον άθλιο!... Αυτός λοιπόν τη σκότωσε. Καταλαβαίνω τώρα. Ο Κάμπα-Κάμπα είχε τρέξει ακούγοντας το θόρυβο που είχε πετάξει κάτω ο Μπουσιέρ, ενώ ο Κάμπα-Κάμπα...

Βυθίστηκε στο νιβάρι και οι δύο, κατάπληκτοι, εξακολούθησαν να κοιτάμε το φωνογράφο, που η φωνή του, η οποία τόσο μάς φανέρωσε, έβρινε σιγά-σιγά σ' ένα ψιθύρο...

Jacques Cézembre

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ο περίφημος Γερμανός Αρχικαγκελλάριος Βίσμαρκ, συνομιλών κάποτε μετά τον Γερμανό Βουλευτή Ιουλίου Φάμπρ, προσέφερεν εις αυτόν ένα ποτό.

Ο Φάμπρ, τον ευχαρίστησε, είπεν όμως ότι δεν καπνίζει.

— Κάνετε πολύ άσχημα, να μη καπνίζετε, του απάντησε ο Βίσμαρκ. Όσοι συνομιλούν παρ'ι θεμάτων τα οποία πολλές φορές κάνουν πολύ καλύτερα, αν όμως καπνίζουν, έχω την γνώμη, ότι, έτσι με το ταίγιο στο χέρι θα μπορούσαν να δημιουργήσουν, χωρίς ξαφύσεις. Το ταίγιο μάς φέρνει ψυχική ησυχία, χωρίς να βλάπτει διόλου το μυαλό μας. Νά! κυττάξτεμένα! Απ' την στιγμή, κυττάξτε αυτό τον γαλέζιο καπνό του ποτού μου, που ανεβαίνει έτσι αργά-αργά και χάνεται στον αέρα, και σ' ας βεβαίως πώς αισθάνομαι μέσα μου κάποια ήθικη ησυχία, κάποια γαλήνη ψυχής. Τι τα θέλετε! ο καπνιστής είναι ευτυχής. Έχει απασχολημένο το βλέμμα του, το χέρι του και ευχαριστεί την όφρησιν του.

Και ο διάσημος Γερμανός διπλωμάτης, τελειώνοντας την όμιλιν του αυτή, έφριξε στον Φάμπρ, μια όπισθη λοξή ματιά, γεμάτη ειρωνία.

Ο καλός εκείνος Γερμανός Βουλευτής, τον κυττάσας με άπορην.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΙΟΥΛΙΑ ΝΤΕ ΛΕΣΠΙΝΑΣ

Τον 18ον αιώνα, έζησε στη Γαλλία μια γυναίκα για την οποία ο έρωτας δεν υπήρξε μια ευχαρίστηση των αισθήσεων μόνον, όπως για τους περισσότερους συγχρόνους της, αλλά ένα αισθήμα εις το όποιον έδινε όλον το νου και την ψυχή της, όλη της την ύπαρξη. Η γυναίκα αυτή ήταν η Ιουλία ντε Λεσπινάς την οποία έκαναν γνωστήν ιδίως τα περίφημα ερωτικά γράμματά της.

Η Ιουλία, παιδί ενός κρυφού έρωτος, γεννήθηκε στην Λυών, το 1732. Η μητέρα της, η οποία ήτο κόρησση, για να κρύψει το ερωτικό της παράπτωμα έδωσε την Ιουλία σ' ένα ανδρόγυνο αγαθών έμπόρων, τους Λεσπινάς, οι οποίοι την υιοθέτησαν. Όταν έμεγάλωσε όμως η μητέρα της την έπηρεσε από τους θετούς της γονείς και την έβαλε σ' ένα μοναστήρι, όπου την άφησε όσο περισσότερη μπόρσε. Κατόπιν, μετά τον θάνατον του άνδρός της, την απέσυρε από το μοναστήρι και την εκράτησε, παρ' όλη της θέλησιν των νομίμων παιδιών της, κοντά της.

Ός τότε, στο σπίτι της, Ιουλία ήταν σαν μια ψυχοκόρη, σά μια όρφανή, που την είχαν περιμαζέψει από οικτο, και όταν απέθανε η κόρησση, τα παιδιά της όσφρετερίσθησαν την μικρή κληρονομία που της είχαν αφήσει η μητέρα της πεθαίνοντας. Μετά το άτυχμά της αυτό, το μεγαλύτερο της ζωής της, έπληξε την Ιουλία από οικτο στο σπίτι της, μα από τις κόρες της μητέρας της, κόρησση, η οποία όμως την θεωρούσε σαν ξένη και την χρησιμοποίησε για βασίλιν των παιδιών της. Στις αδελφές της δεν έμεινε πολλή καρδιά η Ιουλία. Μια γρήνη τυφλή άριστοκράτισσα, η μαρκησία ντε Ντεφάν, που είχε άκοιτον να γίνεται λόγος για το πνεύμα και την μόρφωσή της, την έπληξε στο σπίτι της για να της κρατή συντροφιά. Στις μαρκησίας έμεινε δέκα δόκλιμα χρόνια η Λεσπινάς. Αλλ' ούτε και μ' αυτήν υπήρξε ευτυχής, διότι η συντροφιά που της κρατούσε ήταν ένα είδος σκλαβιάς.

Ήταν υποχρεωμένη να κάνει σαν την μαρκησία τη νύχτα — μέρα, και τη μέρα — νύχτα. Η μαρκησία υπέφερε από άπνεια και η Ιουλία όρες δολιχέρως καθότανε δίπλα του κρεββάτι της και της έδιάβαζε διάφορα πράγματα ως που ν' αποκοιμηθώ.

Οι άγρυπνίες αυτές εξασθένισαν το φύσει λεπτό στήθος της, και η εξασθένισή αυτή της έμεινε ως το τέλος της ζωής της. Η Ιουλία, για ν' αναπληρώση τον χαμένο νυκτερινό ύπνο κοιμήτανε τη μέρα, ως τις πένες το απόγευμα.

Στις πένες έμπνυσε, μα όρα πριν απ' την μαρκησία, και δέχονταν διαφόρους λογίους και καλλιτέχνες, που έούχναζαν στο σπίτι της μαρκησίας και ήσαν συγχρόνους και προσωπικοί φίλοι της Λεσπινάς.

Οι στιγμές που περνούσε η Ιουλία με τους μορφωμένους και λεπτούς αυτούς ανθρώπους ήταν οι μόνες ευχάριστες γι' αυτήν στιγμές, οι μόνες όπου έννοιωνε κάποια έλευθερία. Αλλ' η ευτυχία της δεν εκράτησε καθόλου. Όταν η μαρκησία έμαθε ότι η Λεσπινάς έδεχτο κρυφά στο δωμάτιό της τους φίλους της και ότι τόσο ευχαριστιόνταν μαζί της έκείνοι ώστε άγούσαν καμιά φορά να πάνε να την ιδούν, έγινε έξω φρενών απ' την ζήλεια της, και έδιωξε την Ιουλία λεγοντας ότι δεν ήθελε πιά να θρέφει τέτοιο κόρη της.

Η Ιουλία όμως είχε πιστούς και άφοσιωμένους φίλους, οι οποίοι δεν την εγκατέλειψαν. Εκτός τούτου οι καλοί της τρόποι και η μόρφωσή της είχαν κατακτήσει όλη την καλή παρισινή κοινωνία, η οποία της άνοιξε φαρδιά πλατιά τα σαλόνια της. Ήταν σ' όλους συμπαθής για τ' άτυχμά της και για την άδικία που της είχε κάνει η μαρκησία ντε Ντεφάν. Σε λίγο άνοιξε σαλόνι και η Ιουλία όπου έούχναζον οι διάσημοτεροι άνδρες της εποχής εκείνης, και όπου ένγυριστηκε κατόπιν με δύο από τους πειό λατρευτούς της φίλους.

Ερωτά ως την εποχή αυτή δεν είχε ακόμη αισθανθώ η Ιουλία. Είπε αλήθεια ότι ένας φιλόσοφος, ο Ντε Άλαμπέρ, ο οποίος την αγαπούσε τρελλά μέχρι του σημείου να τσακωθεί εξ αιτίας της με την καλή του φίλη, την μαρκησία ντε Ντεφάν, είχε κινήσει το ενδιαφέρον και την συμπάθειά της, τίποτε όμως παραπάνω δεν είχε νοιώσει γι' αυτόν η Ιουλία. Ήταν περιήφανη που την αγαπούσε ένας τόσο ένδοξος άνθρωπος, περήφανη που ήταν όλοκληροτικά άφοσιωμένος σ' αυτήν από αγάπη όμως και μάλιστα απ' την μεγάλη αγάπη που αισθανόταν γι' αυτήν ο Ντε Άλαμπέρ, η Ιουλία ούτε ιδέα καν είχε. Αλλά η ψυχρή, η αδιάφορη έως τότε αυτή γυναίκα, στα σαράντα της χρόνια, έρωτεύεται τρελλά. Σ' αυτή την περίπτωσιν αυτή η αιώνια ιστορία που την έτραγουδούσε τόσο όμορφα σ' ένα μελαγχολικό του ποίημα, ο Χάινε: « Ένας άντρας αγαπώ μια γυναίκα που δεν τον αγαπά και η οποία αγαπά έναν άλλον ο οποίος δεν την αγαπά. Πρόκειται για μια ιστορία παλιά και πάντα για που συντρέχει την καρδιά όλων των ζώων! »

Ο άνδρας που είχε έμπνευσει έναν τόσοσον παρόμοιο έρωτα στην Ιουλία ήταν ο κόμης Μορά, κατά δέκα χρόνια νεώτερός της, γνός του πρόξενος της Ισπανίας στο Παρίσι.

Μόλις απ' πρωτοεξεί, του έγραψε άργότερα η Ιουλία, κατάλαβα εύθες ότι δι' σ' αγαπούσα τρελλά, ότι δεν ήτο δυνατόν να μη γίνω φίλη σου. Ο νεαρός Ισπανός άριστοκράτης δεν άναποκρίθηκε κα' άρχας στον έρωτα της Ιουλίας, κατόπιν όμως την αγάπησε κι αυτός.

Την αγάπησε τόσο ώστε οι γονείς του άναγκάστηκαν να του γράψουν να επιστρέφει στην Ισπανία. Στις Ισπανία έμεινε λίγο καιρό ο Μορά. Συμπεριλήφθηκε κατόπιν εις μίαν έκτακτον αποστολήν στας Ινδίας, έμεινε εκεί άρκετό καιρό και στον γυρισμό απέθανε από κακοήθεις πυρετούς. Σ' όλο το διάστημα της άπουσίας του η Ιουλία του έγραψε τα φλογερώτερα ερωτικά γράμματα:

« Επέγρασα, τοβ γράφεi, τη νύχτα κλαίοντας, και ούτε μια στιγμή η γλυκειά σου εικόνα δεν έφυγε απ' τον νου μου... » Ο Μορά άργει να της γράφει, και τότε η Ιουλία, τρελλή από άνησυχία, έσπεύσ' επικρότατα παράποννα: « Αγάπης! έξοεις λοιπόν τι είνε φόβος σάν τους δ' κοινς μου. Ός την Τετάρτη θά βρισκόμαι σέ μια φοικη άβεβαίονητα και όμως θά είμαι υποχρεωμένη να ζώ! Ναι, δεν μπορεί να πεθάνη καίς όταν αγαπά και όμως είνε φοικώδες να ζή. Τόν θάνατο διωγώ η ψυχή μου και όμως με όλη τη δύναμή μου κρατιέμαι στη ζωή. Ό λησόν μου, λησόν μου! Άλλού πάλιν του γράφει: « Το κακό που μου κάνεις μου είνε χίλιες φορές γλυκίτερο απ' όλεις τις ευτυχίες της ζωής! »

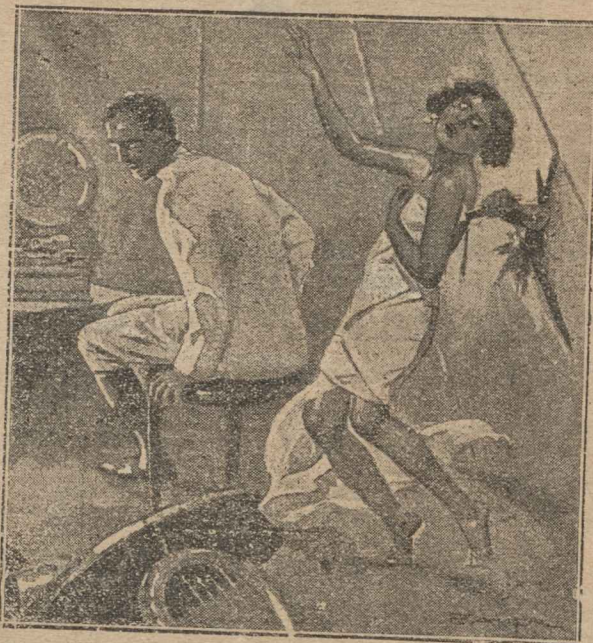
Και ύστερα απ' όλη αυτή την αγάπη, και ενώ τον έξορκίζει στο όνομα του έρωτός των, να μη κάνει τρέλλες, να κοιμάται, ν' αναπαύεται, και για να επιταχύνη τον γυρισμό του να μην έπιθεται σε κινδύνους που μπορούσαν για πάντα να τον ματαιώσουν, ενώ τον περιμένει με μέρα σε ήμερη, αφήνει λαμβάνει το τρομερό αυτό γράμμα: « Αγάπη μου, ενώ επρόκειτο να σε ξαναείδω κακή μορφή εφθόνησε την ευτυχία μου. Ήταν τραγικό να σε πεθάνω. Τι μοιραία άτασία!.. Μα δεν ξεχνώ πως μ' αγαπάς και αυτό είνε, μέσ' στην άνοια μου, η μόνη μου παρηγορία... Πεθαίνω για σενα Ιουλία!... »

Ο θάνατος του Ισπανού έρωτός της έβύθισε σε μεγάλη άπελπισία την Ιουλία. Αλλ' όχι για πολλήν ώρα. Ύστερα από μερικούς μήνες αγάπησε με την ίδια τρελλή αγάπη που είχε αγαπήσει τον Μορά, έναν γάλλο συνταγματάρχη, τον κόμητα ντε Γκιμπέρ. Ο κόμης άφοσιωμένος στη γυναίκα του, έγινε φίλος της Ιουλίας, αλλά χωρίς ν' άναποκρίθω και στο αίσθημά της. Και όμως η δυστυχισμένη η Ιουλία πόσο τον αγαπούσε! Κάποτε που είχε τρεις μήνες να τον ιδώ και τον είδε κάπου έξωφρα, του έγραψε: « Μια γλυκειά, μια άσπρησπη γλυκειά άνατοχήλα!.. έπιασε, απ' τα πόδια ως την κορφή, όταν σε είδα έξωφρα μπροστά μου. Θεέ μου, τόσο ήταν η ταραχή μου, που δεν κατάλαβα ούτε τι έλεγα, ούτε τι μου έλεγαν! »

Αργότερα όταν η Ιουλία άρρώσθηκε και βρισκόταν φθισική στο κρεβάτι του ξαναγράφει: « Ευχαριστώ τον Θεό για την συμφορά που με πλήττει και από την όποιαν πεθαίνω αφού χάρις σ' αυτήν γίνομαι πάλι εταίρη της και νοιώθω καλύτερα την ευτυχία μου. Είπα η μόνη μου χαρά, γλυκέ μου! Νοιώθω ότι δι' θά γίνω καλά. Έχω πυρετό και βήχω άδιάκοπα... » Λίγες μέρες άργότερα, του στέλνει την ύστατη αυτή κραυγή του έρωτός της: « Χαίρε φίλε μου, αν γυρίαν το παρμα και ξαναείδω, σε σενα πάλιν θάδινα όλη μου τη ζωή! Αλλά δεν θ' άνασθώ... »

Και ο Ντε Άλαμπέρ, ο πειός, ο άφοσιωμένος Ντε Άλαμπέρ τι γινέθανε σ' αυτό το άναμεταξύ, τι έκανε βλεπόντας τόσο άδίαφορη την καρδιά της αγαπημένης του γι' αυτόν. Δυστυχισμένος άνθρωπος! Την φιλοσοφία την είχε έντελώς παρατήσει και χάνοντας κάθε άξιοπρέπεια έφθασε στο σημείο να ηγαλινώ ο ίδιος στην Ιουλία τα γράμματα που της έστειλε ο Μορά, χαρούμενος όταν ήταν ευτυχής εκείνη και θλιμένος όταν υπέφερε! Ο χειμώνας του 1775-1776, ένας χειμώνας εξαιρετικά βαρύς, έπεδείνωσε την κατάσταση της Ιουλίας. Η άρρωστη άναγκάσταν να μείνη διοκώς στο σπίτι της. Συντροφιά της κρατούσε ο Ντε Άλαμπέρ, και ο Γκιμπέρ, ο οποίος ήγαγε και την έβλεπε, πρην και βράδυ. Όταν προσαισθάνθηκε το θάνατό της ζήτησε να μεταλάβη, ο θεός όμως έρωας δεν την έκανε να λησμονήση τον άνθρωπον. Για στενή φορά, με μια όσπρη προσπάθεια, ζήτησε χαρτί και μελάνι, και με χέρι που έτρεμε, έγραψε τις λέξεις αυτές για τον αγαπημένο της: « Σ' αγαπώ! Η αγάπη που σ'όλο ναιρώκει τον πόνο μου... Σβέτω. Χαίρε! » Την τελευταία όμως στιγμή αφού σκέφθηκε έκείνον που αγαπούσε, σκέφθηκε και εκείνον που την αγαπούσε τόσο καιρό, και που δαπέβαινε από την λύπη του, μετά τον θάνατό της. Φαίνεται τον ντ' Άλαμπέρ να πήρ σιμά της, πολύ σιμά της. Ύστερα του λέγει, του ψιθυρίζει μάλλον, ταπεινά ευχαριστίας για τις καλούς της, για την καλή του άφοσίωση, ζητεί να την συγχωρήση για την άνομοσύνη της. Κάτι ακόμη πεί να του πη, ότι του όμορφου λοιπόν το μυστικό της! Ο Ντε Άλαμπέρ που αισθάνεται το μυστικό της θάλασσας αβύσσος, την όποιαν δεν είχε ποτέ έννοιήσει, ν' ανεβήν στα χείλη της έτοιμοθάνατου, σίβει ν' ακούσω... Του καλός όμως... Η Ιουλία λιποθυμεί. Έν τω μεταξύ νυχτώνει. Η έτοιμοθάνατη συνέχεται, άνοίγει τα μάτια της και λέγει: « Ζώ άκόρη! » Ήταν τα τελευταία της λόγια. Λίγες μέρες μετά τον θάνατό της, ο Ντε Άλαμπέρ, έκτελεστής της διαθήκης της, άνοίξε έναν φάκελο που του είχε ιδιαιτέρως εμπιστευθεί. Διαβάζει και τι βλέπει! Τα χειρόγραφα που του είχε εμπιστευθεί με τόσο στοργή η Ιουλία, ήταν η άλληλογραφία της με τον άνθρωπο που έλάτρευε, τον Γκιμπέρ!..

Κλέων Παρκάρας

Κλονίστηκε * Έπεσε κάτω.

φρέδι στον κόρη της.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΥ Γ. ΚΕΡΕΚΟΦ

[Βουλγαρική διήγησης]

Ο νέος ξυμεινε ο μόνος κύριος της περιουσίας και των θησαυρών. Μα με όλα τα πλούτη που βρήκε, καμιά φιλάνθρωπη καρδιά δεν έκανε, ούτε και την δική του ζωή έκαιε λιγότερο.

Έχουμε καιρό ακόμα, έλεγε μέσα του κι' έσκυβε την ράχι πάνω στην καρδιά του.

Πέρα από τα μακρινά βουνά, ο ήλιος ο πρωϊνός χρυσώνει στον τόπο και έκανε τ' αλάκια του νερού, να τρέχουνε ανάλαττο χροϊφι, ποί' γινότανε άγρυπνος ρευστός, σαν έβγαίνε το βρόδυ το φεγγάρι.

Και το φθινόπωρο το σωριασμένο σιτάρι έμοιαζε με σωρό χρυσού, που έχυνετο σιγά-σιγά στις πέτρες του μύλου, που τ' αλέθαν.

Τα χρόνια περνούσαν, τα παιδιά του νέου, που είχε πιά παντρεθεί μεγάλα. Δεν παιδιά ψηλά σαν έλατα. Ο πατέρας του πάλαι και γεροντός. Το σώμα του καμπούριαζε και το πρόσωπό του έφερε την σφραγίδα του θανάτου. Τα μάτια του βαθύπλευρα και το βλέμμα του γινότανε δώδεκα από ημέρα σε ημέρα. Έχασε τον ύπνο του. Τις τελευταίες νύχτες του χειμώνα, σφιγγόριζε στο κρεβάτι του, ακούοντας τα μουγγαλά της καταιγίδας, που λυσσοσύεζε έξω στο ύπαιθρο και η περυσμένη του ψυχή, έκανε όλο το σώμα του ν' ανατριχιάζει. Τού φαινόταν ότι δαιμόνιο χόρευαν τριγύρω από την κάμαρή του.

Καμιά φορά τού φαινόταν ότι άκουγε φερονιόματα μέσα στην κάμαρή. Ένας φωτισμένος άρχος έφώτιζε θαμπά, και κάτω από αϊτόν διέκρινε τον λευκόν άγγελον του Καλού.

— Άκουσε, τού έλεγε, μήπως λησμονήσεις τίποτε στη ζωή σου; Μια ποιά βρόδης κύριος τόσου θησαυρού, πώς τον έχρη-

σιμοποίησες; Έκαμες καλό στους άλλους τους ανθρώπους; Έβλεπες τον άνθρωπο; Έφαισες ένα γεφύρι στη Σάζλι-

κα, που πνίγεται ο κόσμος; Έκαμες μια βρύση στο χωριούτην εισόδο; Οι άνθρωποι θα εύλο-

γούσαν τ' όνομά σου και ένας ήσυχος και μακάριος ύπνος, θα έκαιε τα μάτια σου.

Αλλά από την άλλη γωνιά παρουσιάζονταν ο Σατανάς. Είχε μεγαλυτερά αυτιά και το πρό-

σωπό του ήταν, σαν πρόσωπο χόρτου. Το σώμα του χανόταν μέσα στα σκοτάδια.

— Μην άκου, αϊτόν, τού έ-

λεγε. Σε βλέπει. Γιατί να κά-

νεις το καλό; Μήπως οι άνθρω-

ποι ξέρουν ν' αναγνωρίζουν τις αγαθοεργίες; Κότταζε πώς σε σερβιρουντίσουν, άμα σε συ-

ναντούν στο δρόμο. Και καλό να τούς κάρεις, μέσα τους θα βράζουν από το κακό τους. Δεν βλέπεις και τα παιδιά σου ακόμα, πώς κοιτάζουν πότε να πεθά-

νεις, για να σε κληρονομήσουν; Όλοι έχουνται από κοντά σου, να αρπάζουν τα κοφίδια σου, σαν πεινασμένοι σκύλλοι!

— Άνθρωπε! Πρόσεξε καλά!

Και νά, που μια γκρίνια άρχισε και μεγάλωνε μέρα με την ημέρα, μεταξύ των δυο παιδιών του, περί του ποιος να του άρπάσει τα περισσότερα. Ήθελε να διευθύνουν αυτοί την περιουσίαν του αλλά καθέναν για λογαριασμό του, θέλανε να τον κληρονομήσουν πριν πεθάνη. Μια ημέρα ο νεώτερος τόν έσταμά-

τισε στο δρόμο, τόν έπιασε από το ποτιούρι του και τού ειπε:

— Άλλάξε τον κρηφάνα του θησαυρού. Ο μεγάλος άδερφός έμαθε πού εινε.

— Ποιανού θησαυρού, απάντησεν ο γέρος. Τρελλός εισαι; Πού να τον εύρω έγω το θησαυρό!

— Έχει και ο μεγάλος άδερφός τόν ξέρει. Εινε κάτω από το μικρό παχνί στο μεγάλο σταβλό.

Κ' ήταν πράγματι εκεί. Ο γέρος τόν πήρε και τόν έκρυψε άλλοι την ίδια νύχτα.

Μα δεν πέρασε πολύς καιρός και ο μεγαλειότερος άδερφός τόν έπιασε μια ημέρα.

— Νά κρύφεις άλλοι το θησαυρό. Ο άδερφός μου τόν βρήκε και θα τόν σκαρώ...

— Γιοιόν θησαυρό; ειπε πάλιν ο γέρος, μ' ένα ύφος ύποκρι-

τικό. Τρελλάθηκες και σύ; Και πού να βρω έγω το θησαυρό!

— Έχεις και ο άδερφός μου ξέρει το μέρος που τόν έκρυ-

ψες. Εινε κάτω από την καλαμωτή. Κρύψε τον άλλοι, γιατί ο μικρός θα τόν σκαρώσει.

Ετσι ήταν. Έκει το είχε κρυμμένο το χρυσάφι. Την νύχτα θα τόν έζωφω και θα πάει να τόν βρή και κάτω από τη γέρινη φτε-

λιά, μέσα στο περιβόλι.

Μέρες και νύχτες πέρασαν ακόμα άρκετές. Ο γέρος ζούσε μέσα σε μια άνυπόφορη άνησυχία. Μια νύχτα μια χιονοθύελλα σπάρθηκε, κοντά στο χωριό. Σήκωσε τις στέγες, έσπασε και ξεριζώσε τα άνωροφάρα δέντρα και ένας δυνατός άέρας παγα-

μένος φυσούσε, οά νη-ούρλιαζε και κροστούλλιασε τα πάντα γύρω από το χωριό. Όλη νύχτα ουρλιαζαν και κλαίγαν τα σκυλιά. Ο γέρος δεν έκλεισε διόλου μάτι. Τι να έγινε, άραγε, έξω από την νύχτα την κακή; Σπάρθηκε το μού-

νοχτα και φώναζε με τ' όνομά τους, τα παιδιά του. Μια φορά, δυο φορές! Κανένας δεν τού άποκριθήκε. Σ' όλο το σπίτι κρο-

τούσε μια βαθεία και μια βαθεία οϊγή. Νόμιζε κανείς; ότι ο θά-

νατος πέρασε, τη νύχτα εκείνη, από κεί μέσα.

Το πρωί, στο ξημερώματα βγήκε και τρέβησε κατά τόν κήπο. Δεν προχώρησεν ούτε εικοσι βήματα και είδε μέσα ακόμα στο νυχτοδάμωμα, ένα μαύρο πράγμα, κάτω από την γέρινη φτελιά. Προχώρησεν ακόμα λίγο και το αίμα πάγωσε μέσα στις φλέβες του. Έμπρός του, έκείντο νεκρά, το ένα κοντά στο άλλο, τα παιδιά του.

Υπόκνησαν την νύχτα, έπειτα από μια άγρια πάλη, σιωπηλά και άειλίκτη. Ένα βήμα μακριά τους ήταν ένα τοπί και ένα φυτόρι.

Ο γέρος δεν μπόρεσε να βαστάξει εις την όλην. Έπεσε άρρωστος βαρείς. Ήταν φανερό πιά ότι θα πεθάνη. Ή ομιά τού θανάτου απλάνοιαν απάνω του.

Οι δυο τόνες ή έρπηδες κι' άπορημένες έτρεξαν κοντά του, κλαίγοντας, παρακαλώντας, ίκετείνοντας:

— Παπού. Πές μας, πού είν' ο θησαυρός;

Έκείνος τούς έκτύπησε με ένα κορό μάτι και οκτεινό:

— Ποιός θησαυρός; Δεν ξέ-

ρω κανέναν θησαυρό... Άκού-

στε τόν παλπόκομο τι λέει!

Τη νύχτα ο λευκός άγγελος, κατέβηκε και πάλιν εις το γέ-

ρο. Γέρο γέρο, τού φώναζε, δεν βλέπεις πιά ότι έφθασε το τέλος σου; Ο τάφος άνοίγεις σε περιμένει. Φανού πιδ σπλην-

κός στους συγγενείς σου και τ' άγγόνια σου. Είλε δικό σου αίμα.

Αλλά από την άλλη άκρη, πρόβαλε πάλιν ο Σατανάς.

— Μην άκου, εις συμβουλές του, τού φθόρου. Τρελλός εισαι να έμπιστευθής τόν θησαυρό σου στους ξένους; Μην πιστεύεις τίποτε. Σ' δεν θα πεθάνης.

Μην κλαίς τα παιδιά που έχασες. Απομ' νησε τα. Αϊτόι δεν βρή-

χανε, παρά ότι ζήτουσαν. Μή-

πως φταις έσύ κι' αυτό! Έσύ τούς έβραλες να οκτωήσουν.

Κι' ο γέρος σήκανε ψηλά τα

ίσχνα του, σαν ξεροδιαχέρια:

— Δεν έχω τίποτα να άρτίσω σε κανέναν! Δεν έχω θησαυρό!...

Επί τέλους έφθασεν η τελευταία του ώρα. Την κατάλαβε κι' ίδιος. Ή άναπνοή του γινόταν δύσκολη πολύ, τα μάτια του είχαν οκτεινιάσει. Σήκωσε τα χέρια του άπεγνωμένα, κα-

λούσε τούς δικούς του, ήθελε όλα να τούς τα ελπί, αλλά ο θάνατος ήρθε πούρ γρήγορα, από την τελευταία θέλησή του.

— Έκει! Έκει!... έπρόφερε τραυλίζοντας και δείχνοντας κατά τόν κήπο, μα η φωνή του έσβησε, και κανείς τίποτα δεν κατάλαβε, έσβησε και το βλέμμα του κι' η ζωή του έπλησε.

Τα δυο του χέρια μείναν κρεμασμένα, άνίκανα να δείξουν τίποτε στο έξής.

Σε λίγο τάφωγεν η γη...

Οι δυο τόν νύφες μείναν έρπηες. Τα έγγονια μεγαλώναν, μα μεγαλώναν και η γκρίνιας μεταξύ των δυο οικογενειών.

Ολοδύναμο έσκαβαν μέσα στον κήπο για να βρουν τόν θησαυρό.

Αναπαύοντοσαν καλά μέσα στο πόληνο πιδίρι τους, κάτω, βαθεία στη μάθη γη, τα χρυσά τουρκικά φλωρίδι, οι άφροσι μα-

μουτιέδες, τα χρυσά τα λουδοβίκεια, τα αυτοκρατορικά τα κο-

λωνάτα.

Είλε πολύ καλά κρυμμένα κάτω βαθεία στη γη, με μια μα-

κη πλάκα από έπάνω σκεπασμένα...

Μα όσο βαθεία και άν έχονε χωθεί, της κακίας τους ή δύ-

ναμη, φθάνει απάνω στον κόσμο.

Τις οικογένειες των δυο άδελφών και κατοπιν τα τέκνα των

παιδιών των, και τούς άπογόνους των, μια γκρίνια και μια μα-

μή άτέλειωτη τούς έτρωγε, εξ αιτίας τού κρυμμένου θησαυρού,

που ήτανε βαθεία και οϊγουρα, κάτω στη μάθη γη κρυμμένο.

Μετάφρασις Σ. Σ.

Όλο τον καιρό έσκαβαν στο κήπο για να βρουν τόν θησαυρό.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

[Λεκανομαντεία και υδρομαντεία]

ΗΜΕΡΑ στις διάφορες αλλές των έλληνικών οπιτών θα μαζευθούν τα κορίτσια για να ζήσουν, μέσα από τόν γεμάτον άμυλπο νερό παλπό της οίκης μας τραπά, την τούχη που τα περιμένει και την άγνωστο ύ-

παρξί με την όποιαν θα ένώνουν τη ζωή τους.

Ανοίγουμε τόν Κλειδωνά με τ' Αϊ Γιαννιού τη χούρι.

Εινε ένα παλπό Έλληνικό έθιμο, που έκείνος μέσα από αλώνες, θρησκείες και καταστροφές. Μια ειδωλολατρική μαν-

τική πράξη, που έλάμβανε πάντοτε χώραν στις ημέρες των θε-

ρινών τροπών του ήλιου.

Ός κλάδος μαντικής ήλεγεται στην «υδρομαντεία». Την

μαντεία δηλαδή που γινότανε με το νερό, άλλοτε σε πηγή νε-

ρού και τότε λεγότανε «πηγομαντεία» και άλλοτε δια της λε-

κάνης «λεκανομαντεία».

Έκείνοι που «έμαν ένοντο» από τις πηγές, βροίζαν μέσα ένα

καθάρτη και έπρόσεχαν στα χρώματα που άλλαζε μέσα στο

νερό, τις οκίες που περιούσαν από πάνω του, από την πηγή,

τις μεταβολές που έπερνε η επιφάνεια τού καθάρτη και από

αυτά συμπέραναν άν εκείνο που ήθελεν να μάθουν θα τούς

ήταν άλαιο ή όχι.

Όσοι «έμαν ένοντο» δια λεκάνης, την γέμιζαν με νερό και

κρεμούσαν από πάνω ένα δαχτυλίδι, με πολύ λεπτή κλωστή,

στη μέση της λεκάνης άκρίβως. Το δαχτυλίδι κρεμότανε από

το δακτύλο εκείνου που ρωτούσε για να μάθη.

Έπειτα ο μύθος με μια σύντομη εχθή, έπεκαίετο την ά-

ντίληψη των έναντιων πνευμάτων και τα παρακαλούσε να ύπο-

δείξουν άν εκείνο για το όποιον τα ρωτούσαν θα αλλήθευε ή όχι.

Και άν μόν ή άπάντησε τού δαίμονος ήταν άπορατική, το

δαχτυλίδι έμενε άκίνητο, άν δε όχι, τότε έκινετο και χτυπούσε

τόσες φορές τα χείλη της λεκάνης.

Το ίδιο γίνεται και σήμερα, με τη διαφορά όμως που αντί

για νήμα μεταχειρίζονται τριχά από το κεφάλι κεινού που θέ-

λει να μάθη την τούχη του.

Το δαχτυλίδι θα χτυπήσει τόσες φορές τα χείλη της λεκάνης,

όσα εινε τα χρόνια εκείνου που ρωτά το δαίμονα.

Άλλοι πάλιν μέσα στη λεκάνη τού νερού έρριχναν τρία λι-

θάρια. Από τις περιστροφές δε, τις κινήσεις ή τις ταλαντεύσεις

που κάναν διαν έβουθίζοντο, έβγαζαν συμπεράσματα για ότι ή-

θελαν να μάθουν.

Το ίδιο έπετύγγαναν και με ψύγματα χρυσού ή άργύρου,

που τα έχυναν μέσα σε λάδι ή σε κρασί. Το λάδι ή το κρασί

έκείνο τότε ονομαζόταν «χτύλα».

Ή μαντεία αυτή γινότανε και με άλλο τρόπο.

Έχραζαν απάνω σε λιθάρια ή σε ψύγματα άριωμένα ση-

μεία και άφου επικαλούντο τόν δαίμονα, τόν ρωτούσαν ότι ή-

θελαν και εκείνος άποκρινόταν με μια άσθενή φωνή, που έ-

ιωαζε με συριγμό, που φαινόταν άν να έβγαίνε από το νερό.

Θέλον δε να είπουμε, ότι το είδος τούτο της μαντείας φτά-

νει από την εποχή του Τρωικού πολέμου.

Οι άρχαιοι την λεκανομαντεία την έλεγαν και «γαστρομαν-

τεία», από το σήμα των κυλινδρικών άγγειων, μέσα εις τα ό-

ποία έμαντεύοντο και τα όποια άποκαλούσαν «γαστρες». Τις

μεταχειρίζοντο δε αυτές άντι της λεκάνης.

Η «γαστρομαντεία» γινόταν ως εξής:

Γέμιζαν έναν όριωμένο άριωμό «γαστρών» με καθαρό νερό,

γύρω δε από αυτές οτόλιζαν και έστειναν δάδες άναμμένες.

Έπειτα επικαλούντο τόν δαίμονα ή τα έναντρία πνεύματα

και με φωνή ταπεινή και άσπρη τούς έκαναν την έρώση που

ήθελαν να άποκριθώ.

Ένα παιδί ή ένα κοριτσάκι όφειλε να παρατηρή με μεγάλη

προσοχή απάνω στην επιφάνεια τού νερού, ιί μεταβολές έπρό-

κειτο να γίνων.

Κατόπιν με δυνατή φωνή διατάζανε το δαίμονα ν' άποκριθή.

Και ή εικόνας που θα παρουσιάζοντο στο νερό την επιφά-

νεια, συντελούσαν στην άποκάλυψη τού μέλλοντος.

Πολλές φορές άντι για γαστρες με νερό, μεταχειρίζοντο

σαν χρυστάλλα και τότε ή πράξη λεγόταν χρυστάλλομαντεία.

Έτσι ή λεκανομαντεία έμεινε η ίδια σχεδόν έως τις ήμε-

ρες μας.

Η γυναίκες δε διαβεβαίων άν κάνει θαύματα.

Από αυτά όμως ένα εινε βεβαιωμένο.

Ένας Κανοναντισμοπολίτης Έλληνας, προ έτών, έκλάπη

σαν σκεπή χρυσά και άργυρά. Κάθε μέσον έδοκίμασαν για να

αυτά βρουν, άλλ εις μάτην. Έως ότου κατέληξαν ο' ένα λεκα-

νομάντην πολύ γνωστόν εκεί στην Πόλη. Και εκείνος και τόν

κλέπτη τούς δνόμασε και πού

τα κλαπέντα σκεπή ήσανε τρυ-

παμένα τούς έδειξε.

Συνέβη μάλιστα και το εξής:

Έκείνος που πήγε να ρωτήση τόν λεκανομάντην ήταν ο

δδσκαλος τού σπιτιού. Τόσον δε έθαύμασε για την άκρίβεια με

την όποια ο μάντης άπεκάλυψε τα πάντα, που τόν παρακάλεσε

να τόν άφιση να ήδη και αυτές μέσα στη λεκάνη.

Ο μύθος δεν τόν έυπόδισε, τού ειπε μόνον ότι, δεν πιστεύει

να διακρίνη τίποτε μέσα στο νερό, γιατί εκείνος που β λ έ π ε ι

πρέπει να εινε πολύ χροιστός τα ήδη και άγνός εις την ψυχή.

Ο δδσκαλος, άγνός, φανείται όπως τα βρέθη και άσιλος

σαν την περιστερί, τα είδε όλα μέσα στη λεκάνη, σαν σε ται-

νία κινηματογράφου. Είδεν έναν από τούς ύπαρχους να τα

πέφρν και να τα κρύβη πρώτα μέσ' στο σπιτί. Έπειτα τα τα

πέφρν και τα τα πηγαίνη ο' ένα χρυσόχοιό τού Βουλαντιού,

όπου ρώτισε και έμαθε την άξία τους. Έπειτα τα πήγε στο πα-

τρικό του σπιτί και τα έκρυψε και κατοπιν ζαναγόρισε στο μέ-

γαρο τού οικοδεσπότη.

Το περιεργον εινε, με την σημερινή ειδωλολατρική έορτή,

που μαρθε να ειπή κανείς ότι εινε Πανελλίνιος αυτή πόλη, που έ-

λάμβανε χώραν και στις πεύδ άποκέντρους φωλές που ζούσε ο

Έλληνοισμός, με μερικές παραλλαγές έδώ κι' εκεί, διαφαίνεται

η ένδοξη της φυλής.

Αρχεί ν' αναφέρουμε μόνον την τελετήν που γινότανε εις

το Μελένικο της Μακεδονίας, τη Βουλαντική αυτή πόλη, που έ-

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Η ΚΥΡΑ-ΡΙΓΑΝΗ

(Παράδοσις τῶν Ἑλληνοφώνων Βαλαάδων τῆς Μακεδονίας)

Ἀπάνω στὰ Σερά Βουνά, καὶ στὰ πυρωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο τὰ λιθάρια, ζοῦσε ἡ Κυρά ἡ Ρίγανη, μαζί με τὴν Μάρω τὴ θυμάρω, τὸν Μπαρμπα-Μαράθο, με τὰ πράσινα μαλλιά καὶ τὰ πολλά τὰ γένεια, τὸν ὑπερήφανο τὸν Θρούμπη, ποὺ μάζεψε ἐλῆες καὶ βόσκαιε τὰ πρόβατα καὶ ἐφερχε ἕνα γάλα ποὺ μοσχοβολοῦσε, με τὴν μικρὴ τὴν κοπελίτσα τοὺς τῆς Γαλατοῖδα τῆς Ζαχῶ, με τὴς κόκκινες τὴς φούντες, καὶ τὴ χοντρή Πικραγγουριά, ποὺ ἐβγαίεε κάθε πρωὶ καὶ βόσκαιε τὰ χοντὰ καὶ στρουμπουλὰ πικραγγουριά της.

Ἡ ἐρημία ἦταν ἡσυχία. Κανείς δὲν διάβαινε καὶ περὰ καὶ καμμιὰ χελώνα, ποὺ ἐρχότανε, τρὺς ἐφερχε μαντάτα καὶ ἀγγέλματα ἀπὸ τὸν Κάτω-Κάμπο, ποὺ ἡ δξύθυμης τσουκνίδες ἐβασίλευαν.

Ἀλλὰ καὶ ποῖον εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἐκεῖ!

Ὁ Δραγμάτης ὁ Σηράγκας, καὶ ὁ Πάλλουρας ὁ Γέρο-Κλέφτης, φύλαγαν τὰ βουνά.

Ἡ Κυρά-Ρίγανη θυμόταν τὴς γιορτὲς ποὺ πέρασαν δεῖκα πανηγυρίζαν οἱ «σφλόμοι», με τὰ κίτρινα λουλούδια κουστουμά τους, ποὺ λάμπανε στὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ ἀνάβανε φωτιές, ἡ παπαρουνές, καὶ φοροῦσαν χρυσοκίτρινες καὶ βυσινιές φοινές, τὰ ξεράγκαθα καὶ μοσχοβολοῦσαν τὰ φασκόμυρα καὶ θροῦσαν, ἕνα θρόισμα χαρὰς τὰ ἀγρία χορτάρια.

Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Ἀϊ-Γιαννίου, ποὺ γιορτάζει τῆς γῆς καὶ τοῦ βουνοῦ ὁ πράσινος ἡλιοφωγμένος κόσμος.

Τὴν νύχτα ἐκεῖνη ὁ Ἀϊ-Γιαννης κατεβαίνει στὴν γῆ, καὶ οἱ ρίγινες βάλσανα καὶ μυρωδιές, καὶ μυστικά «γατρίσματα» καὶ χάρες καὶ δυνάμεις στὴν ἐρημική καὶ τὴν ἀπόμνηρη χωριό.

Καὶ τότε ὅλα φοροῦν τὰ περὶ καλὰ λουλούδια τους.

Ἡ Ρίγανη πέρνει τὴν καυτερὴ τῆς μυρωδιά, ποὺ εἶνε ὅλο νοστιμάδα, ἡ Μάρω ἡ θυμάρω, μοσχοβολοῦσε ὅτι βρῆ, ὁ Γέρο-Μαράθος, πέρνει τὴν δυνάμη γιὰ νὰ γιαιτρεῖ πονεμένα ματὰ, ὁ Θρούμπης γίνεται τὸ στίλβισμα τῆς καλογοῖας, ἐλῆς, ὁ ἀγριοδιόσμος καὶ ἡ μέντα περνουν «ἀντιπύρι» γιὰ τοὺς ἀρρώστους, ὁ φασκόμυλος γίνεται μαλακτικός, ὁ σφλόμος γεμίζει τὴς ρίζες του, ἀπὸ χυμούς, ποὺ γιαιτρεῖ οὐνε καὶ πλεῖν καὶ κατὰ πονίδι, καὶ ἡ παπαρουνές ἀνάβουν κόκκινες φωτιές, ὅπως οἱ ἀνθρωποὶ στὴς χῶρες, καὶ πλεῖν ἀπὸ πάνω τους καὶ χαίρονται καὶ παίζουν ἡ πλουμιστὲς ἡ πεταλοῦδες, ἡ μακροπόδαρες ἀκρίδες, τὰ «κατσίδια» τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ «ζουζούλα» ποὺ κρύβονται τὴς ἄλλες μέρες στὰ λιθάρια, τὰ «ζουμπέρα» καὶ τὰ μαμουδιά.

Ἔτσι περνοῦσαν ἡ γιορτὲς, ὡς ποὺ ἐρχόταν ὁ κακὸς χειμῶνας, καὶ ὅλα αὐτὰ τρυπάνε, γιὰ νὰ ξανάβουν τὸ καλοκαίρι.

Μὰ μὴ χρονιά πλάκωσε πολὺ κακὸ, ἀπὸ τοὺς ἥσανε στὴ χῶρα, πιάσαν ὅλες τὴς «ροῦγες», τὰ «δερεβένια», τὰ βουνά καὶ δὲν πέρασαν ὁ Ἀϊ-Γιαννης.

Τὰ ἀγριολουλούδια καὶ τὰ βοτανικά τοιμάσθηκαν, ἀλλὰ δὲν γιόρτασαν διόλου. Πέρασαν καὶ ἄλλες τέτοιες χρονιές χωρὶς νάρθη καὶ τότε ἀποφασίσανε νὰ πάνε νὰ τὸν βροῦνε...

Εἶπαν στὴς πεταλοῦδες στὴν ἀρχή, μὰ πικραγίες μεγάλες γινόντουσαν σὸν κάμπο καὶ θὰ τοὺς καίγαν τὰ φτερά.

Κίνησε ἡ παπαρουνά, μὰ ἡ ἔσθη ἡ μεγάλη, τὴν μάδησε καὶ γύρισε γυμνή καὶ μαυροκουρεμένη.

Εἶπε νὰ πάη ἡ πικραγγουριά, μὰ σκάσαν ἀπὸ τὴν ἔσθη τὰ τὰ χονδροῦλά καὶ στρουμπουλὰ πικραγγουριά καὶ τῆς καὶ τινάχτηκαν ψηλά.

Κίνησε ἡ Μάρω ἡ θυμάρω, μὰ κατὰ ἀνθρωποὶ κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλῳ νὰ τῆς ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψήσουν τὸ φαί τους.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτός, καὶ τὸν ἐμάδρσαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογά τους.

Ἀποφασίσε νὰ πάη καὶ ἡ Ρίγανη.

Ὁ Μπαρμπα-Κοτρώνας ποὺ τῆς φύλαγε τῆς δώρησε τὴν ἀντοχή, ὁ ἑλῆος τῆς σκλήρυνε τὸ ξύλο, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἔδωκε ψυμένη, ἡλιοφωμένη.

Ἦταν ἡ νύχτα ἐκεῖνη, μὰ κατὰ ἀνθρωποὶ κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλῳ νὰ τῆς ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψήσουν τὸ φαί τους.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτός, καὶ τὸν ἐμάδρσαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογά τους.

Ἀποφασίσε νὰ πάη καὶ ἡ Ρίγανη.

Ὁ Μπαρμπα-Κοτρώνας ποὺ τῆς φύλαγε τῆς δώρησε τὴν ἀντοχή, ὁ ἑλῆος τῆς σκλήρυνε τὸ ξύλο, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἔδωκε ψυμένη, ἡλιοφωμένη.

Ἦταν ἡ νύχτα ἐκεῖνη, μὰ κατὰ ἀνθρωποὶ κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλῳ νὰ τῆς ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψήσουν τὸ φαί τους.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτός, καὶ τὸν ἐμάδρσαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογά τους.

Ἀποφασίσε νὰ πάη καὶ ἡ Ρίγανη.

Ὁ Μπαρμπα-Κοτρώνας ποὺ τῆς φύλαγε τῆς δώρησε τὴν ἀντοχή, ὁ ἑλῆος τῆς σκλήρυνε τὸ ξύλο, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἔδωκε ψυμένη, ἡλιοφωμένη.

Ἦταν ἡ νύχτα ἐκεῖνη, μὰ κατὰ ἀνθρωποὶ κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλῳ νὰ τῆς ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψήσουν τὸ φαί τους.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτός, καὶ τὸν ἐμάδρσαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογά τους.

Ἀποφασίσε νὰ πάη καὶ ἡ Ρίγανη.

Ὁ Μπαρμπα-Κοτρώνας ποὺ τῆς φύλαγε τῆς δώρησε τὴν ἀντοχή, ὁ ἑλῆος τῆς σκλήρυνε τὸ ξύλο, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἔδωκε ψυμένη, ἡλιοφωμένη.

Ἦταν ἡ νύχτα ἐκεῖνη, μὰ κατὰ ἀνθρωποὶ κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλῳ νὰ τῆς ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψήσουν τὸ φαί τους.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτός, καὶ τὸν ἐμάδρσαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογά τους.

Ἀποφασίσε νὰ πάη καὶ ἡ Ρίγανη.

Ὁ Μπαρμπα-Κοτρώνας ποὺ τῆς φύλαγε τῆς δώρησε τὴν ἀντοχή, ὁ ἑλῆος τῆς σκλήρυνε τὸ ξύλο, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἔδωκε ψυμένη, ἡλιοφωμένη.

Ἦταν ἡ νύχτα ἐκεῖνη, μὰ κατὰ ἀνθρωποὶ κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλῳ νὰ τῆς ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψήσουν τὸ φαί τους.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτός, καὶ τὸν ἐμάδρσαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογά τους.

Ἀποφασίσε νὰ πάη καὶ ἡ Ρίγανη.

δύναμη καὶ μυρωδιά.

Νύχτα περιπατοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκρυβότανε, μέσα στὰ κοτρώνια καὶ τὰ σφαλαχτιά τὰ πυκνά. Μὴ νύχτα ἕνα πουλάκι πληγωμένο ἤρθε καὶ κρύφτηκε στὸ καταφύγιό της.

Τὸ ρώτησε μήπως καὶ εἶδε τὸ Ἀϊ-Γιάννη, τὸν προστάτη τὸν βοτανικῶν.

Καὶ ποῖο πτηνὸ τῆς ἐξοχῆς δὲν εἶδε, τὸ ἄνιο τῆς ἐρημίας καὶ τὸν προστάτη τὸν ἀγαθὸν καὶ τὸν ληρονημένον;

Ἀνθρωποὶ κακοί, ποὺ ἤρθαν μοναχὰ, ὑμᾶσανε τὸν τόπο, χαλάσανε ἡ κλεῖσανε τὴς ἐκκλησιές καὶ οὕτε ἄνιο βγαίνουν πλεόν στὰ βουνά, οὕτε καλὸ στὸν τόπο. Τὸν Ἀϊ-Γιάννη ὅμως τὸν εἶδε, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Μοναστήρι.

Ἡ Ρίγανη τοὺς τὸν παρακάλεσε γιὰ νὰ τὴν πάη. Τοῦ πασκάλισε τὴν πληγὴ με τὰ φύλλα τῆς ποὺ εἶχαν τὴν ἔσθη τοῦ ἡλίου, καὶ τὸν κοτρωνιοῦ τὴν δύναμη, τοῦ ἐψησε τὸν πόνο τοῦ γιάτρου τοῦ «γιαρὰ» καὶ τοῦ σταμάτησε τὸ αἷμα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πουλάκι, τὴν πῆρε στὴ μυτίλα του καὶ τὴν ἐφερχε στὸ Μοναστήρι, ἐμπρός τοῦ Ἁγίου τὴν εἰκόνα. Τὸν Μοναστήρι ἦταν ἐρημὸ καὶ σκεπτικόν. Σβυσμένα τὰ κανδύλια, σφαλαγούδια γεμάτες ἡ γωνιές καὶ σκόνη στὰ στασίδια. Τὸν ἄνιο ὅμως τὸν εἶδε καὶ τὸν γνώρισε. Ἡλιοφωμένος καὶ καλός, ὅπως ἐρχότανε ἀπάνω στὰ βουνά τους. Τὰ μαῦρα του τὰ ματὰ τὴν κατέβανε σὸν ἔσθινά καὶ τὸ ἀδύνατο τὸ πρόσωπό του εἶχε στραφεῖ ἀπάνω τῆς, τὴν «λάτρε» τοῦ ζητοῦσε.

Καὶ ἡ Ρίγανη ἀφροσύθηκε στὴν ἐκκλησία καὶ ἐγινε καὶ καλογρηὰ του.

Ἔστειλε τὸ πουλάκι νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τ' ἄλλα τὰ βοτανικά καὶ ἤρθαν ὅλα, καὶ φρόντισαν στίς ἐρημίες τοῦ Μοναστηριοῦ αὐλές, καὶ θέρησαν με τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου.

Ἡ Ρίγανη ἐγινε καλόγρη. Δὲν λείπει περὶ, ἀπὸ κανένα μοναστήρι. Γιὰ τοῦτο καὶ τὰ παιδιὰ τὴν τραγουδοῦνε σήμερα:

Ρίγανη, καλογρίανη,
καλόγρη—κνὸρ μου,
ποὺ νοστιμίζεις τὰ ψιτὰ

Ἐκεῖ ἤρθε καὶ ἄλλη καλογρίτσα, ἡ φρακὴ καὶ ἐγιναν ἀχώριστες, ἡ δυὸ τινες.

Ὁ σφλόμος ἀναβε, σὴν μανουάλη, τὰ λουλούδια του, κερία στὴ χάρι τοῦ ἁγίου. Ἡ Μάρω ἡ θυμάρω κατὰ πρωὶ, βοδινύχτα καὶ μεσημέρι ἐθυμιάτζει, ὁ Θρούμπης, γέρος κορσασμένος περὶ, μάζεψε τὴς ἐλίτσες καὶ τὴς διατηροῦσε μοσχοβολιστὲς καὶ μαυροματῶδες, καλογοῖες καλὲς καὶ ὁμορφες, ἀπαλές σὴν τὸ λαδίκι, ἡ Γαλατοῖδα ἡ Ζαχῶ, εἶδνε γάλα στοῦ μοναστηριοῦ τὰ «πράγματα» καὶ ὁ Σεράγκας στὸ πορτοσκαλο, με τὴς χρυσοὺς καὶ βυσινιές τοῦ φούντες τὰ χαντζάρια καὶ τ' ἀγκάθια του, τὰ σελλάκια καὶ τὰ φύλλα του, ποὺ κερμαίνονταν, σὴν μανικακία, καμαρωτὸς ἐφύλαγε τοῦ μοναστηριοῦ τὴν εἰσοδὸν, ἐνῶ ἡ «ἀφάνια» καὶ ἡ «ἀσφακίτσα» ἀνεμῶμενες σὲ κατὰ ξύλα μακρὰ, καθάριζαν τὴς σφαλαγούδες ἀπὸ τοὺς τοίχους.

Πέρασαν πάλι χρόνια ἀρεκέτα.

Χρόνια πολλὰ ποὺ δὲν μετρίωνται.

Οἱ παλτοὶ νοικοκυραῖοι τῆς χῶρας καὶ τοῦ τόπου ξαναῆρθαν. Ἀνοίξανε τὴς ἐκκλησιές καὶ χεῖσανε τὰ Μοναστήρια.

Σὴν πῆγαν καὶ σὴν Ἁγιο Γιάννη τὸν «Ρίγανη» καὶ εἶδαν βοτάνια καὶ ἀγριοχορτάρια νὰ ἔχουνε τὸ καθετὶ ἐκεῖ πνιγμένο, θελήσαν νὰ τὸ καθαρίσουν.

Μὰ τὰ μαχαίρια τοὺς δὲν κόβαν τὰ βοτανικά. Λυγίζαν καὶ ἐγυρίζαν, σὴν νὰ ἤσαν ἀπὸ χορτόνι.

Τότε ὁ ἡγούμενος διέταξε νὰ γίνῃ ἀγρυπνία.

Καὶ τὰ βοτανικά μοσχοβολοῦσαν τόσο δυνατὰ, ὅπου τοὺς πῆρε ὁ πόνος ὁ βαθεύς.

Καὶ τὸ πρωὶ ὅταν ἐξηγήσαν, βοδινῶν καθαρισμένους ὅλες ἡ αὐλὲς καὶ ἀδειανὰ τὰ ξωθῦρα καὶ τοῦ Μοναστηριοῦ οἱ τοῖχοι. Μὰ μέσα στὰ κελλάρια τὰ πλατεῖα, στοὺς τοίχους καὶ στὰ ράφια, κερμασμένα ὅλα τὰ βότανα τῆς γῆς, τὰ γιαιτρεὰ τοῦ κόσμου.

Καὶ σὲ Ἀϊ-Γιάννη τὰ πόδια τὰ γυμνά, ἀφίρτα μυρωδιαστῆ, με ξυλισμένον τὸ κοτσάνι, σὴν τὸν Ἅγιο, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφροσύθηκε, γεμίστη ὅμως μυρωδιά καὶ δύναμη, ἦταν πεσμένη ἡ Ρίγανη.

Καὶ ἀπὸ τότε εἶπαν τὸ Μοναστήρι τοῦ «Ἀϊ-Γιαννίου τοῦ Ρίγανη».

Καὶ ἀπὸ τότε ὅλα αὐτὰ τὰ βότανα, ποὺ οἱ μεγάλοι τὰ περιφρονοῦνε γιὰ νὰ σπλίσουν τὰ σπύτια τους με «φραγκολούλουδα», τὸν μύσχο, τὸ θυμάρω, τὸν με

δύναμη καὶ μυρωδιά.

Νύχτα περιπατοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκρυβότανε, μέσα στὰ κοτρώνια καὶ τὰ σφαλαχτιά τὰ πυκνά. Μὴ νύχτα ἕνα πουλάκι πληγωμένο ἤρθε καὶ κρύφτηκε στὸ καταφύγιό της.

Τὸ ρώτησε μήπως καὶ εἶδε τὸ Ἀϊ-Γιάννη, τὸν προστάτη τὸν βοτανικῶν.

Καὶ ποῖο πτηνὸ τῆς ἐξοχῆς δὲν εἶδε, τὸ ἄνιο τῆς ἐρημίας καὶ τὸν προστάτη τὸν ἀγαθὸν καὶ τὸν ληρονημένον;

Ἀνθρωποὶ κακοί, ποὺ ἤρθαν μοναχὰ, ὑμᾶσανε τὸν τόπο, χαλάσανε ἡ κλεῖσανε τὴς ἐκκλησιές καὶ οὕτε ἄνιο βγαίνουν πλεόν στὰ βουνά, οὕτε καλὸ στὸν τόπο. Τὸν Ἀϊ-Γιάννη ὅμως τὸν εἶδε, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Μοναστήρι.

Ἡ Ρίγανη τοὺς τὸν παρακάλεσε γιὰ νὰ τὴν πάη. Τοῦ πασκάλισε τὴν πληγὴ με τὰ φύλλα τῆς ποὺ εἶχαν τὴν ἔσθη τοῦ ἡλίου, καὶ τὸν κοτρωνιοῦ τὴν δύναμη, τοῦ ἐψησε τὸν πόνο τοῦ γιάτρου τοῦ «γιαρὰ» καὶ τοῦ σταμάτησε τὸ αἷμα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πουλάκι, τὴν πῆρε στὴ μυτίλα του καὶ τὴν ἐφερχε στὸ Μοναστήρι, ἐμπρός τοῦ Ἁγίου τὴν εἰκόνα. Τὸν Μοναστήρι ἦταν ἐρημὸ καὶ σκεπτικόν. Σβυσμένα τὰ κανδύλια, σφαλαγούδια γεμάτες ἡ γωνιές καὶ σκόνη στὰ στασίδια. Τὸν ἄνιο ὅμως τὸν εἶδε καὶ τὸν γνώρισε. Ἡλιοφωμένος καὶ καλός, ὅπως ἐρχότανε ἀπάνω στὰ βουνά τους. Τὰ μαῦρα του τὰ ματὰ τὴν κατέβανε σὸν ἔσθινά καὶ τὸ ἀδύνατο τὸ πρόσωπό του εἶχε στραφεῖ ἀπάνω τῆς, τὴν «λάτρε» τοῦ ζητοῦσε.

Καὶ ἡ Ρίγανη ἀφροσύθηκε στὴν ἐκκλησία καὶ ἐγινε καὶ καλογρηὰ του.

Ἔστειλε τὸ πουλάκι νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τ' ἄλλα τὰ βοτανικά καὶ ἤρθαν ὅλα, καὶ φρόντισαν στίς ἐρημίες τοῦ Μοναστηριοῦ αὐλές, καὶ θέρησαν με τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου.

Ἡ Ρίγανη ἐγινε καλόγρη. Δὲν λείπει περὶ, ἀπὸ κανένα μοναστήρι. Γιὰ τοῦτο καὶ τὰ παιδιὰ τὴν τραγουδοῦνε σήμερα:

Ρίγανη, καλογρίανη,
καλόγρη—κνὸρ μου,
ποὺ νοστιμίζεις τὰ ψιτὰ

Ἐκεῖ ἤρθε καὶ ἄλλη καλογρίτσα, ἡ φρακὴ καὶ ἐγιναν ἀχώριστες, ἡ δυὸ τινες.

Ὁ σφλόμος ἀναβε, σὴν μανουάλη, τὰ λουλούδια του, κερία στὴ χάρι τοῦ ἁγίου. Ἡ Μάρω ἡ θυμάρω κατὰ πρωὶ, βοδινύχτα καὶ μεσημέρι ἐθυμιάτζει, ὁ Θρούμπης, γέρος κορσασμένος περὶ, μάζεψε τὴς ἐλίτσες καὶ τὴς διατηροῦσε μοσχοβολιστὲς καὶ μαυροματῶδες, καλογοῖες καλὲς καὶ ὁμορφες, ἀπαλές σὴν τὸ λαδίκι, ἡ Γαλατοῖδα ἡ Ζαχῶ, εἶδνε γάλα στοῦ μοναστηριοῦ τὰ «πράγματα» καὶ ὁ Σεράγκας στὸ πορτοσκαλο, με τὴς χρυσοὺς καὶ βυσινιές τοῦ φούντες τὰ χαντζάρια καὶ τ' ἀγκάθια του, τὰ σελλάκια καὶ τὰ φύλλα του, ποὺ κερμαίνονταν, σὴν μανικακία, καμαρωτὸς ἐφύλαγε τοῦ μοναστηριοῦ τὴν εἰσοδὸν, ἐνῶ ἡ «ἀφάνια» καὶ ἡ «ἀσφακίτσα» ἀνεμῶμενες σὲ κατὰ ξύλα μακρὰ, καθάριζαν τὴς σφαλαγούδες ἀπὸ τοὺς τοίχους.

Πέρασαν πάλι χρόνια ἀρεκέτα.

Χρόνια πολλὰ ποὺ δὲν μετρίωνται.

Οἱ παλτοὶ νοικοκυραῖοι τῆς χῶρας καὶ τοῦ τόπου ξαναῆρθαν. Ἀνοίξανε τὴς ἐκκλησιές καὶ χεῖσανε τὰ Μοναστήρια.

Σὴν πῆγαν καὶ σὴν Ἁγιο Γιάννη τὸν «Ρίγανη» καὶ εἶδαν βοτάνια καὶ ἀγριοχορτάρια νὰ ἔχουνε τὸ καθετὶ ἐκεῖ πνιγμένο, θελήσαν νὰ τὸ καθαρίσουν.

Μὰ τὰ μαχαίρια τοὺς δὲν κόβαν τὰ βοτανικά. Λυγίζαν καὶ ἐγυρίζαν, σὴν νὰ ἤσαν ἀπὸ χορτόνι.

Τότε ὁ ἡγούμενος διέταξε νὰ γίνῃ ἀγρυπνία.

Καὶ τὰ βοτανικά μοσχοβολοῦσαν τόσο δυνατὰ, ὅπου τοὺς πῆρε ὁ πόνος ὁ βαθεύς.

Καὶ τὸ πρωὶ ὅταν ἐξηγήσαν, βοδινῶν καθαρισμένους ὅλες ἡ αὐλὲς καὶ ἀδειανὰ τὰ ξωθῦρα καὶ τοῦ Μοναστηριοῦ οἱ τοῖχοι. Μὰ μέσα στὰ κελλάρια τὰ πλατεῖα, στοὺς τοίχους καὶ στὰ ράφια, κερμασμένα ὅλα τὰ βότανα τῆς γῆς, τὰ γιαιτρεὰ τοῦ κόσμου.

Καὶ σὲ Ἀϊ-Γιάννη τὰ πόδια τὰ γυμνά, ἀφίρτα μυρωδιαστῆ, με ξυλισμένον τὸ κοτσάνι, σὴν τὸν Ἅγιο, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφροσύθηκε, γεμίστη ὅμως μυρωδιά καὶ δύναμη, ἦταν πεσμένη ἡ Ρίγανη.

Καὶ ἀπὸ τότε εἶπαν τὸ Μοναστήρι τοῦ «Ἀϊ-Γιαννίου τοῦ Ρίγανη».

Καὶ ἀπὸ τότε ὅλα αὐτὰ τὰ βότανα, ποὺ οἱ μεγάλοι τὰ περιφρονοῦνε γιὰ νὰ σπλίσουν τὰ σπύτια τους με «φραγκολούλουδα», τὸν μύσχο, τὸν θυμάρω, τὸν με

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ Oscar Wilde

ΧΑΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ...

Ξανθὴ, ἐκκίνησε, ὥραια παιδοῦλα, ποὺ δὲν ἐπλάσθηκες γιὰ λέππ' ἀπὸ τὸν κόσμο...

Ἐ' αὐτὸν τὸν πλάνο κόσμο...

Ξανθὴ παιδοῦλα, με τὰ χρυσὰ σγουρὰ μαλλιά, ποὺ κυματίζονε πλοῖα γύρω ἀπὸ τὸ χλωμό σου πρόσωπο καὶ με τὰ δακρυγόνα γλακὰ μάτια σου, ὅμοια με τὰ πὺ γαλανὰ νερὰ, ποὺ διαφαίνονται μέσα ἀπὸ τὴς οὐιχλερὲς βροχές...

Γιὰτὶ, γιὰτὶ, σὲ ὥραια μάγουλά σου δὲν ἄφησε ἀκόμα τὰ ἴχνη τὸν κανένα φίλ...

Γιὰτὶ, γιὰτὶ, ξανθὴ ὥραια παιδοῦλα;

Γιὰτὶ νὰ εἶνε ὅλο μάτια, τόσο μάτια, ὅ' αὐτὸν τὸν πλάνο κόσμο...

ΟΝΕΙΡΟ Σ' Η ΝΥΧΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Η έντύπωση του Βενιζέλου. — Ο νέος που ήθελε άναστολή. — Μία διάκρισις δύο διευθυντών εφημερίδων. Πώς έκτιμους τους φίλους του. — Ποιους άνέδειξε η «Ακρόπολις». — Μία εθνοσωτήριος πλαστογραφία. — Η «κινήσεομανία».

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Βενιζέλος που κάθε άλλη χάρι περίμενε να του ζητήσει ο Γαβριηλίδης, κατάπληκτος από την καλωσύνη και τον αλτρουισμό του μεγάλου εκείνου ανθρώπου, έλεγε το ίδιο βράδυ εις τον Ρέπουλη και εις άλλους παριστανένους:

— Το ταβάνι να έσπυρε εκείνη τη στιγμή, δεν θα μου έκανε τόσα κατάπληξη, όσο η τιποτένια αυτή χάρι, που μου ζήτησε ο Γαβριηλίδης.

Από τότε άρχισε η περίφημη εκείνη άστρογραφία της «Ακρόπολεως», για το έργο του Βενιζέλου, η οποία έτελείωσε άπάνω στο νεκρικό του το κρεβάτι.

Και τότε ήταν η φτώχεια του, που την «Ακρόπολις» τότε την έβγαζε δλη μοναχός του, με δυο μόνον δημοσιογράφους τον Δαυίδ και τον Δημότρη.

Όλοι οι άλλοι του έφυγαν, γιατί δεν είχε να τους πληρώσει.

Την εποχή εκείνη κάποιος φίλος του από τας Πάτρας, του παρούσασε πλουσιώτατον νέον στρατευόμενον, ο οποίος ήθελε να γλιτώσει την έκστρατεία, τρυπάνων μέσα στις εφημερίδες και πέρνων άνατολήν, ως δημοσιογράφος.

Ο Γαβριηλίδης μη γνωρίζων τας λεπτομερείας αυτές, και γομίζων ότι πρόκειται περί νέου, ο οποίος έχει την επιθυμία να γίνη δημοσιογράφος, τον έδέχθηκε.

Όταν όμως ήρθεν η ώρα για να γίνη η πρότασις για την άναστολή, στο Ύπουργείο, ο εκ Πατρών, δεν είξερε πώς να το πη του Γαβριηλίδη.

Κύριε Διευθυντά, του λέγει ο φίλος του, αυτός ο νέος που πήραμε, είναι πλούσιος πολύ. Βλέπει ότι η «Ακρόπολις» στερείται από όλα, και θα ήταν διατεθειμένος και εκατό χιλιάδες να δώσει, για ένισχυσί της.

Ο Γαβριηλίδης συννεφιάστηκε. Σημάθηκε όρθος και κυττάζων στα μάτια τον προτείναντα.

— Και άντ' αυτών;

— Θα πιά στρατιώτης, και ξέρετε, άν ήθελ' η «Ακρόπολις»...

— Και τα λοιπά! και τα λοιπά! και τα λοιπά! Άει στο διάλο! Ι. τον διέκοψε ο Γαβριηλίδης.

Κυβερνητικός διευθυντής εφημερίδος τότε, εορτάζων την γιορτήν του, παρέθεσε μέγα γεύμα στού «Αβέρωφ», στο όποιο προσεφέρθησαν πλούσια φαγητά και όρεκτικά, άνοιχτηκαν σαμπάνιες και λικέρ, σε σαράντα σχεδόν προσκεκλημένους, μεταξύ των όποων και ο ύποφαινόμενος.

Την άλλη ημέρα συνήντησα στο τραίνο τον Γαβριηλίδην και μου έλεγε ότι κατεβαίνει πρωί-πρωί στο Φάληρο, για να μιλήση με τη θάλασσα και να ξεσκάσει.

Και το αϊτί της στενοχωρίας του;

Δεν είχε δυο δεκάρες, να πάρη ένα παξιμάδι να βουτήξει εις το τσάι του.

Έκλεισα τα μάτια μου, και στην εικόνα του χδές εορτάζοντος μηδαινοῦ και του σήμερα στερουμένου δυο δεκάρες διανοουμένου, είδα την κατάστασι.

Και μου ήρθε ν' άνεβδ εις τον Λυκαβηττον και να μουντζώσω προς όλας τας διευθύνσεις, όπου υπάρχουν Έλληνες.

— Ίτε παίδες Έλληνων... Νά... χαθήτε!

Ο Γαβριηλίδης έπίστευεν εις ότι έγραφε, νάν σε άρθοο πίστεως. Έπίστευε πλανώμενος πολλές φορές.

Σήμερα έπίστευεν αυτό και το ύποστήριζε μέχρι θανάτου.

Αυτίον έπίστευεν το αντίθετο και το ύποστήριζεν κι' εκείνο.

— Δεν έφρόνα άλλα και δεν έγραφε άλλα, κυκλοούμενος εις εαυτόν ως τις τεραστίαι πλάτανος» ως του έγραφεν ο Άναστασόπουλος.

Ένα ώραίο ανέκδοτο της τιμότητος και της καλωσύνης του Γαβριηλίδου διηγείται ο Άναστασόπουλος.

Κατά τα περίφημα «γλωσσικά ζητήματα», έγραφεν, «πιστεύων και αυτός εις τον άγωνα του, όπως ο Γαβριηλίδης» πρίνα άρθρα κατά της «Ακρόπολεως» και των δημοτικιστών. Κατηγγέλθη τότε έπί έξυβρίσει του Βασιλέως. Με την καταγγελίαν, εγκατελείφθη από την εφημερίδα που έγραφε τα άρθρα του, για να δοκιμάση «ι ήτο φίλια του Γαβριηλίδη».

— Φιλία, λέγει ο ίδιος, νά! Γιατί ο Γαβριηλίδης ήτο φίλος πάντων εκτός του εαυτού του... Φίλος και των έχθρων του ακόμη.

Φιλία όχι κοινή αίσθηματολογία και χάρδια, αλλά και άνωτερο, διανοητική έπικοινωνία έκτιμησης.

Φιλία χωρίς ύπολογισμό και χωρίς συμφέρον. Ο Α. άξίζει; Πρέπει να ύποστηρική και με τα δόντια ακόμη. Ο Β. όχι! Πρέπει να χτυπήθ και με κλωτσιές ακόμη!

Ποτέ δεν ήταν έχθρος των έχθρων του.

Εάν την άλλην ημέραν κάναν οι έχθροι του κάτι τι, άποθεώοντο.

Και τότε οι μικροέλληνες, τα «άνθρωπικία του ντυνιά» άρχιζαν τις έκπληξεις και τα σταυροκοπήματα, τους μορφασμούς έκπληξεως, τα θανμαστικά για την τόση γενναϊότητα και την ύπερφορνή επιλημοσύνη του...

Έτσι άναδειχθήκαν τόσες «έξοχότητες» εις όλους τους κλάδους και τα είδη, από τον Γαβριηλίδη, ώστε να όνομασθή η «Ακρόπολις» φάμπρικα μεγάλων άνδρων.

— Όταν κανείς πιστεύει εις εαυτόν ότι είναι μέγας, δεν φθονεί ούδ νά.

Κορομηλάς, Κατσελίδης, Φλογαίτης, Έσλιν, Παλαμής, Φιλιδελφέυς, Παπαδιαμάντης, Μωραϊτίδης, Ρέπουλης, Χασιώτης, Ροιναρης, Μεταξάς, Κορκαρίτσας, Πώι, Μαλακάσης, Δάσιος, Ροίτης, Βουτινιάς, Γιάννης Δραγούμης, Καφαντάρης και τόσοι άλλοι από τους παλούς των όποιων μου ξεφεύγουν τα όνόματα, (παράλειψα τους νεωτέρους) από τον Γαβριηλίδη έπεβλήθησαν ως όντα διανοητικά και δρώντα.

Και έσπερε — πέρασε τέτοια έποχή — που για ν' αναγνωρισθ κανείς έσπερε ν' άναδειχθ πρώτα από την «Ακρόπολις» και να παρουσιασθ πρώτα από την «Ακρόπολις».

Νά η ήγεμονία του Ι...

Έτσι δημιουργήθηκε η σχολή Γαβριηλίδου.

Οι μαθηταί της σχολής αυτής έμαθαν να βλέπουν άλλοιώς τα πράγματα και όχι με την ψεύτικη, τη γεμάτη ύπολογισμούς ή μικροατομικότητα και σχολαστικισμό, άνείληψι του όχλου των μικροέλλνων.

Σκοπός για το Γαβριηλίδη ήταν η ουσία.

Οι τύποι ήσαν οι μεγαλύτεροι έχθροι του.

Θυμάμαι που έλεγε μια φορά στο μακαρίτη τον Στέφανο Δραγούμη, σάν ήσαν πρωθυπουργός, και τον όποιον είχε σε μεγάλη έκτίμησι, για κάτι χρήματα τα όποια έσπερε να σταλούν εις τα σχολεία της Μακεδονίας — ήταν στο φρόντο του τότε ο Μακεδονικός άγων — και τα όποια δεν έστάλησαν από το λογιστικόν τμήμα του Ύπουργείου των Έξωτερικών, γιατί έσπερε να ύπογράψουν τας άποδείξεις της παραλαβής οι «παραληήται», οι δάσκαλοι δηλαδή και διάφοροι πρόκριτοι της Μακεδονίας, πράγμα τόσον ήλιθιο όσο και επικίνδυνον.

Γιατί μια άποδείξις αν παρέρπιτε, κόσμος πολὺς θα πήγαινε χαμένος και η έλληνική της Μακεδονίας άμυνα μεγάλως θα έξημιούτο.

Και ο μακαρίτης ο Δραγούμης, ήταν πολύ στενοχωρημένος γ' αυτό.

— Πιάσε και βάλε συ τις ύπογραφές, του λέει.

— Μά είνε πλαστογραφία Ι... άπήνητησεν ο Πρωθυπουργός.

— Είνε πλαστογραφία, μά είνε και σωτηρία, του άπήνητησεν ο Γαβριηλίδης.

— Εχουμε έχθρους και για να με εξευτελίσουν, μπορούν να με σύρουν και εις το έδωλιο του κατηγορουμένου!

— Και τί πεϊο τίμιο και πατριωτικό από αυτό; άνεβήτην ο Γαβριηλίδης. Ο φωτιστέφανος του μαρτυρος κατά της έλληνικής στενοκαρδίας, του σχολαστικισμού, του διανοητικού καρκίνου του άποκαλοκυθώμενου Κράτους, της μικρονοίας των αρχών, θα είνε η πεϊο φωτεινή πράξις της ζωής σου!

— Πρέπει για μια άνόητο παράβαση τύπων, να χαθ ή Μακεδονία;

Ο Δραγούμης συγκατένευσε, Δέν ύπόγραψεν όμως αυτός, έβαλλε τον Παπαρηγοριάδη και έβαλλε τις ψεύτικες ύπογραφές.

Οι τύποι έτηρηθήσαν!

— «Είχε την λύσαν της «κινήσεομανίας» λέγει ο Άθηναίος. Άλλά τί λύσα, θεέ μου! Ν' άνακινώ δόδκληρο το παρελθόν, διά να σπρώχνη το παρόν με φόραν προς το μέλλον.

Γινότανε μια μελίσσα του κόσμου όλου. Κάθε άνθοντος, κάθε ρέοντος, κάθε κινουμένου, ζώντος, αναπνεόντος.

Γλωσσομαθής. Με πέντε γλώσσες.

Τα Γερμανικά και τα Ίταλικά, τα έμαθε μόνος του, χωρίς δάσκαλο, ταξειδεύοντας.

Διάβαζε, διάβαζε, διάβαζε!

Έβλεπε, έβλεπε, έβλεπε!

Και έτσι έκαμε μια «Ακρόπολις» διδάσκαλο της δημοσιογραφίας όλης από την όποιαν και διά της όποιας ύστερα έπλούτισαν οι μαθηταί του όλοι, διά να μείνη ο διδάσκαλος πενέστατος... (Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Έδω; Στην Τουρραίνη;... σε μιλ πόλη που δεν ξέρω κανένα;

— Μά θυμηθήτε τα λόγια του πατέρα σας...

— Ποιά λόγια;

— «Η άφιξή σας στην Τουρραίνη θ' άνησυχήσει πολλούς ανθρώπους».

— Άλήθεια, μου τά ειπε αυτά, ψιθύρισε ο ύποκόμης.

Άμέσως μια ύποψία πέρασε από το μυαλό του και κυττάζοντας το Βρινδινό, έπρόσθεσε:

— Λοιπόν! αυτός που μου έκλειψε το γράμμα μου, πρέπει να κατόρθωσε και να μπήκε μέσα στο σπίτι σας...

— Βέβαια...

— Και δε θυμάμαι, άν έξη βδομάδες τώρα, έμπηξε κανείς άλλος, έκτός από σας, άγαπητέ μου Βρινδινέ, μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

— Δηλαδή, άπάντησε ήσυχα ο γέρος, με ύποθέτετε για κλέπτη ή για συνένοχο των έχθρων σας. Σ' αυτό δεν έχω παρά ένα μόνον ν' άποκριθώ, δηλαδή, ότι, άν δεν είμουν εγώ, θα είσαστε πεθαιμένος και είναι τοὺς όποιους η παρουσία σας τοὺς άνησυχεί, θα σας είχαν ξεφορτωθεί.

— Συνώμη, χίλιες φορές συνώμη, καλέ μου φίλε, φώναξε ο Φλορεστάν συγκινημένος δεν ήθελε να σας προσβάλω, αλλά είναι τόση η ταραχή μου... Τώρα όμως άς δώμε σε ποιανού τάχα τα χέρια να βρίσκονται αυτό το γράμμα; Δέν ύποπτεύεται κανένα.

Ο Βρινδινός ύψωσε τοὺς ώμους του.

— Και αν ύποπτεύομαι ν, τι το όφελος;

— Τι το όφελος; μά για να του το πάρουμε πίσω... Είτε με τ' καλό, Είτε με το κακό.

— Ακριβέ μου κύριε, εκείνοι που σας πήραν το γράμμα είχαν συμφέρον να το εξαφανίσουν. Και θα στοιχημάτιζα οσα θέλετε ότι το γράμμα σας δεν είνε πιά παρά τέφρα.

Ο Φλορεστάν έπνιξε μέσα του μια ματωδή κραυγή. Χωρίς μάλιστα να ξέρη ποιά ήταν η εύτυχία για την όποια ο πατέρας του τόσες έλιτιδες του είχε δώσει, είχε άρχισει κι' αυτός για μιά στιγμή να πλάθη όνειρα. Με το να γίνη πλούσιος και δυνατός θα πληρώσει στο έπίπεδο όπου βρισκόταν η γυναίκα που άγαπούσε.

Ο Βρινδινός τον κοιτούσε χαμογελάωντα.

— Ματεύω τις φιλοδοξίες σας, του είπε.

— Φιλοδοξίες! άπάντησε ο ύποκόμης. Γι' ανάλλαγμα ενός μόνον χρόνου πλούτου, ισχύος και δόξης, θα πρόσφερα οσα χρόνια μου μένουν να ζήσω.

— Πολύ καλά! ψιθύρισε ο Βρινδινός.

Και σκύβοντας προς τ' αυτί του Φλορεστάν του είπε:

— Μπορούμε να ικανοποιήσουμε τις φιλοδοξίες σας πιο φτηνά.

Ο ύποκόμης αναπήδησε στο κρεβάτι του.

— Τι θέλετε να πñε; τραύλισε έκπληκτος.

— Άκούστε με, κύριε ντε Μορλάκ, και προσάπνων ύπολογίστε καλά την άπάντησή σας, ειπε ο Βρινδινός με φωνή καθαρή που δεν είχε το συνηθισμένο τόνο του. Χάνοντας το γράμμα αυτό, καταδικάσατε τον εαυτό σας για πάντα στη φτώχεια και στην άφρανεια.

Ένα μέλλον λαμπρό ανοιγότανε μπροστά σας, μά τα δικαιώματα αυτού του μέλλοντος δεν τα έχετε πιά. Όλα αυτά τ' αγαθά που χάσατε, μάθετέ το από μένα, είταν η νόμιμη ιδιοκτησία σας. Το πιστοποιώσε αυτό το έγγραφο που χάσατε... Και τώρα δε μπορείτε πιά με κανέναν άλλο τρόπο να τ' άνακτήσετε.

Ο Φλορεστάν, που τάχε χαμένα μισράς σ' αυτή την άποκάλυψη, μισσηκόνησε και ρώτησε το Βρινδινό:

— Ποιός είστε; Τι ξέρετε για όλα αυτά; έρώτησε. Τι θέλετε να μου πñε;

— Είλω να σας πω αυτό: πλούτη, τιμές, δύναμις, ότι επιθυμούσατε, ότι έχασατε, ότι με δάκρυα ξεχτούσατε ν' άποκτήσετε, ένας μόνος άνθρωπος στόν κόσμο μπορεί να σας το άποδώσει και ο άνθρωπος αυτός είμαι εγώ...

— Έσείς;

— Εγώ! είπε πάλι ψυχρά ο τυχοδιώκτης.

XII

Πώς ο Βρινδινός άνακάλυψε το θησαυρό και πώς τον μεταχειρίστηκε.

Ο Φλορεστάν δεν μπορούσε να πιστέψη ότι άκουγε έκπληκτος

ξαφνιασμένος κυττούσε το Βρινδινό στα μάτια κι' όμως δεν τον άνεγνώριζε. Του φαινόταν πώς είχε μεταμορφωθ ή. Δέν είταν πιά ο κομικός εκείνος άστός, ο ήμερος και άκακος φανερονότανε τώρα ποιός πραγματικώς είταν, τι λογής κάθαρμα είταν.

— Μά δυο λόγους, άς τελειώνουμε, ξανάπε ο Βρινδινός, ποιά θα είνε η άνταμοιβή μου;

— Δέν όνειρευομαι λοιπόν; τραύλισε ο ύποκόμης. Είνε λοιπόν άλήθεια; μου μιλάτε σοβαρά; Θα μπορούσατε να με κάνετε μεγάλο και δυνατό;

— Κι ή πλούσιο, πολύ πλούσιο, έπρόσθεσε ο Βρινδινός.

Ο Φλορεστάν έχωσε τα δάχτυλά του που έτρεμαν μέσα στα ύγδα μαλλιά του.

— Καλά λοιπόν! είπε. Άν πραγματοποιήσετε αυτό το πράγμα σας ύπόσχομαι να σας δώσω τα μισά των όσων θα κερδίσω.

— Σας λέω, κύριε ντε Μορλάκ, από τώρα ότι πρόκειται περί πολλών εκατομμυρίων.

Ο ύποκόμης είχε θαμπωθεί.

— Άδιάρκο, είπε οσα κι' άν είνε θα τα μοιράσουμε.

— Τότε ύπογράφε αυτή τη συμφωνία, είπε ο Βρινδινός και έβγαλε από την τσέπη του ένα έγγραφο που είχε έτοιμασμένο από πριν.

— Μιά στιγμή! είτε ο ύποκόμης. μου έπιβεβαιώνετε και πάλι ότι η παρουσία αυτή μου άνήκει νομίμως.

— Θα σ; το άποδείξω καθαρώτατα.

— Είταν λοιπόν δική μου και μου την έστέρησαν.

— Μάλιστα, κύριε, όταν είσαστε ακόμη νήπιος.

— Ποιός;

— Θα το μάθετε αυτό.

— Και για να την πάρτε πίσω δε θα μεταχειριστήτε μέσα αίσχρά η εγκληματικά;

— Δέν μάς χρειάζονται διόλου τέτοια μέσα.

— Είμαστε λοιπόν σύμφωνοι. Τώρα, έπρόσθεσε ο ύποκόμης, για όνομα του Θεού, μιλήστε, διαφωτίστε το χάος που με περικυκλώνει, δώστε μου να καταλάβω...

— Σιωπή! διάκωψε εκείνη τη στιγμή ο Βρινδινός.

Και πράγματι άκούστηκε η έξω-πορτα ή όποια άνοιξε κ' έκλεισε. Είταν η ώρα που έσπερε να έλθ η Μαγδαληνή.

Ο Βρινδινός βγήκε στο παράθυρο κ' έκοιτάξε. Είδε έναν άλόκληρο του μεγάρου της Θεόνης, ο όποιος χτυπούσε την πόρτα. Παραπέρα στο δρόμο, είταν η Μαγδαληνή.

— Μας φέρουν τις τροφές, είπε ο τυχοδιώκτης, σηκώθηκε, κίωσε ύποκλινη, θα συνεχίσουμε την ομιλία μας αυτή κατόπιν.

Βγήκε έξω άφήνοντας το Φλορεστάν μέσα στην άβυσσο των ιδεών του.

Όσο για το Βρινδινό, αυτόν η χαρά του τον είχε κάνει άνω κάτω μετά βίας συγκρατεί όταν και καθώς βόρλασε να κατεβαίνει τις σκάλες τωρα σάν παιδί, πηδούσε.

Αυτή όμως η τωροσότητά του λίγο έλλειψε να την πληρώση άκριβιά.

Καθώς είχε κατεβεί τρία τέσσερα σκαλοπάτια, έχασε την ισορροπία του, έγειρε με τα μούτρα και θα τσακιδόταν χωρίς άλλο άν δεν άπλωνε τα χέρια του μπροστά. Χάρη στην κίνηση αυτή, θανάτωσε μπροστά του ένα λυγροσώτη, καρφωμένο στον τοίχο. Σπάχτηκε απ' αυτόν κ' έτσι κατόρθωσε να μñν πείσει.

Ένα ο Βρινδινός πιασμένος από το λυγροσώτη του τοίχου, έμλογούσε το Θεό που τόση φτηνά, τη γλύτσισε, έγγράμισε ότι για σ' ένα ο τοίχος ύποχωρούσε και χαμύλωνε. Συγχρότως άκουσε έναν ξερό τριγμό, οα να έκινετο κάποιο έλατήριο και, πειν άλόκληρο, νέλθει από την έκπληξη του, ένα κούφωμα του τοίχου φράνγχε άνοιχτό μπροστά του.

Μά την Άγία Κοινωνία! φώναξε ο τυχοδιώκτης, ο θησαυρός είνε Ι... Ποιός διάβολο να φανταζόταν ότι είνε εκεί μέσα;

Τότε έσκυψε πάνω από το κούφωμα κι' έβγαλε από μέσα ένα κιβώτιο με χάλκινα έλάσματα έπειτα έσπρωξε με το χέρι του το μέρος του τοίχου που είχε άνοιξει, το όποιο ξανάπηξε στην πρώτη του θέση.

— Διάβολο Ι... είπε γεμάτος χαρά. Είνε πολύ βαρύ.

Μ' απαλλάσσετε από τόσα ψαξίματα; άκούστηκε τότε μια φωνή κοντά του. Εύχαριστώ, κύριε Βρινδινέ.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ένα ειδύλλιον μεταξύ αγρίων του 'Αννάμ, οι οποίοι ποζάρουν για πρώτη φορά πρό του φωτογραφικού φακῆ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Ἡ διάσημος χορεύτρια κ. 'Αουρέα μετά τῆς κ. Παγκάλου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΑ

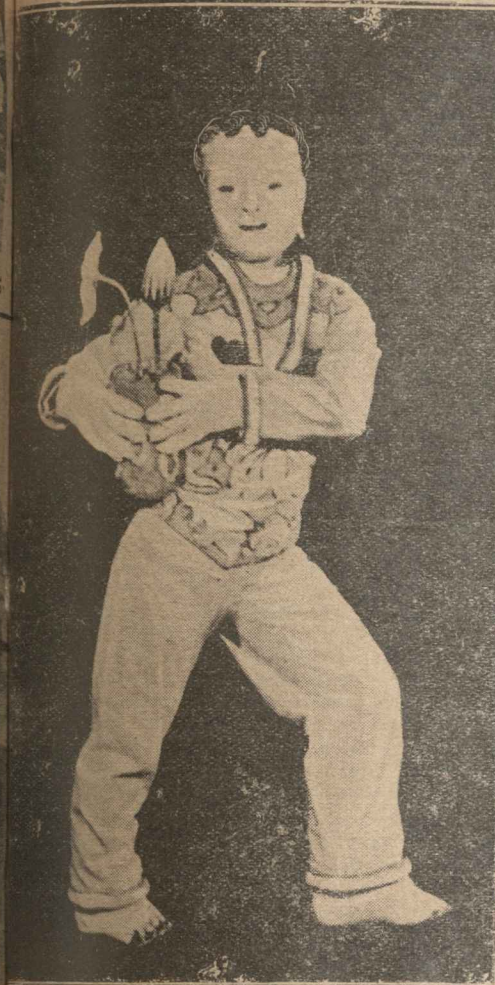

Μία Κινέζα εὐγενής με τὰς θυγατέρας της.

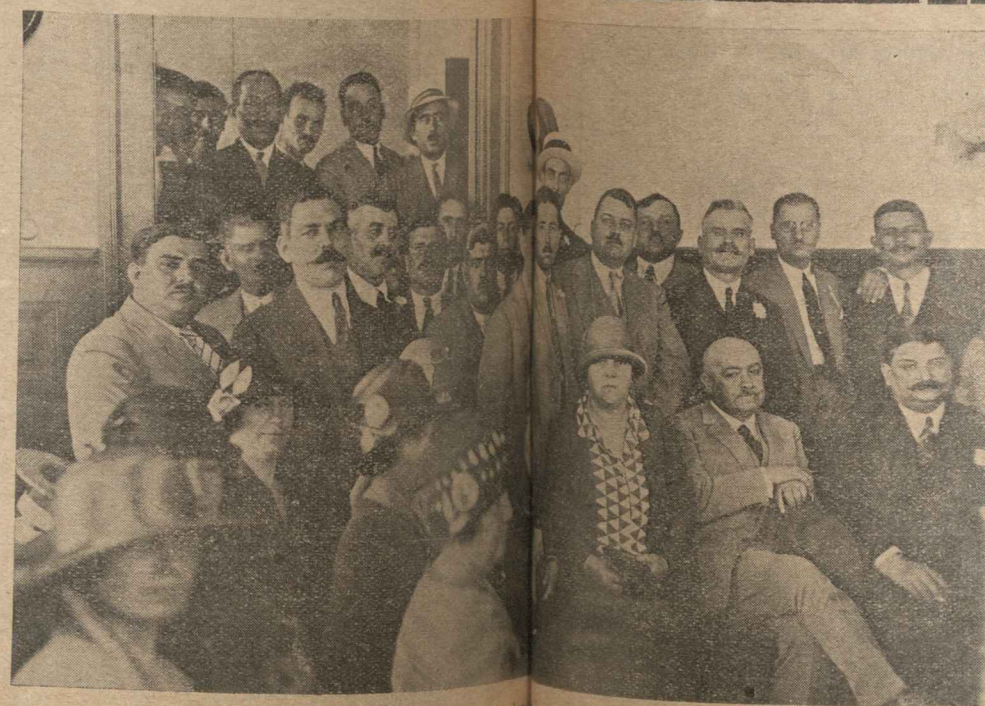

Ἡ χαριτωμένη μικροῦλα καλλιτέχνης Σιμέν Σουά θριαμβεύει τόσο στὸ θέατρο ὥς καὶ στὸν κινηματογράφον.

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ περίφημος 'Αγγλίσ ἡθοποιὸς 'Εβερελ ἐλὰν με κινεζικὴν μάσκα καὶ προσομοίει ὁ ἓνα νέο ἔργο.

ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.— Μία πόζα μετὰ τὴν γεγονομένην ἑορτὴν τῶν στήν γείτονα.

ΑΝΑΔΕΞΙΜΙΕΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ἡ Δούκισσα τοῦ Λεβι-Μιρπουά με τὴν κόρη της Γι' τώριαν-'Αλεξάνδραν, βαπτιστικίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Γνωσταὶ 'Αιθίδες νεάνιδες αἱ ὁποῖαι ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ 'Ιππολύτου.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΩΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τι ήταν όμως εκείνο που μ' έκανε να ανησυχώ; 'Η ανησυχία μου αυτή δεν είχε καμιά σχέση με το μεγάλο πείραμα. Δεν ανησυχούσα ούτε για την ασφάλειά μας, ούτε για τ' αποτέλεσμα. 'Ανησυχούσα για τη Μαργαρίτα!

Άρχισα ν' αμφιβάλλω και να φοβάμαι! Δεν αμφεβαλλά ούτε για την αγάπη της, ούτε για την πίστη της, ούτε για την καλωσύνη της, ούτε για την τιμή της, ούτε για το ξήλο της, ούτε για την ειλικρίνειά της. Γιατί αμφεβαλλά λοιπόν; 'Αμφεβαλλά γι' αυτή, για τον εαυτό της! Τι είχε, δεν είξερα. Δεν ήταν όμως όπως ήταν πριν. 'Η Μαργαρίτα που έβλεπα τώρα δεν ήταν η Μαργαρίτα που ήξερα! Είχε αλλάξει πολύ! Που ήταν το συμπληρωτικό εκείνο κορίτσι που γνώρισα στην εκδρομή, και που έπειτα εξαργύπησα μαζί της στο δωμάτιο του πατέρα της, δίπλα στο κρεβάτι του αρρώστου; Τώρα συνήθως ήταν άρρηκτα ενωμένη με τον πατέρα της, σαν να συνέβαινε γύρω της πάντα σκεδόν πάντοτε αδιάφορη. Σε μένα άρχισε να φέρεται ψυχρά! Κάποτε-κάποτε όμως, που φαινότανε σαν να ξαναγίνεται πάλι όπως ήταν πριν, μου έλεγε κάνα-δυό γλυκά λόγια! Αυτό με παρηγορούσε κάπως! Αλλά και τότε ακόμα το ύψος της είχε κάτι το παρθένο. Κι' ενώ έπαφα πεινά να της μιλώ ελεύθερα σαν πρώτα, κι' άρχισα να είμαι εφελυκαλικώτερος απέναντί της.

Το βράδυ της επομένης ημέρας βγήκα μόνος μου έξω για να περπατήσω ολίγον! Πήγα μάλιστα να πω και της Μαργαρίτας ναρθή μαζί μου, αλλά τη βρήκα δύσθυμη κι' άφηρημένη, και δεν της είπα τίποτα. Έφυγα μοναχός μου.

Έξω, ο καθαρός αέρας της έσοχης με ανέμογνόνεσε κάπως! και τώρα μπορούσα να σκέπτομαι πειό ελεύθερα και πειό ψύχραιμα. 'Η Μαργαρίτα άλλαξε, έλεγα μέσα μου! γιατί; αυτό έπρεπε να μάθω! τι είχε πάθει; κι' αυτό έπρεπε να διευκρινισθί. Άρχισα τότε να σκέπτομαι όλα όσα είχα άκουσει για τη Μαργαρίτα...

Πρώτα-πρώτα, είχε γεννηθεί υπό πολύ περιέργους συνθήκες! σύμφωνα μ' αυτά που μ'α έλεγε ο Κορμπέ, η μητέρα της πέθανε προτού γεννηθεί η Μαργαρίτα, τον καιρό που ο πατέρας της και ο φίλος του ήτανε φυλακισμένοι σ' ένα λήθαργο στον τάφο του Άρβαν.

Αυτόν τον λήθαργο τον επροκάλεσε βέβαια μια γυναίκα, αυτό είναι φανερό! μια μούμια δηλαδή, που είχε όμως ένα αστρικό σώμα που μπορούσε να κινήσει ότι ήθελε! αυτό τώδεξαν άλλοι-στε αυτά που συνέβησαν.

Το αστρικό της σώμα εξεμηνδένεζε τας αποστάσεις! το άπεραντο διάστημα μεταξύ Λονδίνου και Άρβαν δεν έπαιξε κανένα ρόλο σ' αυτό! και όποια δύναμη είχε στη διάθεσή της η μάγισσα αυτή, μπορούσε ελεύθερα να την εξασκήσει στην γυναίκα κ. Τρελόνη και στο παιδί της.

Καθώς μ'α έλεγε και ο κ. Κορμπέ, υπάρχει μια παράξενη και καταπληκτική ομοιότητα μεταξύ της Μαργαρίτας και των εικόνων που παριστάνουν τη βασίλισσα Τέρα. Αυτό βέβαια δεν μπορεί να παραδεχθί κανείς ότι είναι απλή σύμπτωση... Τι είναι λοιπόν;

Λένε δ'ι πολλές φορές οι σκέψεις της μητέρας αποτυπώνονται τρόπον τινά στο παιδί που γεννιέται! αυτό μάλιστα παραδέχονται και οι επιστήμονες! αλλά εδώ δεν ίσχυε αυτό! γιατί η κ. Τρελόνη δεν είδε ποτέ αυτές τις εικόνες. Ούτε και ο κ. Τρελόνη τις είδε προτού μπη στον τάφο της βασίλισσας! κι' αυτό το καθόρθωσε λίγες μόνο μέρες προτού γεννηθεί η Μαργαρίτα.

Το μυστήριο μου φαινόταν ανεξήγητο. Και στην άγνοια που βρισκόμουν, άρχισα να σκέπτομαι όλα τα παράξενα πράγματα που συνέβησαν γύρω μας τις τελευταίες αυτές ημέρες. Κατά σειρά αυτά ήταν τα εξής:

Πρώτον: 'Η καταπληκτική ομοιότητα της βασίλισσας Τέρα με την Μαργαρίτα, που γεννήθηκε σ' άλλον τόπο, χίλια μίλια μακριά, χιλιάδες χρόνια αργότερα.

Δεύτερον: 'Η εξαφάνισος του βιβλίου του Βάν Χούιν, άφου διάβασε ως την περιγραφή του ρουμπινιού με τα έπτά άστρα.

Τρίτον: 'Η εύρεσις των λύχνων στο μπουκντούρ. 'Η βασίλισσα Τέρα μόρρεσε φαίνεται ν' άνοιξη την πόρτα της κάμαρας του Κορμπέ! στο ξενοδοχείο! πήρε λοιπόν τις λάμπες, βγήκε έξω και την εκλείσε πάλι με τον ίδιο τρόπο άνοιξε ο παράθυρο, και έβαλε τις λάμπες στο μπουκντούρ.

Τέταρτον: Οι ύποψιες του αστυνομικού και του γιατρού.

Πέμπτον: 'Η παράξενη διορατικότης της Μαργαρίτας, που προέλεγε πάντα με βεβαιότητα και με πλήρη επιτυχία εκείνα που συνέβαιναν σαν ναχε μέσα της κάποιο προαίσθημα και σαν να έξερε καλά τους σκοπούς της βασίλισσας με τα έπτά άστρα.

Έκτον: 'Η μυστηριώδης εξαφάνισος και η εξίσου μυστηριώδης εύρεσις του πολυτίμου κοσμήματος με τα έπτά άστρα! επίσης και το προαίσθημα της Μαργαρίτας ότι διάβρισκε στην άλλη κάμαρα ο πατέρας της το ρουμπίνι πουχε χάσει. Σκέφτηκα τώρα ότι αυτό μπορούσε να εξηγηθί ως εξής:

Ίσως η βασίλισσα Τέρα να φοβότανε για την ασφάλεια του ρουμπινιού της, ένόσω διαρκούσε το ταξίδι μας από το Λονδίνο στο Κόλλιν' κι' αποφάσισε να το πάρη και να το φυλάξη! Ίσως άλλωστε να το χρειάστηκε και για κανέναν άλλο σκοπό, που έμειβε βέβαια δεν μπορούσαμε να τον ξέρουμε. Έπειτα, με κάποιο ανεξήγητο και μυστηριώδη τρόπο, φαίνεται ότι μ'α το ξανάδωσε! υπέβαλε δε στη Μαργαρίτα την ιδέα ότι ήτανε στη διπλανή κάμαρα.

Έβδομο και τελευταίο, η παράξενη συμπεριφορά της Μαργαρίτας τις τελευταίες αυτές ημέρες! αυτό το θεωρούσα συνέπεια ό-σων συνέβησαν πριν.

Πολλές φορές, η Μαργαρίτα φαινόταν ότι δεν ήταν κυρία του εαυτού της! φαινόταν ότι την κυβερνούσε κάποια άλλη δύναμη, έντελως ξένη. Δεν μιλούσε ελεύθερα, δεν έκανε ότι ήθελε αυτή, μιλούσε βεβιασμένα σαν να της υπαγόρευε άλλος άγνωστος! τα λόγια που επρόφερε, σαν να της υπέβαλλε άλλος τις ιδέες και τις σκέψεις που εξέφραζε, σαν να έκανε ότι της έπείραζε μια άνο-τέρα δύναμη να κινή.

Έως σήμερα το πρωί ακόμα, δεν είχε αλλάξει και τόσο πολύ η Μαργαρίτα! πού και πού μόνο έδειχνε μερικά σημεία αλλαγής. Αλλά σήμερα, είχε αλλάξει πολύ. Κι' αυτό πολύ μου κακοφα-νότανε. Κι' όσο ιό σκεπτόμουν, τόσο περισσότερο ανησυχούσα και φοβόμουν για την κίνη που άγαπούσα.

Από τον καιρό που πρώτη φορά ο Βάν Χούιν εισέβαλε στον τάφο της, η βασίλισσα Τέρα, η φοβερή αυτή μάγισσα, είχε τιμο-ρήσει άμελιστα όσους δεν την έσεβάστησαν! και φαινόταν ότι δε λυπότανε κανέναν! αυτή σκότωσε τον Άραβι που έκλεψε το χέρι της μούμιας, και τον άλλον Άραβι που το πήρε! επίσης τον Άρα-βι άρχηγό που προσπάθησε να κλέψη το κοσμήμα με τα έπτά άστ-ρα από τον Βάν Χούιν, που έφαινοντο καθαρά στο λαιμό του τα σημάδια των επτά δακτύλων! τους δύο ανθρώπους που βρέθηκαν νεκροί την πρώτη νύχτα που ο κ. Τρελόνη έτοιμάστηκε να πάρη μαζί του τη σαρκοφάγο! και τους άλλους τρεις έπειτα, όταν ξανα-γύρισαν στον τάφο! τον Άραβι τέλος που άνοιξε τη μυστική κρύ-πη! όλ'αυτούς τους σκότωσε η βασίλισσα Τέρα! 'Εννιά ψυ-χές έστειλε στον Άδη χωρίς οι άλλοι που δεν τους ξέραμε. Για-τί ασφαλώς θάχη κι' άλλους έκδικηθεί.

Εκτός αυτών, είχαμε ακόμα και τας άγριές επιθέσεις κατά του κ. Τρελόνη, όταν με τη βοήθεια του γάτου της, η βασίλισσα Τέρα ζήτησε να νάοιξη το χρηματοκιβώτιο και να πάρη το κοσμη-μά της. 'Η ιδέα του να δέξη το κλειδί στο χέρι του με το αδε-ρμένο χαλκά, άν και ξυπνη και ά ιοτελεσματική, κόντευε να του στοιχίση τη ζωή του.

Η βασίλισσα Τέρα είχε σκοπό να ζωντανέψη! αυτό το ξέραμε καλά! τι θά μ'α έκανε όμως αν καταλάβαινε ότι αυτά που κάν-αμε αντίβαιναν στους σκοπούς της; και τι μέρα φοβερή θά με-τα-χειριζότανε για να μ'α; τιμωρήση, άν, έστω και χωρίς να το ξέρου-με και να το θέλουσε, δεν κάναμε εκείνο που θά ήθελε αυτή!

Έως την ώρα, δεν ξέραμε ακόμα τους άκριβεις σκοπούς της. Ξεύραμε μόνο αυτά που μ'α είχε πη η Μαργαρίτα! και μ'α εί-χε πη πολλά, αλλά δεν ήταν αρκετά. Το μόνο που ξέραμε βεβαιό-τητα ότι είχε σκοπό να ξαναζήση, κι' είχε μάλιστα ιδιαίτερα προ-τίμηση στις χώρες του Βορρά.

Αλλά μπορούσαμε νάμιασε επίσης βέβαιοι ότι ήθελε η άνα-στασις της να λάθη χώραν μέσα στον τάφο της, στην έρημη κοι-λάδα του Μάγου! αυτό το βλέπαμε φανερά, γιατί είχε λάβει όλα τα κατάλληλα μέτρα για να μ'α έφαινον να βγί έξω!

Η σαρκοφάγος ήταν άνοιχτη! Τα δοχεία που περιείχαν το λάδι, άν και έρημικα κλεισμένα, άνοιγαν εύκολα και είχανε μέσα τόσο λάδι, που θά βαστούσε χιλιάδες χρόνια! ε! ε ακόμα όλα τ' άπα-τούμενα για ν' άνάψη φωτιά. Το πηγάδι της μούμιας, είχαν άφισα άνοιχτό, πράγμα που σε άλλους τάφους δεν τώκαναν ποτέ! τέλος, κοντά στη πέτρα που έκλεινε την είσοδο, άπάνω στο βράχο, ήτανε στερεωμένη μια χοντρή και γερή αλυσίδα, με την οποία θά μ'α πο-ρούσε εύκολα να κατεβή κάτω.

Αλλά τι είχε σκοπό να κάνει μετά την άναστασις της, δεν είχαμε ούτε ιδέα. Είχε άραγε σκοπό να ζήση στη δεύτερη αυτή ζωή της ως άπλη γυναίκα, άσημη, και άτομο ταπεινό;

Τέλος, άπεφάσισα να κάνω λόγο γι' αυτά στον κ. Τρελόνη και στη Μαργαρίτα. Νόμιζα ότι θά έκανα καλά να του ύπενθυμίσω μερικά τέτοια πράγματα, γιατί έτσι μπορούσαμε ίσως ν' άποφύγου-με μερικά δυσάρεστα και άποδοπτα.

Γόρσις λοιπόν στο σπίτι με άλλες σκέψεις βρήκα μάλιστα τη Μαργαρίτα να με περιμένει, όπως άκο βώς με περίμενε πάντα, προ-τού πάθη αυτή δυσάρεστη μεταβολή.

Μετά το δείπνο, όπου έτυχε να μείνω μόνος μου με τον κ. Τρε-λόνη και τη Μαργαρίτα, είπα μ'αί-νοντας στο ζήτημα αυτό με κά-ποιο δισταγμό.

(Ακολουθεί)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

"Ένας γιατρός άρκετά έξυπνος βρέθηκε σε κεοτία. 'Ο κό-σμος στον τόπο του ήταν όλος ύγεια κι' ο γιατρός μας κινδύ-νευε να πεθάνει από την πείνα. Κακό αυτό...

Τι να κάνει, τι να κάνει, άποδώ τα γύρια, άποκει τα μύρι-σε, άποφάσισε να βγει στα χωριά.

Οι χωριάτες, που σπάνια βέβαια βλέπανε τέτοιο φροῦτο, τρέχανε πατείς με πατώ σε να γιατρευτούνε.

Έτσι ο γιατρός μας καθόρθωσε να φτείσσει ένα ώραίο παν-ταλόνι, πράγμα που χρόνια το όνειρευότανε.

Όσο... ή τ'αη άποφάσισε πιά να του χαμογελάσει. Και να όπτε με τί τρόπο, με τί παρθένο τρόπο! Μιά μέρα πείε έ-νας άπό τους χωριάτες και τον λέει:

— Γιατρέ μου, έχασα το γαϊδαρό μου, ξέρεις κανένα φάρ-μακο για να τον βρω;

— Τι διάβολο, είπε ο γιατρός, κοιτώντας τάχα το βιβλίο του για θανατοινούχο με περάσανε;

Και για να παίζει έδωσε στο χωριάτη να καταπιεί ένα γε-νιό καθόρσι. 'Ο χωριάτης τούδωσε τον κόπο του, τον εύχα-ρίστηκε και έφυγε.

Μα σε λίγο το καθόρσι του ελήρησε και τον άνδρασε να τρέξει σ' ένα χάλασμα. Βρίσκει λοιπόν μέσα και το γαϊδαρό του λιημένο να βόσκει.

Όλος χαρά τότε έτρεξε στο γιατρό και τον έσυγχάρηκε, ενώ έκεί-νος έμεινε με το στόμα άνοιχτό από έκπληκτική έκπληκτικότη. Το καθόρσι του γιατρού εδής διαδόθηκε σ' όλο το χω-ριό. Σε λίγο το μάθανε και τα γειτονικά χωριά. Τέλος άκούστηκε και στις πολιτείες.

Τον ίδιο καιρό έτυχε ο βασιλιάς του τόπου να χάσει ένα πολύτιμο δαχτυλίδι και καθώς είχε φθάσει και σ' ατρία του ή φίλη του γιατρού, έστειλε το διαγγε-λέα του να τον προσκαλέσει στην πρωτεύουσα για να του βρει το δαχτυλίδι που χάσε.

Ο γιατρός έβαλε τα καλά του, φόρεσε και το και-νοόργιο το πανταλόνι και άκολουθήσε το βασιλικό ά-ποστολέιο.

Στο τραίνο μέσα ο γιατρός, που καθότανε δίπλα στον άπατητό του βασιλιά, κοίταζε για μια στιγμή το καινοόργιο του το πανταλόνι και μονομούρισε:

— Άχ! κακόμοιρο πανταλόνι τι έχεις να τραβήξεις!

Το διαγγελέα που ήταν ο ίδιος ο κλέφτης του δα-χτυλιδιού, τον παρονιμάζανε «Πανταλόνιν». Τρώμαζε λοιπόν όμα άκουσε τ'ονόμα του και γυρίζει και λέει στο γιατρό:

— Όστε ξέρετε ότι τ'ονόμα του κλέφτη εινε Παν-ταλόνιν;

Ο γιατρός άρκετά έξυπνος, καθώς είπαμε, άρπαξε την ευκαιρία.

— Ναί, Πανταλόνι τότε λένε, είπε με άδοκτη έπι-σημότητα.

— Κοι θά ξέρετε βέβαια και ποιός εινε.

— Φυσικά τον ξέρω, είπεν ο γιατρός, χαμογελών-τας με πονηρία.

— Τότε σας παρακαλώ, γιατρέ μου, μη με μαρτυρήσετε στον άρκετικό μου.

— Εινε άδύνατο άπαντίσει ο γιατρός, πώς να κάμω άλλίως;

— Το έχω κρυμμένο, λέει ο Πανταλόνιν, κάτω άπ' το πρώτο μάγαρο της μεγάλης σκάλας δεξιά. Να το πάρετε μόνος σας και να το δώσετε στο βασιλιά χωρίς να με μαρτυρήσετε έμένα.

Ο γιατρός εύγλωττοντας τον άπλοϊκό τον άνθρωπο, που τον έδωσε με την άφέλειά του, λέει με ύφος προστατευτικό.

— Έχε χάρη, σε λυπάμαι και δεν θά σε μαρτυρώ.

Έφτασαν λοιπόν στην πόλη, άνέβηκαν στο Παλάτι και ο βα-σιλιάς ύποδέχτηκε το γιατρό με μεγάλη χαρά και με πολλές περιποιήσεις.

Τέλος καθόσανε να φάνε με χαρές και γέλια. Άπάνω στο τραπέζι του λέει ο βασιλιάς:

— Μπορείς να μου πεις, γιατρέ μου, γιατί σε κάλεσα;

— Μάλιστα, άπάντησε ο γιατρός, θά το βρω άμέσως.

Και ύστερα άπό μικρή σκέψη:

— Έχάσατε, λέει Μεγλειότατε, ένα δαχτυλίδι και αυτό ύπόκειται μέσα στο παλάτι σας, κάτω άπό το πρώτο μάγαρο της σκάλας.

Όλοι λοιπόν, μαζί και ο Πανταλόνινς πήγανε στην σκάλα και σ' αυτό θαύματος! βρήκανε το δαχτυλίδι όπως είχε πεί ο για-τρός.

Ο βασιλιάς κατενχαριστημένος συνεχάρη το γιατρό και τον έκράτισε να μείνει λίγον καιρό κοντά του στο παλάτι.

Υστερα άπό λίγες μέρες έτυχε να γίνει λόγος για την κόρη του βασιλιά που ήταν έγγυος και γωτείει το γιατρό ο βασιλιάς, άν μπορεί να τον πεί, τι παιδί θά κάνει. Ο γιατρός τ'α βρήκε σκορρα και ζήνοντας το κεφάλι του άπό την άμνηνία του πα-ρεκλίσσε ναρθεί ή κόρη να την δει. Την κούταζε καλά-καλά και τέλος μ'α έχοντας να κάνει τίποτε άλλο, την έβαλε να περπατήσει. Συγχρόνως αυός κουνώντας το κεφάλι του έλεγε σ'α να μ'α μόνος του.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τόν έρωτα ποτέ δεν τον βρίσκετε χωρίς το συμφέρον. Όταν δεν πουλιέται για τα χρήματα, ζητάει πάντα να εινε με λόγια άγάπης πληρωμένος.

Η ελκρινεία δεν πρέπει να εινε παρ'α τυχαία στην άγάπη.

Ένας άνθρωπος δεν μπορεί να διατηρήση ποτέ και τ'α δυό.

Την γυναίκα που άγαπά και την αλήθεια όπου θά προσκρούη...

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ

Από βιβλίων παλαιών, έκδοθεν άπό τον άνωτέρω τίτλον, άπο-σώμεν τα εξής:

Πρόκειται περί διαθήκης, ήν άφίνει, άπ.θ.ήσκων πατήρ, προ, των υιών του.

Η Διαθήκη άρχίζει ως εξής:

«Επ'ι της κλίνης ταύτης, άπό της οποίας δεν έλλίπω να έγερωθ' πλέον, γράφω προς σε, άκριβέ μου υίε, τας συμβουλάς, τας όποιας ή έξοκνυαταις; πείρα του κόσμου με έκαμε χάριν σου να συλλέξω, κ.λ.π.»

Τας διατείεις εις συμβουλάς.

Γιά τόν έρωτα.

Τόν γάμον.

Την φιλίαν.

Τα χρήματα.

Την κοινωνίαν.

Την πολιτικήν.

Έμ'ας δεν μ'α ενδιαφέρει άπό το βιβλίο αυτό, παρ'α μόνον ο έρωας.

ΕΡΩΣ

Του άληθινού έρωτος τον όρισμόν άδυνατώ να δώσω.

Κάποιος εινε ότι εινε ή έπαφή δυό επιδερμίδων, άλλος ή συνάντησις δυό ψυχών.

Ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο εινε σωστό. Για-τί ο ένας εινε έρωας των κτηνών, ο άλλος των άνοή-των.

Στόν έρωτα ύπόθετω πάντοτε άμοιβαίτητα.

Ο μονομερής έρωτας, δεν εινε έρωτας, εινε άπό-πειρα έρωτος.

Το καλλίτερο κρσί εινε το πειό παλιό.

Ο καλλίτερος έρωτας εινε ο πειό νέος.

Άγαπά σ' όλα την δημοκρασίαν, αλλά την μο-νοχλίαν εις τον έρωτα.

Οά συνάντησις εις τον κόσμο γυναίκες έανθές, μελαχροίνες, κασάνες.

Έχε όμως πάντα ως κανόν (έχοντα βέβαια και εξαίρεσεις) τα εξής:

Η έανθές, εινε κούτες.

Η μελαχροίνες εινε πονηρές.

Η κασάνες κούτοπώνηρες.

Φυλάξον άπό τις κατανές.

(Ακολουθεί)

— Περίεργο κρσί!

— Τι τρέχει; λέει ο βασιλιάς άνήλικος.

— Σάν πηγαίνει κατακείθε δείχνει άγόρι, σαν έρχεται κατα-δωθε, δείχνει κορίτσι!

Σε λίγον καιρό ή βασιλοπούλα γέννησε για την καλή τύχη του γιατρού δίδυμα, ένα άγόρι και ένα κορίτσι.

Έτσι ο γιατρός εθιάμυε και πάλι και ο βασιλιάς τον πα-ρεκλίσσε να μείνει ακόμα λίγο στο παλάτι του.

Μια μέρα πάλι έγω σεργιανούσαν, ο βασιλιάς με το γιατρό στο περιβόλι, πετάχτηκε μια άκριδα και κάθισε σ' ένα λουλούδι πλάι στο βασιλιά!

Ο βασιλιάς κοίτα από το γιατρό την έπιασε στη φούστα του και γυρνώντας στο γιατρό του λέει:

— Μπορείς να καταλάβεις τί κρατώ στή φούστα μου;

Ο γιατρός άπελπισμένος πιά είπε μονολογώντας για τον εαυτό του:

— Μιά πηδής άκριδα, δυό πηδής άκριδα, την τρέψα φορ'α σε βάλανε στην φούστα, δυστυχισμένη άκριδα!

— Μαράβ'ον! του λέει ο βασιλιάς, άφίνοντας την άκριδα να πετάξει άπ' το χέρι του. Εισαι σπ.π.άτος άνθρωπος και πρέπει να μείνεις για πάντα μαζί μου.

Κι' έτσι εθιάμυε και πάλι ή μαγική του γιατρού, ο όποιος κόντευε να παλαρώσει άπό τη χαρά του...

Μ. Φιλίπιντας

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η Άννέτα και η γυναίκα του

— Βρε αδελφέ, δεν ξέρεις τι παθαίνω στο σπίτι μου, έλεγε ο αγαθός οικογενειάρχης κ. Α. στο φίλο του. Έπληρα μιά ύπρητρία και τη λένε Άννέτα. Άννέτα λένε και τη γυναίκα μου. Δεν ξέρεις τι σύγχυση γίνεται όταν φωνάζω τη μιά ή την άλλη...
— Και δεν πόνεις μιά άλλη ύπρητρία, με άλλο όνομα;
— Μπα, θες φιλιάς. Τι λές; Είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή. Είπε πρώτης τάξεως ύπρητρία...
— Τότε τι να σου πω κι' εγώ... Πάρε άλλη γυναίκα!...

Η βόμβα και ο Ναπολέων

Καθήμενος στο πρόχειρο γραφείο της σκηνής, του ο Ναπολέων υπαγόρευε στο γραμματέα του μιά επιστολή.
Έξω είχε αρχίσει ο εχθρός να επιτίθεται και μιά βόμβα έξεργάγγε όλοιο πέρα από τη σκηνή.
Ο Γραμματέας στο άκουσμα του κρότου της βόμβας έγινε κατάκωπος και άφησε την πένα του να πέσει.
— Τι τρέχει; έρωτά γολήνιος ο Ναπολέων. Γιατί δεν γράφεις;
Ο Γραμματέας μόλι: έδόλησε να απαντή η...
— Στριγγέ μου! Η βόμβα!...
— Η βόμβα δεν έχει καμιά σχέση με το γράμμα που σου υπαγορεύω. Έξακολούθησε...

Τό λεύκωμα του γιατρού Ζιστάλ

Κάποτε ο Άλέξανδρος Δουμάς (υιός) δεικνύσε στη Μασσαλία στο σπίτι του γιατρού Ζιστάλ, ό οποίος έθεωρείτο ένας από τους διασημότερους επιστήμονας της πόλεως.
Την ώρα που είχαν αρχίσει να σεβρίσουν τον καφέ, ο γιατρός Ζιστάλ, παίρνοντας ιδιαιτέρως τον συγγραφέα:
— Θα τό θεωρούσα μεγάλη μου τιμή, του λέγει, αν θέλατε να μου γράψετε, ένα απ' αυτά τα περίφημα τετράστιχα σας, στο λεύκωμα μου.
— Ευχαρίστω, του απαντά ο Δουμάς και άμέσως βγάξει τό μολύβι του, πόνοντας στα χέρια τό λεύκωμα του γιατρού:
— Κυτάχτε και σεις τί θα γράψω, λέγει στο γιατρό, ό όποιος σκεμμένος περίμενε με άνυπομονηρία τό τετράστιχο του ένδόξου συγγραφέως.
Ο Δουμάς έγραψε:

Ο περίφημος γιατρός Ζιστάλ
απ' τον καιρό
που άρχισε να κινή τό γιατρό,
είχε μιά τέτοια θανατοινή επιτυχία
ώστε έκλεισαν όλα τά νοσοκομεία...

— Ό! με κολακέυετε πολύ, είπε γελώντας με χαρά ο γιατρός.
— Μά δεν τελείωσε ακόμα, είπε ο Δουμάς, ό όποιος προσέθεσε άμέσως:

Μά άνοιξαν άλλα δυό νοσοκομεία...

Ο Λιποτάκτης

Ήτανε μιά σκοτεινή νύχτα του Άπριλίου 1897.
Την πόρτα, ένός μικρού άγροτικού οίκου, σ' ένα όρεινό χωριό της Ρούμελης, κτυπάει δειλά ένας άνθρωπος.
Καμιά άπάντηση!
Ο άνθρωπος ξανακτυπάει δυνατώτερα. Είπε λαχανασμένος και στρέφει γύρω με άγωνία τά φοβισμένα βλέμματά του.
Έπί τέλους άκούγεται από μέσα μιά φωνή γυναίκα.
— Ποιος είναι...
— Έγώ είμαι. Άνοιξε μου, μάνα... Είμ' εγώ τό παιδί σου.
Έφυγ' απ' τον πόλεμο κυφά... άνοιξέ μου ρηγορά.
— Έσύ, τό παιδί μου; Όχι, όχι! Ψέμματα μου λές. Έγώ δεν έχω παιδί λιποτάκτη. Ο γυιός μου είναι στο μέτωπο και πολεμάει...
Και ή πόρτα έμεινε κλειστή.

Ταξειδιώτης και χωρικός

Ο ταξειδιώτης:
— Όραιο είναι τό χωριό σας κι' έχει και πολύ κρύα νερά...
Νά προσέχετε όμως γιατί αυτό τό κρύο νερό καταστρέφει τά δόντια...
— Μπα! άπαντά με άπορία ο χωρικός...
— Βέβαια. Νά! ή γυναίκα σου αϊφνης!.. τόσο νέα γυναίκα και της λείπουν τέσσερα δόντια...
— Μ' αυτά δεν τάχασε απ' τό νερό... τάχασε απ' τό κριθάρι...
— Πώς;
— Απ' τό κριθάρι, σου λέω. Νά! πήγε πέσει να δώση κριθάρι στο μούλαρι κι' αυτό άγρίεψε και την κλώτσησε στο στόμα!...

Η Μονταίν

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Έξαιρετικά καλλιτεχνική φύσις. Τό έντεριό του σπιτιού της είχε σωστή ευδαιμονία για τά μάτια. Και όταν κάθεται σε μιά βαθεία πολυθρόνα κοντά στο άναμμένο τζάκι του χολ, και ή λάμψη άνατανάλα στο καλλίγραμμον και όχρον πρόσωπόν της, θυμίζει τόσον πολύ τον τύπον προσωπογραφίας Ράλλη. Είπε άκούραστη σε έμπνεύσεις καλλιτεχνικές, και εις την έκτέλεσίν των δαιμόνιον γούστου και ικανότητος. Αι πλείστα πολυτελείς ένδυμασίαι που έθαυμάσαμε στην τελευταία έορτή του Άυλίου όφειλονται εις την φιλεργον άνωτέρα κυρία. Άπέχει από κάθε κοσμική συνήθειαν. Στανιώτατα θεάται έξω, και όταν άκούη έχετε την τύχη να την συναντήσετε περιπατεί τόσον βιαστικ' με κάτι μικρούς μικρούς περιέργους βηματισμούς χαριτωμένης Μονομέ ώστε μόλις την αναγνωρίζετε. Τό ντύσιμό της σεμνότατον, και βαθύκιον, συντελεί εις τό να φαίνεται ώραιότατη ή μελαγχολική φυσιογνωμία της έκλεκτής Άθηνάισ.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από της παρελθούσης έβδομάδος έγκαινιάσθη τό πλέον αίσ φάιβ-ο-κλό της έποχής, ο κήπος του Πρι-Παλαί. Κάθε άπόγευμα κάτω από τίς κόκκινες και πράσινες πελώριες ρομβοειδείς έμπρ' έλλες και σ' ένα πλαίσιο καταπράσινο, γύρω από έκτάκτως έμπλημένον τραπέζι, πόνουν τό σάβι τους, τό παγκό του, την πορτοκαλίδα τους αι πλέον περίκοιμαι Άθηνάισ φέρονται τον αλτέρες άνοιχτοκαρδες. λεπτεπίλεπτες, άνδισμένες.

Μία από τίς κομψότερες συγκεντρώσεις ή της παρελθούσης Τετάρτης διακρίνανεν κ. Χωρέμη, κ. Φωτιάδη, κ. Θεοχάρη, κ. και Δκ Φιλίππου, κ. Παύλου, κ. Τζαίημς-κοιμητή εμφάνισις με τουαλέτα μπλέ ζωρζέτ και ρόζ κατελλίν.

Τά άπογεμίσματα ζωηρά χορευτική κίνησις εις τον Παράδεισον. Η ώραία καράσσα έχει άπαρτίαν χορευτών και χορευτριών όλων των ηλικιών. Εκεί που βλέπετε δωδεκαετείς μπριλέκες συγχρόνως θα ήθετε και μαθουσάλλειες ντίμες που προσπαθούν με άνυπολόγιστους κόπους και μόχθους ν' άναποκαριθούν στην έξαιρετική ευλυγισία και χάριν που άπειτούν οι νέοι χοροί.

Τό κυριώτερον κοσμικόν γεγονός της παρελθούσης έβδομάδος ήσαν οι γάμοι της Δος Άσπασίας Μ. Σακορράφου μετά του κ. Πέτρου Χέλμη.

Ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν της συμπαιθητικότητος του άνωτέρω ζεύγους ήτο ότι ο όρατος και έκλεκτός κόσμος που παρευρέθη εις τον γάμον ήτο αυτοκλήτος.

Τό κένιστρον των δώρων ήτο κατάμεστον από πολύτιμα καλλιτεχνήματα, κοσμήματα, εικόνες, ρόζενταλ, Κοπενάγκ, αλληλνές δαντέλλες κλπ.

Η νύφη ήτο πολύ γοητευτική, ή τουαλέτα της από ποσειδίνες λευκές σε καλλιτεχνική γραμμή, ως μόνον γαριόρισμα έληθινή δαντέλλα και επί πλέον πολύπτυχα που έφευγαν γύρω της σαν τούφες από λευκά άνθη.

Ένα όραιο πλαίσιο στην κομψή νύφη αι παρευρεθείσαι κ' ρίαι και δεσποινίδες, μεταξύ των όποιων κομψότερα κ. Λιθή, τό γένος Νικολαίδη, με κρέπ-ντε-σιν ροζάτο και καπέλλο μπλε καστόρι, κ. Καλβοκορόση τουαλέτα λευκή και βιολετί πολύ συμπαιθητική, κ. Λεβίδη χαριτωμένη με τουαλέτα έμπριμέ ρόζ, Δις Μπαρόνη φόρεμα σεμιζέ λευκό, Δις Θεολόγη κίτρινο άναούλα, Δις Αλ. Παπα ρόζ, κ. Ρουσσέν μώβ, κ. Κ. Παγκάλου μπλε-λεβάν και μπλέ, έκτάκτως επιτυχής συνδυασμός, κ. Οικονόμου έλκυστική φυσιογνωμία φόρεμα λευκό και κατελλίν ρόζ, Δις Λίτσα κίτρινη Δις Αλμπρον μοργάν.

Σε μικρό φιλικό κύκλο σάβι σ' ένα καλλιτεχνικό σπίτι, παρά τω κ. και τ. κ. Παπαγεωργίου. «Έντεριό» που θυμίζει «σπιντο» Δωμάτια έμπλωμένα με άφάνταστη καλλιτεχνικότητα. Τό τοίχος γκρι-μπλέ χορησιμενει ως ταιριαστό φόντο στα έπιπλα του σαλονιού που είναι μεταξωτό μπλε της νυκτός, και έξω μαύρο, ένα καλλιτεχνικό τραπέζι μαύρο, και ως αντίθεσις τό τζάκι από τουβλά τέρα-κότα.

Διπλά ένα γελαστό δωμάτιο με έπιπλα σε χρώμα μπρούντζου, μεταξωτά και κουρτίνες.

Η οικιδεσποινα ώραιότατη με τουαλέτα βουάλ λευκό, ζωγραφισμένα μεγάλα κινώ μπλέ.

Η Μονταίν

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

Ένα βροχερό άπόγευμα ο Παύλος Βανέλ, ο έξοχος συγγραφέας ενός μυθιστορήματος που έκανε τελευταίος μεγάλο κρότο, δέχεται την επίσκεψη του φίλου του Φρεζάκ, του όποιου τό παρουσιαστικό είναι σε κακό χάλι.

ΒΑΝΕΛ, (έκπληκτος). — Πώς; εσύ, αγαπητέ μου φίλε... Τι σου συμβαίνει;

ΦΡΕΖΑΚ. — Άσ' τα. Άσ' τα... Έξη όρες περπατάω σ' αυτό τό χάλι. Δεν πήγα καν τό μεσημέρι να φάω στο σπίτι μου, μά ούτε και τό βράδυ θα πάω... Είμ' ένας καληνθροσπος! (Άναπνέοντας). Φατάσσω, χτές είχα πάει στη δεσποινίδα Ρεγγίνα Πλανιέ.

ΒΑΝΕΛ. — Τη φιλενάδα σου.

ΦΡΕΖΑΚ. — Πώς; Τό ξέρεις κι' εσύ... Μά τί κάθουμαι και λέω, άφου όλος ο κόσμος τό ξέρει... Μόλις λοιπόν μπήκα μέσα, άρχισε να μου ζητάει άύσηση του μηνιαίου επιδόματος που της δίνω... Δεν της είπα ούτε ναι, ούτε όχι... Μά, σήμερα τό πρώτο, άφου σκέφτηκα τό ζήτημα όλη τη νύχτα, της έγραψα αυτό τό γράμμα: «Έξη χρόνια τώρα συγκατατέθηκαν σε κάθε θυσία που μου ζήτησε, μά μου είχε πιά άδύνατο να κάνω τίποτε περισσότερο. Μην άμφισβόλλεις διόλου για την άγάπη μου, της όποιας τόσες άποδείξεις σου έχω δώσει κλπ. κλπ... Άφου έγραψα τό γράμμα αυτό έφυγα από τό σπίτι μου... Σε καμιά όρα, πονώντας απ' τό ταχυδρομείο, έγραξα στην τέσχη μου για να βρω τό γράμμα και να τό ρίξω στο κουτί. Τότε αντίληφθηκα, ότι τό είχα άφήσει στην κίμαρά μου, άπάνω στο τραπέζι... χωρίς καν να τό έχω σφραγίσει με τη δισέδυση απ' έξω, φανερό... Κάθε μέρα δέ, όταν έγώ φεύγω από τό σπίτι, ή γυναίκα μου πηγαίνει και ταχτοποιεί την κίμαρά μου. (Άναπνέοντας). Και τώρα θα μπήκα, θα είδε τό δωμάτιο, θα τό διάβασε και θα τό έμαθε όλα... Πώς έχω, έξη χρόνια τώρα φίλη, πως την αγαπάω, πως έκανα χίλιες θυσίες γι' αυτή, (Παραπονετικά). Καταστροφή σωστή... Και ζούσαμε τόσο καλά με τη γυναίκα μου... Είπε τόσο καλή, τόσο όμορφη... Και τη λατρεύω.

ΒΑΝΕΛ. — Αυτό που λές ότι λατρεύεις τη γυναίκα σου μά ποφίνεται κάπως άστείο...

ΦΡΕΖΑΚ. — Ναι, στο ξαναλέω, τη λατρεύω... Δεν ύπόλγει πιά γοητευτικό, πιά θείο πλάσμα από τη γυναίκα μου. Θα έκανα όποιονδήποτε θυσία για να μη μάθει τίποτε!...

ΒΑΝΕΛ. — Και όμως την άπατίζεις...

ΦΡΕΖΑΚ. — Μπορεί να την άπατούσα μά τη λατρεύω... Και θα προτιμούσα τό θάνατο απ' αυτή την καταστροφή... Δέ μπορείς να φανταστείς πόσο γλυκά είναι ή ζωή μας μέσ' στο σπίτι... με μιά γυναίκα πάντοτε χαρούμενη κι' άξιαγάπητη και δυό καδιά χαριτωμένα... Άν σου έλεγα ότι κάθε μέρα ή πιά ευτυχισμένη μου στιγμή είναι όταν έγυρίζω σπίτι μου... Όταν έφευγα από της Ρεγγίνας, ή όποιος δεν είναι διόλου στέτο ύποκείμεν', έλεγα μέσα μου: «Τί χαρά! Θι ξανάβρω τώρα τη γυναίκα μου, τό παιδί μου, τό σπιτικό μου, την γαλήνη, την ευτυχία, τό γέλιο!... Κι' όλ' αυτά, τά κατέστρεψα!... Τι τραγωδία!...

ΒΑΝΕΛ. — Ποιος ξέρει; Μπορεί ή γυναίκα σου να μην έξοθήσει τά πράγματα.

ΦΡΕΖΑΚ. — Νά μην τά έξωθήσω... Μά δέ οκέ... πτεται ότι αυτή ή άπσκάλυψη της καταστρέφει τό πιά γοητευτικό της όνειρο. Φτωχή γυναίκα! Θα έχει συντριφτεί από την άπελπισία της... Θα έχει εκμανεί... Θα ζητήθει τό διαζύγιο, θα μου ξαράει τά παιδιά και ποιος ξέρει ακόμα...

ΒΑΝΕΛ. — Δι ήβρε! Δέ θα σε καταδικάσει έτσι, χωρίς να σ' άκούσει!...

ΦΡΕΖΑΚ. — Άν κάποτε γυρίσω σπίτι μου, έχω τουλάχιστο μιά θυσία να προσφέρω στη γυναίκα μου... Σήμερα πήγα στη Ρεγγίνα κι' έκοιμα κάθε σχέση μαζί της.

ΒΑΝΕΛ. — Μί πρόπει να γυρίσεις άμέσως στο σπίτι σου, στη γυναίκα σου... Η άπουσία σου απ' τό πρώτο έπιβαρόνει τη θέση σου.

ΦΡΕΖΑΚ. — Καλά λές. Ξέρεις έσύ απ' αυτά. (Σηκώνεται) Θ' άκολουθήσω τη συμβουλή σου... Πηγαίνω...

(Ο Φρεζάκ γυρίζει σπίτι του, τοακισμένος. Άνοίγει σιγά σιγά την πόρτα και γλιστράει με μιά τελευταία αναλαμπή έκπιδας ως την κίμαρά του. Τίποτε! Πουθενά τό γράμμα! Αυτό είναι πιά τό άνεπαρόνθρωπο. Φοβάει μηχανικά τη βροδινή του τουαλέτα και περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός άποφασίζει να μπει στο σαλονάκι. Εκεί βρίσκει τη γυναίκα του που χαμογιάει όπως πάντα, και τά παιδιά της). (Τόν πληαάζουν και τον φιλούν).

ΦΡΕΖΑΚ, (τρανίζοντας). — Καλησπέρα!... Καλησπέρα!...

ΜΑΡΙΑ, (ή γυναίκα του). — Έφραγες στη Λέσχη, ή;

ΦΡΕΖΑΚ, (κοιτάζοντας την). — Ναι, άκριβώς... κάποιος φίλος...

ΜΑΡΙΑ. — Κυλά τό σκέφτηκα... Δεν άνησυχήσα... (Σηκώνει τά μάτια της και κοιτάζει τον Φρεζάκ). Τι έφες; Δεν είσαι άρρωστος;

ΦΡΕΖΑΚ. — Όχι... είμαι λίγο κουρασμένος... περπατάω πολύ.

ΜΑΡΙΑ, (με μεγάλη έγκαρδιότητα). — Τότε, άς φάμε... Τό φαί θα σε συνέφερι...

Μετά τό φαί τά παιδιά πάνε να κοιμηθούν και μένουν μόνοι ο Φρεζάκ κι' ή Μαρία.

ΜΑΡΙΑ, (παίρνοντας από έναν τόμο τό άνοιχτό γράμμα προς τη Ρεγγίνα και τεινόντας τό πολύ φρουκά στον άντρα της). — Παρ' τό, τό ξεχάσες τό πρώτο στην κίμαρά σου.

ΦΡΕΖΑΚ, (που τά γάνει). — Τό διάβασες;

ΜΑΡΙΑ. — Για ποιάν με πέρασες;

ΦΡΕΖΑΚ, (μη τολμώντας να τό πιστέψει). — Πώς, δεν τό διάβασες; Λοιπόν δεν τό ξέρεις!...

ΜΑΡΙΑ. — Τι θα μου μάθαινε λοιπόν αυτό τό γράμμα;

ΦΡΕΖΑΚ, (άπεριόκεπτα). — Τίποτε! Όχι, τίποτε... Μά είταν ήλίθιο αυτό τό γράμμα... Κάποιος φίλος με είχε παραλέσει να τό γράψω σε μιά γυναίκα... και νά... τό ύπογράψω. Και νομίζοντας πως τό διάβασες πήγα να τρελλαθώ σήμερα... Έσύ ξέρεις άν σ' αγαπάω...

ΜΑΡΙΑ, (κοιτάζοντας τον με όγκο). — Φτωχέ μου φίλε...

ΦΡΕΖΑΚ. — Και φοβόμουν μήπως διαβάζοντάς τό έπαιρνες τίποτε άποράσεις και έκανες καμιά κηκοκεφαλιά.

ΜΑΡΙΑ, (φιλικά). — Έκανα καμιά άλλη κοι κεφαλιά προ έξη έτών και φοβόσουν αυτό;

ΦΡΕΖΑΚ. — Προ έξη έτών;

ΜΑΡΙΑ, (πολύ γλυκά). — Ναι, άφου ή Ρεγγίνα είχε φίλη σου. (Ο Φρεζάκ άκίνητος κατέπληκτος κοιτάζει τη γυναίκα του. Απτή έξακολουθεί ήσυχα). Από την πρώτη μέρα που πήγες μαζί της τό είσερα, τό είσερα... χωρίς να ρου τό προδότες κανείς, έπειδή είσερα έσένα... Έ λοιπόν! τι φοβάσαι; Δεν έδειχνα πάντοτε τις ίδιες φροντίδες, την ίδια στοργή για σένα; Μέσ' στο σπίτι δεν έκανα πάντα τά καθήκοντά μου;

ΦΡΕΖΑΚ. — Δεν καταλαβαίνω, μά σου όρκίζομαι σε ότι έχω πότερδ, ότι όλη ή καρδιά μου είναι πάντα δική σου!

ΜΑΡΙΑ. — Σε πιστεύω, φίλε μου.

ΦΡΕΖΑΚ. — Τότε θα με περιφρονήεις...

ΜΑΡΙΑ. — Όχι.

ΦΡΕΖΑΚ. — Ναι, όλα έχουν πιά πεθάνει για μένα μέσα σου, ως κι' ή ζήλεια. Προ έξη χρόνων δέ μ' αγαπάς πιά.

ΜΑΡΙΑ. — Σ' αγαπώ μ' έναν άλλο τρόπο, αυτό είν' όλο. Πάνε έξη χρόνια που ο Ζάκ τό δεύτερο παιδί μας γεννήθηκε. Σύμφωνα με τις επιθυμίες σου δεν έπρεπε να κάνουμε και τρίτο παιδί... Ο έρωτικός μου ρόλος ως συζύγου είχε πιά τελειώσει.

Υστερα απ' τη γέννηση των παιδιών ή γυναίκα γίνεται πιά δημιουργός ή καλλιτέρα άκολουθεί τό μητρικό πεπρωμένο της. Οι συζυγικές παρεξηγήσεις συμβαίνουν έπειδή μερικές γυναίκες έξακολουθούν παρ' όλη την τεκνοποίηση, να προσποιούνται τις έρωτικές με τους συζύγους των για να τους συγχροτούν. Η προσπάθεια αυτή πλεί χαμένη, ένθ' σις άλλες άνθίζει τό φθινοπωρινό λουλούδι της άγάπης: ή στοργή.

ΦΡΕΖΑΚ. — Αίβωλε, ή θαορία σου ύποχρεώνει τον άντρα ν' άπατά τη γυναίκα.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι, αλλοιόστατα ύποχρεώνει τη γυναίκα να μην κάνει ένα έγκλημα κατά της οικογενείας της.

ΦΡΕΖΑΚ, (που δεν καταλαβαίνει). — Δεν καταλαβαίνω...

ΜΑΡΙΑ. — Ο καθένας, και ο άνδρας και ή γυναίκα, ένοργει σύμφωνα με τό ένστικτό του... τό δικό σου ένστικτο ως άνδρός είναι να είσαι ως που να γράσεις άντικείμενο έρωτος... Έγώ ως τό τέλος θα είμαι εκείνη που πρέπει να είμαι ή γυναίκα του καθήκοντος.

ΦΡΕΖΑΚ. — Έγώ, παρ' όλ' αυτά, έχω συνείδηση της άπάτης μου και μετάνοιασά βαθεία σήμερα. Είπε αλήθεια ότι γνοίζοντας έδω έκοινα κάθε σχέση μου με τη Ρεγγίνα. Τελείωσε αυτό για πάντα, στο όριστο.

ΜΑΡΙΑ. — Σου είμαι εγγνώμων γι' αυτό... μά έκείνο που τελείωσε για πάντα με τη Ρεγγίνα, μπορεί να ξαναρχισεί αύριο με μ' άλλη. Δέ θα μ' άδιαφέρει αυτή. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι ή καρδιά σου. Η δική μου είναι δική σου όλοκλήρη κι' ή ευγνωμοσύνη της είναι πιά μεγάλη άπόψη άφου μ' έκανες μητέρα δημιουργού.

Έχουμε ακόμα άποκεί όραιο χρώνα να ζήσουμε μαζί: Χρόνια άμοιβάτης προστασίας, βαθιάς εμπιστοσύνης, άποσιωπής φιλίας γύρω απ' τό θερμό σπίτι του σπιτιού που σου έφτιαξα, που τόσο τό αγαπάς... Πιστέψέ με, σ' αυτά τά χρόνια έχω όλοκλήρη καλήτηρη παρτίδα.

ΦΡΕΖΑΚ. — Μου μίλεις για τά όραιο μελλοντικά χρόνια μας, μά ή άπομνή ή βροδιά είναι ή καλήτηρη της ζωής μου, γιατί μου έδωε τό μεγαλείο σου...

ΜΑΡΙΑ, (τείνοντας τον τό μίτω). — Άς δάσουμε τό πρώτο ειρηνικό μας φίλημα! Καληνύχτα, Ραμμόνδε...

ΦΡΕΖΑΚ, (υστερ' από άρκετό διαγνώγη φίλδ). — Καληνύχτα, Μαρία.

Michel Provins

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (νύου)

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα

Στὸν ἔρωτα, ὁ τελευταῖος χαιρετισμὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν λέγεται ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἔραστές.

Πολλὲς φορὲς μιὰ ἀπιστὴ γυναῖκα μᾶς κρατᾷ πρὸς σφιχτὰ δεμένους κοντὰ της, παρὰ μιὰ ἄλλη πιστότερη.

Στὸν ἔρωτα εἶνε ἀπαραίτητη καὶ μιὰ ἀμοιβαία ἐκτίμησις.

Πόσα σχέδια, πόσα ὄνειρα δὲν ἔχουμε κάνει γιὰ τὸν ἔρωτα μιᾶς ὁμορφῆς γυναῖκας... Μ' ἄλλοιμονο!.. Εἶναι φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ ἔρως ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὰ ἐκπληρώσουμε...

Μέσα σὲ δέκα χιλιάδες ἄντρες, οἱ ἐννέα χιλιάδες ἀγαποῦν τὴν γυναῖκα, πέντε ἢ ἑξὶ τὴν γυναῖκα καὶ μόνο ἕνας ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα!

Ἡ μητέρα εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ γυναῖκα: Μὰ ὅταν γίνῃ μητέρα, παύει ἀμέσως νὰ εἶνε γυναῖκα. Εἶνε μόνο μητέρα.

Ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουμε, καὶ πρὶν ἀκόμα δοκιμάσουμε τὸν ἔρωτα.

Ἀγάπα, ἀγάπα... χωρὶς νὰ σ' ἐνδιαφέρει ποῖαν ἀγαπᾷς, γιατί ἀγαπᾷς, πῶς ἀγαπᾷς.

Ἀρκεῖ ν' ἔχεις καὶ νὰ θέλῃς ν' ἀγαπᾷς.

Οἱ ἄντρες καταγοροῦν πάντοτε τὴν γυναῖκα, μὰ ποτὲ ὅμως καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ.

Δύο τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ δείξῃς τὴν ἀγάπην σου σὲ μιὰ γυναῖκα.

Νὰ τὴν παντρευθῇς: ἂν εἶνε Δεσποινίς.

Νὰ τὴν σεβαθῇς: ἂν εἶνε Κυρία.

Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν εὐτυχίαν

Τὴ ζωὴ τὴν ἀπολαμβάνουν μόνο οἱ ὀλιγαρκεῖς.

Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐκρίνεια ἐνώνει δύο ἀνθρώπους καὶ πρὶν ἀκόμα γνωριστοῦνε.

Εἶνε πολὺ πρὸς εὐχολοῦν νὰ εἶσαι καλὸς πρὸς ὅλο τὸ κόσμον, παρὰ πρὸς ἕνα ὀρισμένον πρόσωπον.

Ἐξετάζοντες τοὺς ἄλλους, γνωρίζουμε τὸν ἑαυτὸν μας.

Σ' αὐτὴ τὴν πιλοζωὴν μᾶς φέρονται χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν καὶ μᾶς βγίζουν πάλι χωρὶς νὰ τὸ θελήσουμε.

Δωροδοτε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ δανείζετε ποτὲ τὰ χρήματά σας. Μὲ τὰ δῶρα θὰ ἴδῃτε ἱσως μερικὸν ἀγαθόν, ἀλλὰ μὲ τὰ δάνεια, θὰ κάνετε πάντοτε ἐχθρούς...

Ὅσο νέοι κι' ἂν εἴμαστε, γερνᾶμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἴδωμε νεκρὴ τὴν μητέρα μας.

Τὸ θλιβερὸ δὲν εἶνε ὅτι γερνᾶμε, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἴμαστε πιά νέοι.

Προτιμᾶτε τοὺς κακοὺς, ἀπὸ τοὺς κουντούς.

Συλλέκτης

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν τόμοι τῶν Γαλλικῶν περιοδικῶν «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux» «Mercure de France» καὶ «Mulle Nouvelles Nouvelles» καὶ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλων ξένων καὶ ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Πληροφορία στὰ Γραφεῖά μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

('Απ' τὴ συλλογὴ τοῦ Πολωνοῦ συγγραφέως Φράνς Χερντέρ)

Ἡ γίδα

Μιὰ φορὰ κι' ἔσαν καιρὸ κατέβηκε ἀπὸ τὴν κόλασιν στὴ Γῆ, ὁ Διόβολος. Ἦσαν καλοκαίρι καὶ τὸ ἀπὸγεμα ποὺ ἦσαν ζεστὴ δὲν ἦξερε τί νὰ κάνει...

— Ἀς φτιάξω λέει κι' ἐγὼ καὶ. Πῶς ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τόσα πρᾶγματα σὲν κόσμῳ...

Παίρνει τότε κι' αὐτὸς λίγο πηλὸ καὶ σιγά-σιγά καταφ' ἔρει νὰ φτιάξῃ ἕνα ζῷο μὲ τέσσερα πόδια.

— Ἡ γίδα εἶπε. Ἐτοί θὰ τὴν λέμε, λέει σὲ βοῦθόν σου.

Ἡ γίδα ὅμως ἔσπευξε ὀρθία καὶ πονθενὰ νὰ τὴν καταφ' ἔρει νὰ κάτῃ. Ἀπελπισμένος τρέχει σὲν Θεῷ.

Ἐφτιαξα ἕνα πρᾶγμα τοῦ λέει, τὸνόμασα γίδα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταφ' ἔρει νὰ κάτῃ...

Τότε ὁ Θεὸς ἔβγαλε τὴν μεγάλην ὀλόχρυσον βοῦλάν σου, καὶ βοῦλῳ σου τὴν γίδα σὲν γόνατά σου.

Ἡ γίδα κάθισε ἀμέσως κι' ὁ διόβολος εἶπε καὶ κατέβηκε ντροπισμένος σὲν Κόλασιν...

Γι' αὐτὸ ἡ γίδες ἔχουνε, ἀπὸ τότε, σὲν δύο μαστοῖνὰ ποδιὰ ἵσους κι' ἀπὸ μιὰ βοῦλάν σὲν γόνατό.

Σκυλιά, γάτες καὶ ποντίκια

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ, τὰ σκυλιά εἶχανε μιὰ δίκην μεταξὺ τους, μὰ ἐπειδὴ εἶνε ῥεμπέλα πῆραν τὰ χαρτιά της δίκας τους καὶ τὰ φέρανε σὲν γάτες.

— Φυλάττε τὰ μας, ἔσείς ποὺ εἴσαθε νοικοκυράδες, λένε τὰ σκυλιά σὲν γάτες.

Οἱ γάτες τὰ πῆραν καὶ ἦσαν ἔτοιμες νὰ τὰ φυλάξουν μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή βλέποντι μακρὰ κατὰ φάρι. Δὲν μπόρουν νὰ κρατήσουν τὴ λαίμαργίαν τους, παρατᾶνε τὰ χαρτιά καὶ τὴν ἔχουνε σὲν φάρι. Τὴ στιγμή αὐτὴ, βρῆκαν εὐκαιρία οἱ ποντίκια, τρέχουνε καὶ τρώνε τὰ χαρτιά.

Ἀπὸ τότε τὰ σκυλιά κουνῶνε τὴν γάτες ποὺ τοὺς χαλάσανε τὰ χαρτιά καὶ οἱ γάτες πάλι κουνῶνε τὰ ποντίκια ποὺ τοὺς φάγανε τὰ χαρτιά καὶ τοὺς φέρανε ἔτσι σὲ ἔχθρα μὲ τὰ σκυλιά...

Εὐεργεσία καὶ Εὐγνωμοσύνη

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ δώσῃ μιὰ ἐροήν σὲν οὐράνῳ παλάτι του.

Ὅλες οἱ ἀρετὲς προσκληθῆκαν ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ ἦλθαν ἡ μὲ πρὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ ἐροήν ἄρχισε καὶ ὁ Θεὸς εὐχαριστήμενος γελοῦσε καθ' ὁμῶς ἐπ' αὐτὴν τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν ἔλεγε...

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐροῆς, δέσιν οἱ προσκεκλημένοι ἀρχισαν νὰ φεύγουν, φωνάζει ὁ Θεὸς σὲν ἀγγέλους του:

— Φέρετε μου ἔδω αὐτοὺς τὴν νύχτα ὅμως πεθαίνε μὰ ἡ ἀγάπη ἀθάνατη μὲ καὶ νύχτα μὲ καὶ πάντα φέγγει μὲς μου, γλυκεῖά μου ἀγαπημένη.

— Ποιὲς; ρωτᾶνε οἱ ἀγγελοὶ;

— Νά! αὐτοὺς ποὺ στέκονται ἐκεῖ μόνες καὶ ποὺ εἶνε οἱ ἀραιότερες ἐδῶ μέσῳ.

Οἱ ἀγγελοὶ τρέχουνε καὶ ξαναγγιίζουν μὲς τὸν οὐρανὸν αἰσώτατες γυναῖκες, ὅσους ὑποκλήθηκαν ταπεινὰ προσεῖν τὸν Θεῷ.

Ὁ Θεὸς ὅμως παρετήρησε σὲ λίγο πῶς ἡ δυνὸ αὐτῆς γυναῖκες ἦσαν ἄγνωστες ἢ μὴ σὲν ἄλλη.

— Πῶς; τοὺς λέει... δὲν γνωρίζοσαστε;

— Ὅχι, ἀποκρίνονται αὐτὲς, μὲ ἔφος ντροπαλῶ.

Τότε ὁ Θεὸς κατεβαίνει ἀπὸ τὸ θρόνον του, παίρνει τὸ χεῖρ τῆς μῆδος καὶ τὸ φέρνει κοντὰ σὲν χεῖρ τῆς ἄλλης.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ Εὐεργεσία, λέει σὲν πρώτῃ...

— Καὶ ἀπ' ἐδῶ ἡ Εὐγνωμοσύνη, προσθέτει ἡ δεύτερη.

Οἱ δύο γυναῖκες κοκκίνισαν καὶ χαμπλώσανε τὰ μάτια...

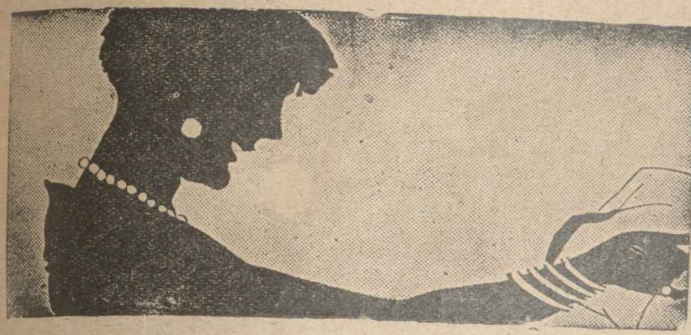
Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔως σήμερον ἔχουνε περᾶσει χίλια ἐννυακία χρόνια... καὶ οἱ δύο γυναῖκες δὲν ξαναυπαντῶνται...

Ἡ Εὐεργεσία δὲν θέλει νὰ ἰδῇ καθόλου τὴν Εὐγνωμοσύνην... Πηγαίνει πάντα ντροποφί μὲ τὴν ἀχαριστία... Αὐτοὶ εἶν' ὁ κόσμος!

Οἱ δύο λευκὲς μας οἱ ψυχὲς σὲν Πλάστῃ μπρὸς τὸ θρόνον θ' ἀνταγωνίζονταν χωρὶς νὰ κἀνουνε μιὰ μόνον καὶ ἀναστενάζει καὶ θρηνη καὶ λυγρὸ ἀπὸ τὸν πόνο.

Μετὰφρ. Γ. Κοτζίουλα

«Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

SOUVENIR

Τοῦ Ἀλφόνσου Λαμαρτίνου

Ὁ χρόνος ὁ γοργότερος περνᾷ χωρὶς ν' ἀφήσῃ σὲν δρόμο ἀγῆρα: ἡ εἰκόνα σου ποτὲ μου δὲ θὰ σβῇ ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, τὸν ματιῶν σου κυλᾷ ἡ βροχὴ.

Τὰ χρόνια ποὺ περᾶσαν μὲς σὲν ἀπελπισίᾳ μου, τὰ βλέπω νὰ σωρίζονται μὲ θλίψη ὀλόχρυσά μου ὅπως ὁ πλάτανος θωρεῖ κίτρινα φύλλα χέμον.

Τὸ αἷμα μου σταμάτησε σὲν φλέβες παγωμένο, σὲν κῆμα ποὺ οἱ ἀτέλειωτοι πᾶγοι κρατοῦν δεμένο, καὶ τὸ κεφάλι μου ἀσπρὸς τὸ χιονοσκεπασμένο.

Μὰ τὴ γλυκεῖα εἰκόνα σου τὴν πολυαναγμένην, ἡ θλίψη μου περᾶστερο τώρα τὴν ὁμορφαινῇ γιατί ἡ καρδιά μου ἀγέραςτη παντοεινὰ θὰ μένῃ.

Ὁ Χρόνος ὅσους ἀγαποῦν ποτὲ δὲν τοὺς χωρίζει: σὲν τὰ βλέμμα μου ἔπαυσε σὲν γῆ νὰ σ' ἀντικρύξῃ, σὲν ὁφθαλμοὶ εἶδα τὴν ὄψη σου ψηλὰ νὰ λαμπυρίζῃ.

Σὲ βλέπω ἀκόμα αὐτοῦ ψηλὰ νὰ λάμπῃ σὲν αἰθέρα, καθὼς μοὶ ἔφρανε τὴν στερεὴ φωτολουμένη μέρα ποὺ σὲν καινούρια ἐπέταξε τὴν κατοικία σου πέρα.

Τὴν ὁμορφίαν σου τὴν ἀγῆρα πῆρες αὐτοῦ μαζί σου καὶ τὰ λαμπρὰ τὰ μάτια σου κι' ἂν σβῇ τὴν ἡμέραν σου, φοιτῶν τώρα πρὸς πολλὰ τὴ λατρετὴ μορφὴ σου.

Καίθεσε ἀκόμα τὰ μαλλιά τὰ μαύρα σου τ' ἀγέρι καὶ καθὼς πᾶμε ἀντάμα οἱ δύο σ' ἀγαπημένα μέρη, τὴν εὐωδία τὸν λουλουδιῶν ἀνάλαφρα μᾶς φέρε.

Τὴν ὄψη σου ὁ ἀνιόντες πέπλος αὐτὸς γλυκαίνει σὲν τὴ γλυκεῖα κι' ἐλδορὸς ἀνιόντα ποὺ προβαίνει μὲς ἀπ' τὰ πέπλα τῆς νυχτὸς, μὲ λήμνη στολισμένη.

Μόνον τὴ μέρα ὁ ἥλιος εἶ, τὴ νύχτα ὅμως πεθαίνει μὰ ἡ ἀγάπη ἀθάνατη μὲ καὶ νύχτα μὲ καὶ πάντα φέγγει μὲς μου, γλυκεῖά μου ἀγαπημένη.

Ὅλοθι ἐδῶνε θολὴ ἡ ματιά μου ἀντικρύζει, ἡ θάλασσα τὴν ὄψη σου συχνὰ μὲ καθρεφτίζει, μὲ τὴν πνοὴν σου ὁ ἔρως γλυκὰ μ' ἀποκοιμίζει.

Ὅταν ἡ γῆ ἀποκοιμηθῇ σὲν νύχτας τὴν ἀγκάλῃ καὶ ἀπλόσει κῆμα ὀλόλευκα τὸ κῆμα σ' ἀκρογιάλι, μὲν νηροῦς γνώριμα λόγια σ' αὐτὴν μου ἀγᾶλι.

Ἄν μὲ θαυμάζουν τ' ἀκριβὰ διαμάντια ποὺ στολίζουν ὀφθαλμοὺς τὸν πέπλο τῆς νυχτὸς, ἐδῶ ξεχωρίζουν τὰ μάτια μου σὲν ὀλόλευκα τ' ἀστέρια καὶ δακρύζουν.

Κι' ἂν μὲ μετᾷ ἀπ' ἀθῆνα μῆρα ἡ πνοὴ τοῦ μᾶτη καὶ μὲ φιλεῖ τὸ πρόσωπο μ' ἀρώματα γιομάτη, τὴν εὐωδία εἶν' ἡ ἀνῖσα σου ἡ μοσκομυρονόατη.

Ὅποτε πᾶν ὀλομῶνος σινεμάς σὲν ἐρημικὴ καὶ κι' ἡ προσεχὴ σὲν ζεῖλην μου σιγὰ σὲν ἐκνεύσῃ, τὸ χεῖρ σου ἔρχε-αὶ ἀξάρτα τὰ δάκρυα νὰ σκουπίσῃ.

Ὅταν κοιμᾶμαι ἐγὼ, ἀγρυπνᾷς σὲν τὴν κἀμαρά μου καὶ τὰ φτερά σου ἀπάνω μου τὰ πνέουν σὲν ἐρμῇ μου τὴν ὥρα ποὺ τριγύρω σου πετοῦν τὰ ὄνειράτά μου.

Καὶ τῆς ζωῆς μου τὸ οἶκόν ἂν μοῦκοβες ἀγᾶλι ἐνθ' κοιμᾶμαι ἥσυχος πᾶν σὲν προσκεντράλι, δὲ νὰ ξυπνοῦσα αὐτοῦ ψηλὰ μὲς σὲν γλυκεῖα σου ἀγκάλῃ.

Οἱ δύο λευκὲς μας οἱ ψυχὲς σὲν Πλάστῃ μπρὸς τὸ θρόνον θ' ἀνταγωνίζονταν χωρὶς νὰ κἀνουνε μιὰ μόνον καὶ ἀναστενάζει καὶ θρηνη καὶ λυγρὸ ἀπὸ τὸν πόνο.

Μετὰφρ. Γ. Κοτζίουλα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Μεταξὺ τῶν τόσων ἄλλων τρόπων ποὺ ὑπάρχουν γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ μαρτυρήσουμε τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων, προστεθῇ τελευταῖα καὶ ἡ μέθοδος τῆς γλωσσομαντείας.

— Δεῖτε μου τὴ γλῶσσα σας νὰ σὰς πῶ ποιὸς εἴστε, λέγει ὁ διάσημος Ἀγγλὸς νοομάντης Σμιθς ὑπὸ τὸ βιβλίο τοῦ ὁποῖου παίρνουνε μερικὰ γενικά γνωρίσματα τοῦ χαρακτῆρος, κρινόμενον ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Γλῶσσα μυτερή: Εὐλακρὴνεια.

Γλῶσσα κοντὴ: Ὑποκρισία.

Γλῶσσα πλατεῖα: Διαγυμνότης.

Γλῶσσα στενὴ: Ἐπιφυλακτικότης καὶ πονηρία.

Γλῶσσα μικρὴ καὶ πλατεῖα: Φλυαρία ἀνοικοδόμητος καὶ ἐπιπολαιότης.

Γλῶσσα μακρὰ καὶ στενὴ: Ἐλευθεροστομία καὶ ἀπερισκεψία.

Γλῶσσα κοντὴ καὶ στενὴ: Ψευδολογία, κακία καὶ κονταμάρα!

Τὸ ὑψηλότερο σπῆτι τοῦ κόσμου βρίσκεται σὲν Σικάγο τῆς Ἀμερικῆς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰκοσι ὀκτὼ πατώματα καὶ εἶνε κτισμένο σχεδὸν ὅλο ἀπὸ σίδερο. Ἡ ὄψη του θυμίζει τὴν γοτθικὴ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ 15ου αἰῶνος. Ἐχει χτιστῇ ἐπάνω σὲ οἰκὸπέδο ἀπὸ 1000 περίπου τετραγωνικά μέτρα, τὸ ὕψος του δὲ εἶνε 85 μέτρα. Σωστὸς κολοσσὸς! Σήμερα τὸ κτίριον αὐτὸ χρησιμεύει γιὰ ξενοδοχεῖο, σὲν ὁποῖο κατοικοῦν περίπου δύο χιλιάδες ἄτομα.

Στὰ Ἱατρικὰ χρονικά ἀναφέρονται πλεῖστοι ὅσοι ἀρθροίτικοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διασημότερους ἄνδρες.

Ὁ Καίσαρ, ὁ Ὀράτιος, ὁ Αὐγουστος, ὁ Μαρκίνης, ὁ Μονταίνος, ὁ Λαροσφονκῶ, ὁ Λουδοβίκος ὁ 14ος καὶ ὁ Βολταίρος, ἔπαυσαν ἀπὸ ἀρθροίτιδας. Ἀπὸ τίς γνωστὲς καὶ ἐνδοξες γυναῖκες ἀρθροίτικῃ ἦσαν ἡ κυρία ντὲ Σεβινιέ. Ἐν γένει δὲ φαίνεται πῶς ἡ ἀρθροίτις καθὼς καὶ οἱ ρευματισμοὶ εἶνε ἀρρώστειες μᾶλλον ἀριστοκρατικές, καὶ δικαίως ὁ μέγας Ἀγγλὸς γιατρός Σίδνεϋμ ἐλεγε: «Ὁ θάνατος ἀπὸ ἀρθροίτιδα, δὲν εἶνε γιὰ τοὺς ἡλιθίους!»

Ὑπελογίσθη τελευταῖος ὅτι ὁ ἀνθρώπος μιλάει κατὰ μέσον ὅρον 3 ὥρες τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ προσφέρει 100 λέξεις κατὰ λεπτόν, ἥτοι διαβάζει 19 σελίδες βιβλίου τὴν ὥρα, ἢ 52 τόμους κατ' ἔτος.

Ἀσφαλὲς ἡ στατιστικὴ αὕτη δὲ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ σὲν δικηγόρους καὶ σὲν γυναῖκες...

Ὁ σοφὸς Ἀγγλὸς φιλόσοφος φυσιολόγος κ. Σάουβερ σὲν μιὰ τελευταῖα του διαλέξῃ σὲν Λονδίνο, εἰργασθε, τοὺς ἑξῆς κανόνες, τοὺς ὁποῖους πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὁποῖος θέλει νὰ ζήσῃ ἐκατὸ χρόνια!

1. Ὅκτω ὥρες ὕπνου.
2. Νὰ κοιμᾶσαι πάντα δεξιὰ.
3. Νὰ ἔχῃς τὴ νύχτα τὸ παράθυρόν σου ἀνοιχτὸ.
4. Τὸ κρεβάτι μακρὸν ἀπὸ τὸν τοίχο.
5. Μιᾶν ὥραν γυμναστικὴν πρὸ τοῦ γεύματος.
6. Στὸ τραπέζι λίγο κρέας καὶ αὐτὸ καλοψημένο.
7. Νὰ μὴ πίνῃς γάλα οἱ μεγάλοι.
8. Ποτὸ λίπος ὡς τασοφί.
9. Ἐξοχή, κάθε καλοκαίρι.
10. Ἐξῆς ἔργασίαν συμφωνίαν μὲ τὴν κλίσιν σου καὶ τὴν ἰδιοσυγγραμμάν σου.

Διήλωσις Ἰαχαραπλάστον: «Εἰς τὸν πόντον ἀποδοθῇ πρὸς τὰς ὑμᾶς τοῦ καταστήματός μου περιέχοντος οὐσίας θλαβερὰς σὲν ὕδατι... θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ἕνα μεγάλο κιβώτιον ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ σταλῇ σὲν διευθύνσῃ τοῦ ἀνεξέδωτος!»

Κατὰ τὴν Ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα ἡ μεγαλειτέρα οἰκογένεια τοῦ κόσμου κατεῖχε σὲν Νότιο Ἀμερική, σὲν Κοϊνέβραντ. Ὁ μεγαλειότερος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ὁ Ἰάσον Βέμπ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἡλικία 90 ἐτῶν ἀπέκτησε ὡς τώρα 19 παιδιά 175 ἐγγόνους καὶ 300 διεγγόνους. Ὁ ἀδελφὸς του Βίκτωρ Βέμπ πέθανε σὲν ἡλικία 80 ἐτῶν καὶ ἔφησε ἐν ὅλῳ 500 ἀπογόνους. Ἐνας ἄλλος μικρότερος ἀδελφὸς του ἔχει ὡς τώρα ἀποκτήσῃ 20 παιδιά. Ἀνάλογη γονιμότητα εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Σήμερα ἡ οἰκογένεια Βέμπ ἀριθμεῖ περὶ τὰ 12.000 μέλη, τὰ ὁποῖα προσέχονται ἀπὸ τέσσερες γενεές.

Ὁ Συλλέκτης

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

Α δειλινά εκείνα βαρειά σύννεφα, που προηνοούσαν χιόνια, κρύβαν το φεγγάρι. Η πρώτη χιονιά του χειμώνα, σαν μιά καντάει ενώ είμαστε ασφαλισμένοι σε καλά σπίτια, δίπλα στη φωτιά, μιά φέρνει άνοιξη, σαν φρονέει από το παρελθόν. Έτσι άκουμπισμένος δίπλα στη φωτιά, νομίζω ότι την άκουω να ψάλλει το μελαγχολικό τραγούδι του Νερβάλ, με τους ίδιους πάντα στίχους:

Πού είν' οι ερωμένες μας;
Είνε μέσα στο μνήμα...

Τώρα μου φαίνεται ότι το τραγουδάει ο παγερός άερας. Και μιά μακρινή, χειμωνιάτικη εποχή ζωντανεύει εμπρός μου, όταν διάβαζα τον Νερβάλ και ήμουνα ερωτευμένος. Ερωτευμένος ασυλλόγιστα τρελλά, σαν τελειόφοιτος του Γυμνασίου... Ένθ' ο καθηγητής έδιδασκε «περί λειτουργιών της ψυχής», έγω αισθανόμουν την δική μου, να την κυριεύει η όμορφη μιάς γειτονιστούλας, δέκα έπτά χρονών, όπως κι' εγώ. Την λέγανε Σαβίνα. Ήταν ψηλή και μεγαλόσωμη, μελαχροινή και οβέλτα και τέλεια σχηματισμένη. Είχε μεγάλα μάτια ανατολίτικα, βαθιά, έλκυστικά. Όταν έβλεπα τα μάτια της, μ' έπαιαν' ένας ίλλυος, και το κεφάλι μου εγύριζε, σαν να ήμουν μεθυσμένος.

Η μητέρα της, χήρα και ή δυο, διασκεδάζανε την μοναξιά τους με διαδοχικές επισκέψεις, κάθε νύχτα. Όταν στην εξώπορτα του σπιτιού μας, άκουγα το βράδυ το κουνούνη των δυο επισκεπτριών μας, άναυχοίλα μ' έπιανε και σαν άκουγα ν' ανεβαίνει στη σκάλα ή Σαβίνα, ή καρδιά μου έχτυπούσε για να σπάσει. Έπειτα από τους τυπικούς χαιρετισμούς, ή δυο μητέρες, άρχιζαν το πικρό και εκεί άπανα άποκομίζονταν. Έμεις καθισμένοι στην θερμάστρα περιμέναμε, τότε ν' άφαιρεθούν ή να κοιμηθούν, για να μιλήσουμε για την άγάπη μας.

Διαβάζαμε πολύ μυθιστορήματα. Η Σαβίνα, επειδή δεν την επέβλεπε κανείς, είχε καταβροχθίσει άκριτα ρομάντζα καλά και κακά ανακατεμένα. Έτσι ή φαντασία της πήρε φωτιά προώρως. Είχαν όμως τρόπους ήσυχης και φρονίμης κόρης αν και φαινόταν τοιμηρή στις σκέψεις της και τα αισθήματά της. Έτσι είχαμε πολύ προχωρημένες αισθηματικές θεωρίες, που ή άπειρία μας, τις έκανε άβλαβείς.

Αναφέραμε τί διαβάσαμε. Και επειδή όλα τα βιβλία μας, μιλούσαν για έρωτα, δεν φεύγαμε ποτέ από το ζήτημα αυτό. Με λεπτότητα μεγάλη και με διλωματικές περιστροφές από το γενικό, φθάναμε στον άτομικό έρωτα και ή συζήτηση έρχοταν στην εξέταση των ίδιων μας αισθημάτων. Τότε, άσφαιρα, παρουσιάζονταν ευλωτίες άνταναλές, και άκουγόνταν μόνον το παράπονο του χειμωνιάτικου βορρά, στους διαδρόμους. Μιλούσαν μόνον τα μάτια μας, το βλέμμα του ενός έθώπευε τον άλλον, και αίσθανόμθα ένα γλυκό αισθήμα ζάλης.

Όταν έναφλην δ' Άπρίλιος, οι επισκέψεις του σπιτιού άντικαταστάθηκαν με περιπάτους στο ποταμού τις όχθες. Προπορεύονθα έμεις οι δυο, του ζεύγους των μητέρων. Στη χλιαρή άτμοσφαιρα του δειλινού μυρωδιές χυμού και μυρωδιές βιολετίεας, ήσαν γύρω μας. Τις άναπνέαμε με ήδονη και ή ευρίνες αυτές ή εισπνοές μας ζάλιζαν το κεφάλι. Τα μυομπαούνια των φλαμουριών, που φρόσκωναν, και τα τριλίσματα των ήρθωνών, μέσα στις δροσερές τις πρασινάδες, μιάς κάταν άισθηματικούς. Θανάμαζαμε τα άστρα που λάμπαν εις τον ούρανό, μιλούσαμε για τα δένδρα, τα λουλούδια τα πτηνά. Η Σαβίνα, εις άνάμνηση για τα δένδρα, είχε ξεχωριστή προτίμηση για τις «άγγελιτσες» και άφου εύρισκόμθα στην εποχή που άνθίζει το φυτό αυτό, της όποσχεθήκα να της φέρω, μιά άγκαλιά μεθαύριο από αυτές.

Καλά, μου έλεπε, αύριο πριν το μεσημέρι θα σε περιμένω. Την έπομένη, έπειτα από το μάθημα, γεμάτος χαρά έτρεξα, στο δάσος που προσήνιζε, λίγα λεπτά έξω από την κομποπόλιν μας. Έπρεπε να πάρο ένα μονοπάτι γεμάτο από λυθάρια μεταξυ των άμπελων, και κατόπιν να περάσω ένα γυμνό πετρό χωράφι, που έφθαναν έως το δάσος. Ήταν μιά ήμερα άνοιξιάτικη, γεμάτη σύννεφα και γεμάτη ήλιο, όλο μεταλλαγές, και μελαγχολία.

Όταν έφθασα στο δάσος, άρχισε ή βροχή, αλλά ούτε την λογάριασα διόλου. Άπεναντίας θα ήμουνα εύτυχής, εάν έβρεχόμουννα ως το κόκκιλο, για το κατήρι της Σαβίνας. Ένθ' ή θύελλα έδερνε το δάσος από πάνω μου, και πάφαιαν γεμάτα νερό τ' αύλακια, έγω και με τα δυο μου χέρια έμάζευνα «άγγελιτσες». Όσο μεγάλωνε ή άνθόδεση τόσο μιά χαρά άνέκρασταν και μιά τρυφερότητα μεγάλη έπιανε την καρδιά μου. Σαν μάζεσσα άρχετές, γύρσις πηδώντας σαν άγριοκάτσικα άπάνω από τους θάμνους. Εβιάζόμουννα να φθάσω πριν το γεμάτος, να δώσω την άγκαλιά στην Σαβίνα. Η βροχή είχε παύσει και όλη ή κοιλάδα μύριζε βρογμένο χύμα και χοχάρι. Η Σαβίνα καιροφυλακτούσε πίσω από τα παραπετάσματα και έτρεξεν εμπρός μου, στον σκοτεινό διάδρομο, που μου φάνηκεν ότι φωτίστηκε από τα ώραια της τα μάτια. Ήμουν πολύ συγκινημένος και δεν μπορούσα να άρθώσω λέξη, αλλά όταν άπλωσε το χέρι της για να πάρη τα λουλούδια, το άρπασα και το-

φερα στα χείλια μου.

Έκείνη ήσυχα τ' άπέσυρε και μου έροίξε μιά ματιά τρυφερή κι' άγρια κι' έσυγε.

Κι' αυτή ήταν ή μόνη θωπεία και ή σιγνιαία ήδονή που γευθήκα στο πρώτο και βράχ' μας αυτό έρωτικό είδύλλιο. Στο τέλος του έτους έφυγε με τη μητέρα της για ένα μακρινό ταξείδι και όταν έαναγύρισεν έμαθα ότι ή Σαβίνα έπρόκειτο να υπανδρευθή.

Αυτό μου έδωκεν ένα τέτοιο χτύπημα, που μ' άφηκε καταπληγμένο και καταβελή ημένο. Δεν μπορούσα να μείνω πιά στην πόλη, τόσο κοντά στην άπιστο και ν' άκούω τους κώδικες της εκκλησίας να χτυπούν χαρούμενοι για τους γάμους της. Την παρμονή της άορισμένης ήμέρας έφυγα και πήγα να περάσω όλο τον καιρό μου κοντά σ' ένα φίλο και συμμαθητή μου. Ήταν μιά βροχική νύχτα του Οκτωβρίου. Ήμουνα στο δρόμο από το Ρεα στο Λαύ, μόνος μου μέσα στο λεωφορείο. Αναμύγνα δάκρυα, δάκρυα λύσσα, με τις σταγόνες της βροχής. Φαίνεται πως ότι ή άπελπισία μου χτύπησε μάλλον το κεφάλι μου, παρά την καρδιά μου, γιατί μου άφηκε ψυχραιμία άρεκτη για να θρηνησω τη δυστυχία μου σε στίχους.

Φυλλομετρώντας τώρα εύρηκα το ποίημα αυτό, που παρομοίαζε τη Σαβίνα, με το λευκό το νυφικό της, σαν σελήνη που έβγαίνει άπάνω από τα δάση, άργυρά και πεπλοφόρος. Και χρονολογείται αυτό από το 1854!

Σαράντα έξη χρόνια περάσαν από τότε. Είνε δυνατόν τότεσ εποχές να διαδεχθώ και μιά την άλλη, χωρίς να πάσαν δια περισσότερη σε μιά ζωή, όση τα ξερά λουλούδια στη συλλογή μου;

Όταν άναπολώ τις μακρινές αυτές τις άναμνήσεις, νομίζω ότι ήσαν χθές, ότι άκούω τη βροχή να πέφτει άπάνω στα φύλλα, ότι ή Σαβίνα τώρα χάρθηκε στη σιά του διαδρόμου, άφου μ' άφηκε να της φιλήσω τα χεράκια της... Άλλοίμονο! Το χέρι αυτό άποσνε έσθ' τώρα και έγινε ένα με το έρυθρό το χύμα, όπου ριτρώνουν τα άμπελιά και ή Σαβίνα χάρθηκε σ' ένα διάδρομο πύο σκοτεινό, περισσότερο μυστηριώδη από εκείνον του σπιτιού της!

Και ό κόσμος εξακολουθεί το δρόμο του, ή «άγγελιτς» άνθί-ζονε ακόμα εκεί στα ίσμερά του δάσους.

Τη χειμερινή έσούτη νύχτα, τη γεμάτη από φαντάσματα, που φαίνονται και χάνονται, καθώς τα σύννεφα στον ούρανό που τρέχουν εμπρός από τη σελήνη, άκούω τον άνεμο να κλαίει όπως άλλοτε και να μου επανασταβάνη με την όβεια της φωνή τους πηλούς λησμονημένους στίχους του Νερβάλ:

Πού είνε οι ερωμένες μας;
Είνε μέσα στο μνήμα...

Αντρέ Τεριέ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Περιγρητής, (στο γκαρσόν). — Έδώ σ' αυτό το μέρος είνε πολύ ώρατα.

Το γκαρσόν. — Θανάσια! Κάθε έρεϊπιο που βλέπετε είνε άρχειό και έχει την ιστορία του.

Περιγρητής. — Μπορείτε να μου πητε τότε την ιστορία αυτού του... ψαριού που έφαγα;

Τζών. — Δεν έξωφ' τι να κάνω με τη γυναίκα μου. Κάθε βδομάδα θέλει ναίνω όργια γάντια!

Μαί. — Τότε, φίλε μου, σε συμβουλεύω να της άγοράσεις ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι.

Η άνύπαντη. — Άχ! ό έρως είνε ένα ώρατο, μιά πολύ ώρατο όνειρο...

Η παιτρεμένη. — ...Και ό γάμος είνε το ζήτημα.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΙΞΕΡΕ Ν' ΑΓΑΠΑ

ΤΟΥ HENRI DE RÉGNIER

Είχα κλείσει τα είκοσι ένα μου χρόνια. Για πρώτη φορά άπελάμνα την έλευθερία της ζωής, χωρίς περιορισμούς. Ός τότε τον περισσότερο καιρό μου τον είχα άφιερώσει στην εργασία κληρονομία που μου είχε άφηση ή μητέρα μου, θα έκαμνα ότι γι' αυτό προτίμωπα να πάω στην Ιταλία. Έμεινα στη Φλωρεντία λίγο καιρό, στη Ρώμη, και κατόπιν, κατά σύσταση ενός φίλου μου (αυτογράφου έπ'γα στο Σορρέντο. Από την ιεα μου διαμονή δεν έμεινα καθόλου δυσαρεστημένος. Το Σορρέντο ήν προσημασίο, και το ξενοδοχείο ή «Μελαβίστα» όπου έμεινα ήταν ι ιγυρισμένο από λεμονιές και πορτοκαλιές που έγέμιζαν με το άρωμά των την θαλασσινή αύρα.

Ός τόσο άπ' την εύτυχία μου κάτι έλειπε. Βρισκόμουν στην ηλικία όπου δε μπορεί να φαντασθή κανείς εύτυχία χωρίς άγάπη, και το κενόν αυτό της ζωής μου το αισθανόμουν τόσο περισσότερο όσο το ξενοδοχείο ήταν γεμάτο από ζευγάρια έρωτευμένων. Είνε άλήθεια ότι την έρωτική άπόλαυση, την εύκολη, την κοινή, μπορούσα να την βρώ παντού. Άλλά αυτό δεν μου έθανε. Ότι ή ψυχή μου ζητούσε ήταν ό έρωας. Από τις πρώτες μέρες της εγκαταστάσεώς μου στο Σορρέντο την προσοχή μου είχε κινήσει μιά νεαρή γυναίκα την όποιαν συναντούσα εν γρηγόρως περιπάτους μου.

Από την πρώτη φορά που την είδα μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Και κάθε φορά που την ξανάβλεπα έκτοτε έσοπεύόμουν πηθ' από μιά τέτοια γυναίκα. Ήτανε χαριτωμένη και ντελικάτη και το πρόσωπό της είχε κάτι το δημοκρατικό που έγούπευε. Η ώραία άγνωστη περπατούσε πάντα μόνη και θαρρείς ότι άποζητούσε την μοναξιά. Κατοικούσε σε μιά βίλλα του Σορρέντο, ήταν Γαλλίδα και λέγότανε κυρία Σ.... Περίτον να προσθέσω, ότι την ώραία αυτή γυναίκα την είχα ήδη έρωτευθεί όταν μιά μέρα την είδα να την συνοδεύη ένας κομψός και συμπαθητικός άνδρας με τον όποιον είχε ζωηρή σινομιλία. Έσοκρότηκα ότι θα ήταν ό σύζυγος της κ. Σ.... ή κανένας συγγενής της, το βράδυ όμως έπληροφόρηθηκα ότι ό νεογεμμένος δεν ήταν ούτε σύζυγος ούτε συγγενής της κ. Σ.... και ότι είχε πείσει το δαμάτιο το πλαινό στο δικό μου. Ήταν λοιπόν φίλος της; Η ιδέα αυτή ή όποία έπέρασε χωρίς λόγο από το μυαλό μου, δεν άργησε να μεταβληθ' σε πεποίθησι. Τις άκόλουθες μέρες είδα ότι ό κ. Κάρολος Β... έπληγαινε τακτικά στη βίλλα όπου έμεινε ή κ. Σ.... όι έγεμνάζιζε εκεί και έμεινε μαζί της ως άργά γιατί τον άποσνε ή έπιστολή στο ξενοδοχείο σε πολύ προχωρημένες άρες τις νύκτας. Όμοι γω ότι άρχιζα να ζηλεύω τον κύριο αυτό.

Τον ζήλευα γιατί είχε μιά τόσο όμορφη φίλη συγγενήσ όμως μου έκανε την εντύπωση ότι δεν την αγαπούσε όσο έπρεπε να την αγαπά. Άλλά τέτοιοι είνε, έσοπεύόμουν, οι άνθρωποι έρωταί: έγώισται και άδιόφοροι. Ω άν μ' αγαπούσε έμένα μιά τέτοια γυναίκα, πως θα την έλάνερα! Και τα είχα με τον κ. Κάρολο Β... διότι δεν φανέρωνε με την έκφραση του προσώπου του, με τις κινήσεις του, με δόλκιμο τέλος τον έαυτό του, την εύτυχία του.

Συγχά έπληγαινα σ' ένα πορτοκαλοδάσος το όποιον έχόριζε ένας τοίχος μόνον από τον κίπο της κ. Σ.... Μου άρεσε ή μοναξιά που έβασίλευε εκεί μέσα, ή κατάλληλη για τους έρωτικούς ρευθισμούς. Μιά μέρα που περιπλανόμουν στο δάσος ρευθίζοντας, άκουσα άπ' τ' άλλο μέρος του τοίχου βήματα και συνομιλίες. Με μιάς άναγνώρισα τη φωνή της κ. Σ.... και του φίλου της.

Έξερς καλά, Κάρολε, έλεγε εκείνη, ότι είνε περιετό. Έσο λογικό, αγαπώ μου, και μη με άναγκάζεις να σου επαναλάβω ότι σου είπα χθές βράδυ. Δεν έχω τίποτε να προσέσω. Η άπόφασίς μου είνε άμετακίνητη.

Ο τόπος της φωνής της ήταν σκληρός. Έξακολούθησε: — Άς χωριστούμε τίμιε. Ίσως μιά μέρα μπορούμε να γίνουμε φίλοι, αλλά ως τότε πρέπει να περάσθ καιρός... Όσοσ χρειάζεται για να λησμονήσω τον έρωτά σου ή αυτό το δάχτυλ που έλεγες έρωτά σου.

Επικολούθησε σύντομη σιωπή. Περιμένα κάποια διαμαρτυρία. Άλλά σε λίγο ή ίδια φωνή εξακολούθησε, τραχύτην, σκληρότερη:

— Γιατί διατείνεσαι ότι μ' αγαπάς; Καθόλου άπίθανον, αλλά

εγώ δεν θέλω να μ' αγαπούν έτοι. Ναί, ήλθεσ να με συναντήσεις εδώ. Σ' έχω αγαπώ, αγαπώ μου γι' αυτή την άπόπειρα, είνε πολύ εύγενική. Άλλά εγώ σου είχα ήδη άπαντίσει. Μεταξύ μας όλα τελείωσαν, το ξέρεις. Άς τραβήξη ό καθέας τον δρόμο του. Έσο από δω, εγώ από εκεί...

Η καρδιά μου χτυπούσε. Δίχως άλλο, άπ' το πέρα μέρος του τοίχου, θα ήσαν όρθοι ό ένας άντίκρυ στον άλλο, έκείνη με ύψος ανθρώπου που έχει πάρει μίαν άπόφασιν, εκείνος με ύψος ανθρώπου που έκλιπαρεί. Θα της ζητούσε να τον συγχωρήσει. Θ' άκουσε τας παρακλήσεις του, λόγω θερμά άγάπης και ήκειας, γιατί δεν ήταν δυνατόν να δεχθ' έτσι σιωπλά την καταιδίη του. Θα την έπιανε άπ' την άκρη της φούστας της, θα σεργάταν στα πόδια της. Και ποιος ζεύει άν στο τέλος δεν έκρίμπετο εκείνη!

Τη σκέψη αυτή μου έσάδην άδύνατον να την όπομνω. Χωρίς να νοιώσω και γα πως πετάχτηκα άπ' τη θέση μου και έφυγα. Για να πάω άπ' το πορτοκαλοδάσος στο ξενοδοχείο, έπρεπε άναγκαστικά να περάσω άπ' τη βίλλα της κ. Σ.... Την ώρα άκριβώς που περνούσα έβγαίνε άπ' την πόρτα της βίλλας ό κ. Κάρολος Β... Τον έροίξα μιά ματιά. Τη πρόσωπό του δεν έξέφραζε καμιά άπολύτως ταραχή. Μόλις έκλεισε την πόρτα, έβγαλε με τη μεγαλύτερα ψυχραιμία μιά σιγαροθήκη από την τσέπη του, έπληε ένα σιγαρέτο, το άναψε, ύστερα έβασε το σιγάρο και το πέταξε. Η ψυχραιμία του μου έκανε καταπληξή. Μήπως τα είχε ξαναφάσει με την κ. Σ....; Έντελώς άπίθανον. Ήταν συννηθειμένος στις διακοπές αυτές των σχέσεων και γι' αυτό τα λόγια της φίλης του δεν του είχαν κάνει εντύπωση; Και όμως τα λόγια της ήσαν καθαρά, κατηγορηματικά. Διάκοπτε δριςτι-κώς τας σχέσεις μαζί του. Τότε λοιπόν τί συνέβαινε; Η άπόφασίς της φίλης του του ήταν σε τέτοιο βαθμό άδιάφορη, ώστε δεν του προσέ-νούσε καμιά λύπη; Την ιδέα αυτή μου την ένόησε ή περατέρα διαγωγή του Κυρόλου Β... Τότερα από λίγες ώρες τον είδα στο τραπέζι του ξενοδοχείου. Έτρωγε με όρεξη, κόνοντας την κοιλότητά του σιγά και κανονικά, σαν τίποτα να μην είχε μεταβληθ' στη ζωή του. Και όμως είχε χάσει μίαν έξαίσια γυναίκα, και όμως δεν θα φιλούσε πειά το τόσο ήδονικά χείλι της φίλης του για ένα φιλί των όποιων και γω δεν ζέρω τί θάδινε! Ά τήρη σερβί! Δί-νεις τους μεγαλύτερους όπαυρούς σ' εκείνους που δεν είνε εις θέσιν να έκτιμήσουν την άξία των!

Όλη εκείνη την ήμερα συνάντησα άρκετές φορές τον κ. Κάρολο Β... Τον είδα να ρίχνει ένα γράμμα στο γραμματοκιβώτιο. Τον είδα στον κίπο του ξενοδοχείου να ποσφά με ήδονη μιά γρανίτη. Τον είδα τέλος στο βράδυ να γεύεται με το ίδιο πάντα ήρεμο πρόσωπο, που δεν εξέφραζε ούτε ταραχή, ούτε έννοια, το πρόσωπό του το μήτε ώρατο, μήτε άσχημο ή θέα του όποιου μου έδινε ένα νεύρα.

Έξακολουθούσα να τον συλλογίζομαι, όταν μετά το φαγητό έπληα στο δαμάτιο και τον άκουσα να μπαίνει και αυτός στο δικό του. Το να τον αισθάνωμαι πλάι μου μ' ένεύρινε τόσο, ώστε ξανάβλεπα το καπέλλο μου και ήμουν έτοιμος να ξανακατέβω. Την στιγμή όμως εκείνη άντήχησε ένας πυροβολισμός τον όποιον μολοδόθησαν δύο άλλοι. Στο άκουσμα των έτρεξα να ιδω τί συμβαίνει. Ο κ. Κάρολος Β... είχε σκοτωθεί. Το πορκαμύσι του είχε μιά πλατεία κοκκινή κηλίδα. Ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα του. Το κεφάλι του είχε γύρει στη όαλή του καθίσματος και το πρόσωπό του είχε πάρει νεκρό μιά τέτοια έκφραση άπελπισίας, ώστε δίχως να θέλω, ως σαν για να έξιλωθώ που είχα τόσο άσχημα κρίνει τον άνθρωπο αυτόν, έβγαλα με σεβασμό το καπέλλο μου...

Γνωμικά
ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ
— Οι άνθρωποι γενούν αλλά δεν ώριμάζον.

— Δράσις, δράσις! Άντι να όνειροπολή κανείς καλλύτερα να πλανήξ' εύλα για να κυκλοφορή το αίμα!

— Αδιόφοποι δεν υπάρχουν. Ή άγαπας ή μισείς!

— Ιστορία: Ή ζωή των λαών. Μυθιστορία: Ή ζωή των άνθρώπων.

— Δράσις, δράσις! Άντι να όνειροπολή κανείς καλλύτερα να πλανήξ' εύλα για να κυκλοφορή το αίμα!

— Αδιόφοποι δεν υπάρχουν. Ή άγαπας ή μισείς!

— Ιστορία: Ή ζωή των λαών. Μυθιστορία: Ή ζωή των άνθρώπων.

— Δράσις, δράσις! Άντι να όνειροπολή κανείς καλλύτερα να πλανήξ' εύλα για να κυκλοφορή το αίμα!

— Αδιόφοποι δεν υπάρχουν. Ή άγαπας ή μισείς!

— Ιστορία: Ή ζωή των λαών. Μυθιστορία: Ή ζωή των άνθρώπων.

— Δράσις, δράσις! Άντι να όνειροπολή κανείς καλλύτερα να πλανήξ' εύλα για να κυκλοφορή το αίμα!

— Αδιόφοποι δεν υπάρχουν. Ή άγαπας ή μισείς!

— Ιστορία: Ή ζωή των λαών. Μυθιστορία: Ή ζωή των άνθρώπων.

— Δράσις, δράσις! Άντι να όνειροπολή κανείς καλλύτερα να πλανήξ' εύλα για να κυκλοφορή το αίμα!

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΕΙΝΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΘΕ, ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙΑ, ΣΤΙΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟ-
ΛΕΙΣ, ΕΙΤΕ ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΑΣ Η «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΙΟ ΔΙ-

ΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα τῆς Παγκό-
σμιου Λογοτεχνίας ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας
τοῦ κόσμου, εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα, καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀπὸ
τελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 50, ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 25, ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νύ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ (Δυὸ τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς ἀνθρ. εἰς καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ παλαιῶν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ Πύμ, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τῶν μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδυλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρόν καὶ ἀφαντάστως φιλόργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολυπλοκόν, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΕΡ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκερβίλ, ἐκτυλίσσεται στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, ὁποῖον μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵωνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μετὰ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀπὸ συγγραφεὶ τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φτωχῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, οἱ φτώχειες περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης» ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἀντὶ δραχμῶν 200 ἕκαστος διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ μιᾶς λίρας διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερδιακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαντερλιγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεῦτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ».

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τὸ περίφημον

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΤΟΥ 1926»

Καλλιτεχνικώτατον, πολύχρωμον, πολυσέλιδον, με θαυμασίας εἰκόνες, με λεπτότατες βινιέτες με πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὰς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας (κ. κ. Γ. Λαμπελέ, Δ. Λαυράκης, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Με συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νιρβάνα, Παλαμά, Πορφύρα, Μωραΐτινη, Κωνσταντίνου, Μαλακάση, Ψυχάρη, Συναδινού, Μυρτιάσας, Βουτυρά, Βουτιερίδη κ.λ.π. κ.λ.π. Με ὑπερόχους μεταφράσεις, διηγήματα, ἀνέκδοτα, ἱστορικὰ περίεργα, ἀστεία καὶ μετέωρα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα. Με μᾶται διὰ τὸ ἐσωτερικόν δρ. 20, διὰ τὸ ἐξωτερικόν δρ. 35. Πάντα τ' ἀνωτέρω βιβλία πωδενα ἄλλου ὅπου εὐρίσκονται ἐκτὸς τῶν Γραφείων μας (Λέκκα 7, Ἀθήναι) καθόσον ἐξεδόθησαν πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Εἰς τὰς ἀνωτέρω τιμὰς τῶν βιβλίων μας δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τὰ ὅπως ἐπιβαρύνουν τοὺς παραλήπτας.